

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 28

Dijous, 27 de setembre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 20, segona reunió

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00002/08) (continuació) (p. 3)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 20.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00002/08) (continuació)

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, intentaré en mitja hora respondre un discurs d'ahir del president, de dues hores –dues hores fins i tot un pèl llargues segons com–, i m'agradaria, en aquest sentit, començar pel seu final.

Jo voldria reconèixer al president de la Generalitat que ahir per primer cop va fer allò que en podríem dir un esforç per definir allò que ell entén per un determinat, diguem-ne, projecte, model de país, més enllà de la gestió del dia a dia. Suposo que si va fer aquest esforç era perquè –i ell mateix poc o molt ho va dir també– era conscient que només parlar de la gestió del dia a dia introdueix unes limitacions en el projecte molt importants, i suposo que també per aquesta incapacitat que s'ha atribuït de projectar uns determinats ideals, uns determinats objectius que facin allò que ha de fer qual-sevol projecte també polític, que és despertar il·lusió, generar confiança, en definitiva engrescament, és a dir, identificació per part de la gent, entorn de determinat projecte.

Tanmateix, he de dir al president que la definició d'un projecte és, al meu parer, la meua opinió..., la definició d'un projecte o d'uns grans objectius, d'uns ideals, no es pot reduir a allò que en podríem dir la lectura mecànica d'una sèrie de frases boniques, fetes o escrites per no se sap ben bé qui, crec jo. És almenys la meua impressió, la impressió que jo em vaig emportar quan sentia aquesta última part que inicialment doncs despertava interès. Va ser aquella sensació de dir: «Bé, aquí hi falta, doncs, convicció, hi falta ànima, hi falta fins i tot voluntat», aquesta és la sensació. Com tota sensació subjectiva pot estar equivocada, ja ho admeto, però aquesta va ser la meua sensació.

Per què li dic això? Li dic això perquè crec que els valors, els ideals, els grans objectius, en definitiva el projecte, han d'estar presents, han d'estar impregnant

tot el que és el discurs i tot el que són les actituds, i escoltant-lo durant una hora i tres quarts, pràcticament la totalitat del seu discurs, semblava com si vostè estigués fent un inventari; però allà no es transmetien ni els valors, ni els ideals, ni els grans objectius, hi havia, això sí, un inventari.

M'agradaria recordar que en dues hores de debat –en dues hores, vaja, no de debat, sinó de discurs– pràcticament no vàrem trobar ni una sola idea força, pràcticament ni una. I en dues hores alguna idea força hi devia poder haver. Fins i tot, en aquest encadenament d'alguns conceptes, i algunes actituds a les quals vostè feia referència crec que vostè les predica però no les acaba de practicar. Per exemple, va fer una clara al·lusió al mèrit i a l'esforç –jo la comparteixo plenament–, ara bé, vostè creu que aquesta apel·lació dita com un missatge de valor, d'actitud al poble de Catalunya, la pot llançar el president de la Generalitat que té menys suport electoral? Això és mèrit? Això és un exemple de mèrit, d'esforç? Jo crec que no, que a més a més de predicar s'ha de practicar. O el mateix li podria dir sobre aquest gran concepte de la llibertat, que jo també hi coincideixo plenament, però si vostè vol un país de dones i d'homes lliures com va dir comenci per respectar plenament una premsa lliure. I una premsa lliure passa perquè vostè cessi –cosa que ja hauria d'haver fet– el seu director de comunicació, com li ho va demanar el Col·legi de Periodistes perquè amenaçava i amenaça periodistes i mitjans de comunicació. Llibertat sí, senyor president, nosaltres els primers, i celebro que vostè comparteixi també aquest ideal, ara bé, a més a més de predicar-la s'ha de practicar.

Democràcia. Lògicament tots hi podem coincidir. Ara bé, més enllà de la referència genèrica jo li demanaria una cosa: com pot ser que en dues hores de discurs –que no són poques–, amb tants i tants minuts, en cent vint minuts vostè no fes ni una sola referència a la situació de fatiga democràtica que viu el nostre país. El president de la Generalitat s'adreça al poble de Catalunya, té la realitat que té, no només els estudis demoscòpics de la mateixa Generalitat, que vostès coneixen perfectament, sinó la realitat de participació del poble de Catalunya en tota mena de consultes, i no fa ni una sola referència a això, a aquest estat d'ànim, i òbviament ni una sola proposta. Inversemblant! Per tant, democràcia sí, però, escolti'm, alguna cosa hem de fer quan la democràcia nostra s'afebleix o quan es produeix aquesta fatiga d'actituds democràtiques.

Jo n'hi proposa una, faig una proposta. Tenim un Estatut nou que permet, d'acord amb aquest Estatut, que la Generalitat de Catalunya per primer cop faci consultes populars. Doncs bé, escolti'm, la consulta popular és un mecanisme que utilitzen els ajuntaments, que utilitza l'Estat per enfortir els mecanismes democràtics d'un país, creem en aquest Parlament, com a conseqüència del debat de política general, una ponència conjunta –de tots els grups s'entén– per elaborar una llei de consultes populars a Catalunya. I que quedi clar que jo no penso necessàriament en cap horitzó definit temporal, simplement estic dient que per enfortir la democràcia cal que la Generalitat –com tenen els ajuntaments i l'Estat– pugui desenvolupar una llei de consultes populars d'acord

amb l'Estatut, i aleshores ja decidirem en cada moment quines són les consultes que s'han de fer. Per exemple, n'hi ha una que és molt fonamental: si el Tribunal Constitucional –vostè hi fa ver una referència– acabés, per un conducte o per un altre, laminant l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya, no hem de tornar a demanar al poble de Catalunya que es pronunciï? No és aquest un element de cohesió i de virtut democràtica? Si el poble de Catalunya ha dit «sí» a un Estatut, i aquest Estatut –esperem que no– tornés retallat per una via o per una altra, no és el mateix poble de Catalunya qui s'ha de tornar a pronunciar sobre allò que ell mateix va avalar? Aquesta és una mesura d'enfortiment democràtic. Evidentment, n'hi poden haver moltes més. Jo, per economia de temps, en aquest moment li plantejo aquesta.

Vostè va parlar d'un país i d'una societat plurals, en aquesta part final de la seva intervenció. És evident –això no es pot discutir, és gairebé descobrir la sopa d'all, per entendre'ns, no?– que Catalunya és un país i és una societat plural, ara bé, vostè no va poder resistir la temptació –que sempre la té– de traçar una línia divisòria, una línia de confluència i no línies de divisió –vostè que parlava dels conservadors i va parlar dels progressistes, una línia divisòria. Evidentment, als primers els va atribuir la decadència confortable. Disculpi'm, i no s'ho prengui malament: veient el seu Govern, són la viva imatge de la decadència instal·ladament confortable. Només mirant-los i veient com funcionen i com actuen, són aquesta viva imatge. Però miri, li diré el que realment m'interessa que quedi d'aquest concepte, que és que, en lloc de traçar línies divisòries, al president de la Generalitat li toca traçar línies de confluència, no línies de divisió, línies de confluència. Si algú a Catalunya està amb pes institucional suficient per traçar línies de confluència i no línies de divisió –vostè que apellava aquell llegat històric– és el president de la Generalitat. I si al president de la Generalitat moltes vegades se li ha dit president de Catalunya, no només de la Generalitat de Catalunya, és perquè se li ha atribuït la facultat no només de representar sinó d'unir el poble de Catalunya en el que són els grans temes de país per sobre de les ideologies més o menys clàssiques, més o menys tradicionals de cadascú.

Vostè ahir va perdre una oportunitat, perquè programat com està per la línia divisòria, va ser incapaç de subratllar la línia de confluència, que és molt més important i on Catalunya s'hi juga molt més.

I, finalment, sobre aquesta part inicial. Vostè va dir que s'havia d'acabar amb el dilema entre Catalunya i Espanya. Miri, que això ho digui un president de la Generalitat resulta absolutament sorprenent. «Que s'ha d'acabar amb el dilema entre Catalunya i Espanya», què vol dir exactament això? Vol dir que Catalunya ha de renunciar a la seva personalitat fins i tot política per no molestar? Vol dir això? Perquè, escolti, si Catalunya és una nació, i ho és, s'ha de comportar com una nació. I comportar-se com una nació dintre de l'Estat espanyol significa subratllar aquesta personalitat en tots els seus àmbits. I vostè sap perfectament, perquè aquesta és la història de l'Estat espanyol, que subratllar la personalitat de Catalunya i aconseguir els objectius nacionals de Catalunya significa que un cert dilema entre Catalunya i Espanya

hi ha de ser. I el president de la Generalitat de Catalunya, que vol dir de tots els catalans, aquest dilema l'ha d'assumir, no el pot deixar de banda, no es tracta de la confrontació per la confrontació, ni de la gesticulació absolutament eixorca de qualsevol mena de resultat, no es tracta d'això! Ara, dilema entre Catalunya i Espanya?, home, és clar que sí que n'hi ha d'haver!, perquè el dia que no hi hagi dilema entre Catalunya i Espanya vol dir que Catalunya haurà desaparegut en tot allò que ha significat durant segles de la seva història, en quant a –més important encara– voluntat de construir un projecte col·lectiu de cara al futur. Això, evidentment, subratllar aquesta personalitat exigeix objectius clars a Catalunya i mans lliures a Madrid, i vostè hauria de reflexionar si aquesta doble condició la compleix: objectius clars a Catalunya i mans lliures a Madrid.

Deixi'm entrar en el que va ser la part més, diguem-ne, substancial des del punt de vista de la llargada en el temps de la durada de la seva intervenció. Començo per les polítiques socials –vostè ho va encetar d'aquesta manera. Jo el convido a fer un viatge a allò que en podríem dir el món real i a deixar una mica de banda les talaies governamentals.

I en aquest viatge al món real, li suggeriria els següents temes. Imagini's una persona vídua, normalment una dona; aquesta persona té un complement de pensió des de l'any 2003 –per cert, amb un govern de Convergència i Unió. Ara té la sort de poder anar a conviure amb un familiar, que és una sort. Saben què han fet vostès? Li han tret el complement. És a dir, aquella etiqueta social, progressista..., una persona, lògicament gran o moltes vegades gran, que viu sola pot tenir un complement; si viu amb els seus familiars el pot perdre per acumulació de rendes i d'ingressos? I el valor de la companyia, que no compta per res? Sentir-se sol no compta per res? És un càstig que una família aculli una persona que és una persona normalment gran i que fins ara tenia dret a un complement de pensió i ara el perdrà?

Imagini's ara un altre cas: una persona gran que pot optar a un complement de pensió d'acord amb aquesta llei que es va aprovar l'any passat: prestacions econòmiques per a les persones que tenen ingressos molt baixos. La nova llei permet arribar al 75 per cent de l'índex de renda de suficiència. Per cert, una petita correcció: vostè va dir que aquest índex per a l'any 2007 eren 531 euros; és un error: és el 75 per cent de 531 euros, és a dir, no arriba a 400. Li ho dic perquè, evidentment, per a una persona que cobra 400 euros, la diferència entre 400 i 531 és bastant important. Però més enllà de l'error, que suposo que és un error, diguem-ne, administratiu o de transcripció, sap què li passa a aquesta persona si ho demana abans del 31 de desembre d'enguany? Que pot cobrar aquest complement de pensió durant tot el 2006 i durant tot el 2007, és a dir, els retards. Però, si no ho demana abans del 31 de desembre, no cobra ni el 2006 ni el 2007.

Què han fet vostès per informar aquesta gent perquè puguin cobrar? Res. Ni una campanya de difusió. Miri que en fan, de campanyes, eh?, vostès. I de publicitat també en fan, eh? Ara, perquè la gent que no arriba a 400 euros al mes puguin arribar a cobrar una mica més, no són capaços de mobilitzar l'Administració de la

Generalitat i anar-los a buscar a sota de les pedres? No han incrementat en milers i milers de persones durant també els últims mesos la mateixa Administració de la Generalitat, i no sempre per mestres, mossos i metges? No han inflat moltes conselleries de personal de tota mena? Mobilitzin aquesta gent perquè vagi a buscar aquesta gent necessitada, si vostès volen el bitllet per al progrés, com vostè ens deia ahir.

Una família amb un nen o amb una nena amb una discapacitat psíquica es pot acollir a la Llei de la dependència. Vostès tenen per llei –després li parlaré d'aquesta llei també, quan parlem de la defensa de l'autogovern– tres mesos per fer la valoració i tres mesos més, una vegada feta la valoració, per fer el pla individual. Saben que hi han associacions de pares de criatures amb discapacitats psíquiques que els han portat a la fiscalia? O no se n'han assabentat, d'això? I saben per què els han portat a la fiscalia? Han denunciat que vostès incompleixen els terminis. Tanta llei de dependència, tanta quarta columna de l'estat del benestar, no sé quantes coses més, i resulta que a l'hora de la veritat vostès són incapaços de complir els terminis per fer la valoració d'una persona que té dret a rebre un ajut i que no només hi té dret, sinó que a més a més el necessita?

Una dona separada o divorciada amb fills a càrrec. Vostè ahir ens va anunciar com una gran cosa que ara faran no sé exactament què, suposo que una llei, amb un fons de garantia per pensions alimentàries. Posin-se a la pell d'aquesta persona que es troba en aquesta situació, que ha de demanar una pensió alimentària, perquè vol dir que amb els seus diners, que deuen ser molt pocs, no pot alimentar correctament els seus fills, i expliquin a aquesta persona que fa quatre anys que això vostès ho podien fer. Quatre anys! L'any 2003 es va aprovar una llei en aquest Parlament de suport a les famílies entre Convergència i Unió –per cert, amb el suport del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya–, i en aquella llei es parla del fons de garantia de pensions alimentàries. Quatre anys! Visca el bitllet cap al progrés! Expliquin-li a aquesta persona..., vagi vostè a vendre-li un bitllet cap al progrés, a veure si l'hi compra. Quatre anys que ho podien haver fet.

L'últim exemple que li volia posar: una persona gran que necessita una residència, perquè no pot seguir vivint a casa seva o perquè s'ha quedat sola. Vostès consideren que els temps per obtenir una plaça de residència s'han escurçat o s'han ampliat, els temps d'espera? S'han ampliat. En lloc d'anar endavant, anem enrere.

Saben quantes places de promoció pública, vostès que confien tant en l'Administració, no?, i que sempre se n'omplen la boca, de residències de gent gran han fet en aquests últims tres, quatre anys, des que existeix el tripartit? Cinc-centes vuitanta-sis. Sí, sí, places en funcionament de promoció pública, fetes directament per la Generalitat, 586. Saben quantes en van prometre quan es va constituir el tripartit, del qual vostès són hereus? Deu mil en quatre anys, 2.500..., després ho van rebaixar a 1.500, i no n'han fet ni 200 per any. Aquest és el bitllet cap al progrés que vostès ens proposen? Que les persones grans, en lloc de poder tenir menys temps d'espera per arribar a una residència que necessiten com el pa que mengen, s'hagin d'esperar més temps perquè

resulta que hi ha un govern que no compleix amb els seus deures més elementals? Ei, i un govern que a més a més es diu progressista, en aquella línia divisòria, i que atribueix als altres la decadència confortable. A on està la decadència instal·ladament confortable?

Li'n podria posar més exemples, però vull passar a un altre apartat, que és el de les polítiques familiars i de natalitat. Sap quants segons hi va dedicar? Cap. En un discurs de dues hores, el president de la Generalitat «passa» –disculpin-me el llenguatge aquest, perquè jo no tinc el discurs escrit i a vegades em puc equivocar en les formes– de la família. No hi ha ni un sol govern europeu, fins i tot de la Europa dels Vint-i-set, de l'ampliada, que passi de la família per qüestions de prejudicis ideològics. I vostès sí. Perquè, escoltin, si no passessin d'això, suposo que amb dues hores algunes propostes de política familiar i de natalitat hi haurien d'haver hagut, no? Sense anar més lluny, escolti'm, fins i tot el senyor Zapatero s'hi està apuntant, com vostès saben molt bé. El concepte de família, en el sentit que vostès vulguin, és un concepte que està completament absent.

Jo els demano una cosa: facin una política decidida a favor de la família, i també de la família amb criatures; facin-la. Incrementin els ajuts a les parelles amb fills, cosa que han dit que farien però no fan. Encara avui, les famílies que tenen criatures de menys de tres anys cobren només durant tres anys i no durant quatre, com cobraven quan hi havia un govern de Convergència i Unió, encara avui. Han tingut temps per corregir-ho, tot això. Incentivin també el tercer fill, en la línia que ha proposat Convergència i Unió més d'una i de dues vegades. I ajudin a pagar les llars d'infants a aquelles parelles que no hi arriben perquè resulta que no tenen una llar d'infants pública o concertada a prop de casa seva.

I ara, evidentment, vostès presumiran de moltes coses, no? Vagin presumint –vagin presumint. Saben quantes n'han fet de veritat, en funcionament, de llars d'infants, en aquests últims quatre anys? Set mil tres-centes seixanta-cinc. Saben quantes en va fer un govern de Convergència i Unió, també en els últims quatre anys? Onze mil nou-centes quatre. (*Remor de veus i rialles.*) Escoltin, són dades seves –són dades seves–, només han de consultar els informes que fa el mateix Departament d'Educació. I no riguin d'aquesta manera displicent, perquè és la pura veritat. El que passa, que els cou que sigui així. (*Persisteix la remor de veus.*)

Facin una cosa: donin un ajut, mentre no es puguin construir aquestes llars d'infants, a les famílies que tenen criatures petites. Si no en volen dir «xec», no en diguin «xec», tot i que ara suposo que tot això del xec ja no deu ser tan dolent, no? Ara ja no deu ser ni neoliberal, ni neoconservador, ni no sé quantes històries més. Perquè ara resulta que si fos neoliberal i neoconservador, resulta que ho fa el senyor Zapatero, que deu representar un govern del Partit Socialista, inclosos ministres del PSC. Per tant, si no en volen dir «xec», no en diguin «xec»; en diuen «subvenció», en diuen «taló», en diuen «transferència», diguin-ne com vulguin, però facin-ho, perquè hi ha moltes parelles amb criatures petites a casa nostra que ho estan esperant.

Una referència..., després em referiré a altres temes de l'àmbit social, però una referència a l'àmbit econòmic, que vostè hi va destinar una part significativa del seu discurs. Comencem per allò que vostè en diu «collectius dèbils o fràgils», no? Dintre de l'economia, un collectiu fràgil és el món de la pagesia. O no? Ho és; en part, no tothom, però en part és així. Doncs bé, posi's a la pell d'un pagès o d'un ramader que veu amb absoluta perplexitat que el Pla de desenvolupament rural, a través del qual precisament es canalitzen una part important i significativa dels ajuts al món de la pagesia, en lloc d'anar endavant, va endarrere. Expliquin-li després a aquest pagès o a aquest ramader el bitllet cap al progrés.

I, escoltin, no m'ho invento jo, això, eh? Consultin el director general recentment dimitit, perquè va plegar, el senyor Besora, que ve d'aquest món, i agafin les declaracions que va fer. I aleshores potser començarem a parlar de l'economia real, més enllà de les dades macroeconòmiques, que evidentment són molt importants.

Li proposo una altra cosa: agafi la carta del president de l'AMEC, Associació Multisectorial d'Exportadors de Catalunya, passant al món de la indústria i de l'exportació. Tots vostès la tenen; jo la vaig rebre com a parlamentari. Se l'han llegida, aquesta carta? Perquè, escoltin, després facin tots els discursos que vulguin d'innovació, de recerca, etcètera; però a la gent que viu al món real, que són les empreses exportadores de molts sectors, multisectorials, que fa anys i panys que existeixen, a més a més, i que saben perfectament què és combatre en el món competitiu havent de vendre els seus productes a l'estranger, preguntin-los quina opinió en tenen. Vaja, no cal que els ho preguntin, llegeixin la carta i veuran quina opinió tenen ells, que viuen en aquest món real, sobre el que vostès estan fent, no només des d'un punt de vista de projecte de país, sinó també des d'un punt de vista d'accions concretes. És una carta que simplement és un SOS. Si vostès la llegeixen, ho veuran.

Alguns exemples molt ràpidament dits, perquè s'acabarà el temps i volia comentar alguna cosa més: innovació, recerca i universitats. Contemplin l'espectacle d'aquests darrers sis mesos, o set mesos o vuit mesos. El gran tema, segons es diu tantes i tantes vegades, absolutament desndat, sense rumb. Saben que de tots els centres de recerca i d'excel·lència que hi ha en aquest moment a Catalunya –per cert, gairebé tots impulsats en l'època del Govern de Convergència i Unió–, no n'hi ha ni un que tingui el contracte programa vigent? Ni un! Tots funcionen amb un contracte programa prorrogat. Aquesta és la Catalunya de la innovació? Aquesta és la Catalunya de l'ambició nacional, senyor president? Parlin amb els rectors –que suposo que ho fan–, i els explicaran el desconcert que en aquest moment hi ha sobre el projecte que hi ha d'haver entorn del món de la universitat.

De la formació professional –que vostè ens va fer uns anuncis que jo celebro, si realment es compleixen–, recorden que hi va haver un líder sindical d'aquest país que abans de l'estiu va dir que abandonaria l'acord de competitivitat si no es prenia seriosament la formació professional? No fa ni dos mesos, que això va passar. Un líder sindical!

Formació ocupacional, el Forcem. L'Estat central es declara en rebel·lia constitucional; li ho dic així: en rebel·lia constitucional. Tant proclamar la defensa de la Constitució i no sé quantes històries més..., en rebel·lia constitucional, perquè tenen l'obligació legal, per sentència reiterada, de transferir els fons a les comunitats autònomes i, per tant, en el nostre cas, a la Generalitat de Catalunya, i passen olímpicament. Quin grau d'exigència estan vostès aplicant allà –amb un govern, per cert, en minoria– perquè puguem destinar a la formació ocupacional allò que s'hi ha de dedicar?

El Servei d'Ocupació de Catalunya: desmantellat –desmantellat. I no tinc temps de fer alguna altra referència sobre la dimensió de grans empreses, però potser en alguna rèplica ho podré arribar a fer.

Fiscalitat. Vostè va fer una proposta –que ja l'ha fet altres vegades– de reduir l'impost de successions i donacions, concretament en el tema de l'habitatge, s'entén en el primer habitatge.

Jo els demano un cop més, formalment, que es plantejgin la supressió d'aquest impost. Si no la poden fer de cop, que ho puc arribar a entendre, que no la puguin fer de cop, facin-la esglaonadament, graó a graó, si fa falta, si fa falta en tres anys la fan en tres anys, però donin un missatge clar que suprimiran aquest impost. I no es preocupin, no només ho fan les comunitats del Partit Popular; ara ja ho fan alguns socialistes, senyor president: Castella –la Manxa ja s'hi ha apuntat. Facin-ho. No ho poden fer de cop, no ho facin de cop. Però facin-ho, diguin-ho, que ho faran, perquè ho acabaran fent igualment. No se n'adonen? Ho hauran de fer els agradi o no els agradi. Per tant, si ho han de fer, diguin que ho faran; no només una petita reducció, sinó la supressió, i aleshores pactin amb nosaltres, que serem gent raonable i comprensible com sempre, els terminis per poder fer aquesta acció.

Infraestructures. Li ho dic amb tota l'educació, evidentment, però fins i tot amb la cordialitat necessària, no? Vostè creu que es pot venir a un debat de política general tal com estan les coses i no parlar del quart cinturó? Escolti, és que ens va deixar de pedra. Ambició nacional? Capacitat d'arriscar, senyor president, com un dels seus grans atributs, una de les seves qualitats? Capacitat d'arriscar és, perquè vostè no té una sintonia interna dintre del Govern pel tema del quart cinturó, que és una infraestructura necessària, no pot venir aquí a fer un plantejament ambiciós en aquest sentit ni sobre la interconnexió elèctrica?

Bé, dos temes estrella d'infraestructures que afecten milers i milers i milers i milers de ciutadans, com s'ha pogut comprovar en reiterades ocasions, i el president de la Generalitat va a un debat de política general, per fer balanç i per fer prospecció, per fer projecte, i ni en parla –ni en parla. Bé, un gran èxit d'Iniciativa per Catalunya, jo ho celebro, escolti'm, han tingut un gran èxit, però és un gran èxit per al país això? Jo crec que no.

Catalunya en xarxa. Suposo que la xarxa, doncs, deu ser moltes xarxes al mateix temps, però també la de transport públic. Saben quantes estacions de metro han inaugurat vostès en els últims tres, quatre anys, senyor conseller? Cap. Zero. La gran aposta pel transport pú-

blic, etcètera: zero estacions. Saben quantes n'ha inaugurat la Comunitat de Madrid? Vuitanta. Ara, això sí, anuncis per reduir la velocitat a vuitanta quilòmetres per hora, en aquella feliç expressió d'alguns dels *hippy happy flowers*, si no ho recordo malament, això sí, però, en canvi, desenvolupar les obres d'infraestructura que vostès han de desenvolupar en transport públic no ho han fet. Totes les línies de metro que estaven endegades estan retardades, totes –totes–, i totes les que va citar el senyor president, totes, vénen de l'època anterior. No n'han llençat ni una de nova. És més, l'única cosa que van fer, a més a més de continuar coses que ja estaven començades, però malament, va ser suprimir-ne una, que és la línia 12, que estava acordada amb tots els alcaldes i municipis afectats. Per cert, pràcticament tots seus. I s'ho carreguen, i es permeten el luxe, a partir d'aquí, de donar lliçons, evidentment, als altres, sobre la Catalunya en xarxa, el transport públic i no sé quantes històries més.

M'estalvio alguns temes, en aquest moment, que intentaré després introduir en alguna rèplica, però després del que ha passat aquest estiu, senyor president, vostè no entén que hi hagi catalans emprenyats? No ho entén? Es queixava del català emprenyat. Però, escolti, com vol que estiguin els usuaris de Rodalies de Renfe o dels regionals de Renfe, si no emprenyats? Ei!, i emprenyats és una expressió suau. Com vol que estiguin?

Com vol que estiguin els usuaris que paguen el rebut de l'electricitat i que es queden hores i hores, i alguns dies i dies, sense subministrament elèctric, que no és precisament una d'aquelles coses que dius: «No, escolta'm, és que això és d'un país sofisticat.» Estem parlant de coses molt elementals, de serveis públics molt bàsics. Com han d'estar aquesta gent, si no emprenyats?

Ara, deixi'm dir-li..., afegeixi un altre concepte al català emprenyat, català emprenyat però responsable, eh? Català emprenyat, i amb motiu, però responsable. Perquè uns altres ja haurien reaccionat d'una altra manera davant de tot això i, en canvi, aquest català emprenyat a més a més ha actuat responsablement, cosa que deu ser una mostra del civisme, precisament, del nostre país, cosa que evidentment és absolutament positiva.

Una referència molt breu al tema de l'Estatut i de les inversions de l'Estat. Tenim una garantia de set anys perquè l'Estat inverteixi allò que ha d'invertir. Vostès ara diuen que finalment hi ha el que hi havia d'haver d'acord amb l'Estatut. Diu vostè que això és un acord històric. Home!, complir l'Estatut, complir una llei, és un acord històric? No ho sé, però vaja, escolti'm, de tota manera jo entenc que vostès tenen dificultats, com tots els governs catalans, per negociar a Madrid, i, per tant, puc entendre que, com que els ha costat, doncs, ho celebren, no?

Ara, respongui'ns una cosa després, per què Andalusia té el percentatge que li toca sense que res quedi enlaire i Catalunya no? Perquè, escolti, els cops se'ls va emportar Catalunya, eh?; els cops ens els vam emportar els catalans. Les campanyes aquelles que vostè diu les vam patir els catalans; els andalusos no les han pas patides, eh? I a ells els respecten fins l'últim cèntim i fins l'últim percentatge el que els toca per l'Estatut i a nosaltres,

segons vostè va confirmar ahir mateix, ens deixen 700 milions d'euros –que no és «calderilla», estem parlant de 100.000 milions de pessetes llargs, molt llargs– penjats. I és clar, vostès ens demanen que tranquils, que esperem i que vostès tenen moltes idees i que vostès són molt creïbles.

Recorden aquest anunci, senyor president? S'identifica en aquest anunci? 27 de setembre de l'any 2006: «Es compleix l'Estatut» –amb la seva cara–; «fets, no paraules: es compleix l'Estatut per l'any 2007.» I ara reconeixen que ens deuen gairebé 900 milions d'euros, tal com deien molts estaments de la societat catalana, i també Convergència i Unió. Fets i paraules, senyor president, però no mentides i enganys. Perquè si vostès desplegaven tot això com a gran propaganda fa un any, dient que complien l'Estatut i era mentida, per què ara ens hem de creure que, en aquests 700 milions, vostès ja ho tenen tot resolt?

Facis una cosa: pugui en aquesta tribuna i digui'ns, perquè a hores d'ara vostè ja ho deu saber, si és per a l'any que ve, no?, a quins projectes el seu Govern, i el president al capdavant, vol atribuir aquests 700 milions d'euros, detallats, un darrere de l'altre...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...perquè –acabo, senyor president– el poble de Catalunya té dret –el poble de Catalunya té dret– a saber quins són els projectes que el seu Govern vol endegar o vol continuar l'any que ve, un per un, per aprofitar fins a l'últim euro allò que ens deuen per llei i per justícia històrica. I per cert, d'això que ens deuen, no n'hi ha ni una garantia en els pressupostos de l'Estat per a l'any 2008.

Jo els faig una última proposta. Allò que ens deuen a hores d'ara, d'aquest any que vostès deien que ja es complia l'Estatut i que no era veritat, d'allò que ens deuen, que ens ho donin –granota, fica't al cove– per reduir peatges a Catalunya.

Els proposarem una resolució en aquest sentit, i espero que tota aquella gent que anava a les «guixetes» dels peatges a repartir paperets i opuscles i tots aquells que anaven amb les botzines també a demanar reduccions de peatges el divendres hi votin a favor.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable senyor José Montilla, president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats..., honorable senyor Mas, he estat escoltant atentament la seva intervenció. Vostè ha volgut començar amb un reconeixement que després ha derivat cap a una

desqualificació del meu discurs. Per cert, sí que avui amb una mica més d'elegància de la que normalment fa el portaveu del seu grup o que va fer ahir.

Francament, vostè ha parlat de falta de projecte, però de la seva intervenció es pot deduir tot menys un projecte per a aquest país, tot menys un projecte alternatiu per a aquest país. (*Remor de veus.*) Vostè ha vingut a dir, evidentment, que Catalunya és un subjecte polític, i segur que hi estem d'acord, però li diria que no fins al punt que li puguem atribuir estats d'ànims, no?, quan vostè ha parlat de l'emprenyament de molta gent, perquè segurament aquests estats d'ànims són projeccions de la part cap al tot. I, per tant, avalar..., vostè no ho ha dit, però ha vingut a avalar avui els que diuen que Catalunya està desanimada, o està desorientada, o està desil·lusionada. I, només, això es pot fer a partir d'una confusió, senyor Mas, que és una confusió entre el que és un col·lectiu determinat, per important que sigui, i el que és la societat catalana en general. I això serveix per a la seva al·lusió a la carta d'AMEC. Jo li podria citar moltes altres declaracions d'organitzacions empresarials..., que, precisament, en algun cas va provocar no precisament satisfacció a les seves files, aquest reconeixement que van fer de la tasca seriosa que està fent el Govern de Catalunya. Per tant, vostè n'ha citat una, jo li'n podria citar unes altres, no ho faré, vostès saben perfectament a què m'estic referint.

Miri, vostè hauria de ser el primer a reconèixer i afirmar que la fortalesa de la nostra societat està per damunt de les discrepàncies que existeixen en la nostra vida política i que la capacitat..., i li he de reconèixer que aquesta força de Catalunya, de Catalunya avui, rau en la capacitat emprenedora de la seva societat civil, com sempre, i en el vigor de la seva cultura, i en el dinamisme del seu teixit empresarial, sindical –vostè ha fet referència també als sindicats–, i, evidentment, al món associatiu, i en el sentit de la continuïtat de les seves institucions.

Bé, vostè, certament, no ha fet referència avui, com ho han vingut fent dirigents de Convergència i Unió durant un període de temps, a això, a desgovern, a malestar, a depressió; ho ha deixat anar més suaument: el pessimisme, la decadència. Sí que ha parlat de submissió, de falta de lideratge –i ara m'hi referiré–, utilitzant aquestes o unes altres paraules; una i altra vegada sí que ha recorregut d'alguna manera a aquests conceptes.

Miri, vostè encara no ha paït que no és president de la Generalitat (*remor de veus*) i per això constantment fa al·lusió i aprofita qualsevol intervenció..., en aquest cas ha vingut parlant del mèrit. Miri, vostè no va tenir el mèrit que jo, que és reunir setanta vots en aquesta cambra; no en va ser capaç. Vostè ha intentat dues vegades ser president de Catalunya, dues vegades, i ha fracassat. Jo he volgut ser-ho a la primera i ho he aconseguit (*remor de veus*), i vostè en porta dues i per la cara que fa no sé si tindrà la tercera oportunitat (*remor de veus*), això ja ho veurem.

Miri (*persisteix la remor de veus*), vostè ha parlat que davant d'aquesta situació era necessari més trobar punts de confluència que traçar línies divisòries. I jo en el meu discurs vaig posar molt l'accent en els grans temes de

país i en la mà estesa, en aquests grans temes de país, com també s'ha fet pràcticament a totes les lleis que ha aprovat aquest Parlament. Vuit de les deu lleis que hem aprovat s'han aprovat amb el seu suport, suposo que perquè vostès han tingut bona predisposició, però també nosaltres, ho hauran de reconèixer –ho hauran de reconèixer–, perquè la majoria que dona suport al Govern podria haver aprovat les lleis sense el seu concurs, i ha fet i continuarà fent un gran esforç per tractar de sumar i que participin Convergència i Unió i la resta de grups de la cambra en tots els grans temes de país, i també de manera molt especial en totes les lleis que portarem aquí al Parlament, que hi hem portat i que hi portarem.

Segurament vostè i jo no coincidirem mai en un tema: vostè és dels que consideren que això de l'esquerra i la dreta està superat; miri, en això no ens posarem d'acord. Aquest és un dilema que també existeix a altres països. Normalment, és veritat, hi ha gent de dretes que diu que la dreta i l'esquerra no existeixen. En això no ens posarem d'acord, evidentment.

Objectius clars a Catalunya? Jo crec que de la meua intervenció es poden més que deduir. Mans lliures a Madrid? Home, mans lliures a Madrid, també. I vostè ho sap. Vostè aquesta vegada no ha utilitzat el terme «sucursalisme», no? L'ha utilitzat en altres ocasions, l'utilitzen molt sovint alguns dels líders de Convergència i Unió. Vostè sap que jo no estic supeditat a ningú més que a aquesta cambra i al poble de Catalunya, perquè si jo estigués supeditat al PSOE, miri, segurament no seria president; això per començar. (*Remor de veus i rialles.*) Ni estic supeditat al PSOE ni a Madrid, i fins i tot ni al PSC, si m'ho permet, amb el permís dels meus companys de partit. (*Persisteix la remor de veus.*)

Vostè després ens ha il·lustrat amb uns exemples... No hi ha posat el nom; hauria estat més teatral, més amb aquesta concepció que vostè té de la política, que és molt teatral, molt de comèdia, diguem-ne. Jo, evidentment..., a les antípodes del que jo penso, no? No ens ha il·lustrat aquests exemples amb el nom; podria haver estat més teatral encara, no?

Miri, vostè diu: «Oh!, vostès no han donat difusió a determinats, en aquest cas, afortunadament, doncs, programes que s'han posat en marxa per atendre necessitats de persones que tenen una especial vulnerabilitat econòmica.» Miri, sí que s'ha fet, amb carta individual als afectats. Segurament no hem contractat programes a la televisió, no hem fet encartaments als diaris; això és una cosa que més aviat pertany a una altra etapa. Però sí que s'ha fet aquesta informació directament als afectats, i s'ha fet per carta, eh?, senyor Mas.

Miri, vostè ha parlat també de fons de pensions alimentàries que preveu –per a les pensions alimentàries i les compensatòries– el projecte de llei que ja està en tramitació en aquesta cambra; diu: «Però això ja existia, eh?, amb una llei de Convergència.» Molt bé. Ho van posar, vostès, en marxa? (*Remor de veus.*) Van tenir vint-i-tres anys per crear-lo, eh?, escolti. És ara que es posarà en marxa.

Igual que vostès van tenir també molts anys per fer polítiques de suport a les famílies. Vostès parlen molt de

polítiques de suport a les famílies, i la veritat és que, després de vint-i-tres anys de governar, el balanç del suport a les famílies és absolutament descriptible. Miri, el pressupost, per exemple, que té la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència era, l'any 2003, de 68 milions d'euros. Aquest any és de 129 milions d'euros, un 90 per cent...

L'any 2003-2004 hi havia 23.833 alumnes escolaritzats de zero a tres anys en escoles públiques. Aquest curs n'hi ha 36.100. No és precisament un increment petit, i evidentment té poc a veure amb les xifres que vostè ha donat. No sé d'on les treu, però evidentment...

El pressupost de l'ICASS, que és l'instrument que té el Govern, fonamentalment, per desenvolupar i aplicar una part substancial de les polítiques socials a què vostè ha fet referència: 23 milions d'euros l'any 2003, 56 milions d'euros l'any 2007. Miri, com vostè comprendreu, això sí que són, amb fets i no exclusivament amb paraules, polítiques de suport als sectors més desfavorits, són polítiques socials i són també polítiques, evidentment, de suport a les famílies. L'augment que hi ha hagut dels ajuts per sobre de la inflació acumulada entre el 2003 i el 2007, d'ajuts als infants per sobre de la inflació acumulada, ha estat de més del 12 per cent. Per tant, sí que ha estat una prioritat.

Vostè després ha parlat també de les polítiques de suport a la pagesia. Escolti, sap vostè l'increment que ha fet la Generalitat..., amb recursos propis, perquè els recursos comunitaris, com vostè sap, per a aquestes polítiques s'han reduït. Per tant, la Generalitat, amb recursos propis, quant ha incrementat el Pla de desenvolupament rural per a aquest període? Doncs, més d'un 40 per cent. I això és precisament perquè són una prioritat per nosaltres, també, determinats territoris de Catalunya i determinats col·lectius, com és la pagesia.

La recerca, el desenvolupament i la innovació. Certament que hi ha contractes prorrogats, a l'espera d'un desplegament legal que hem de fer, que ja hem anunciat, també d'un gran pacte de país que volem fer respecte a la innovació, a la recerca i al desenvolupament. Però també això no ha comportat, ni molt menys, que els recursos destinats a la recerca no s'incrementin. El pressupost d'aquest any recull un 43 per cent d'increment dels recursos destinats a aquestes polítiques. I això, evidentment, és una mostra de la voluntat que té el Govern, el conjunt del Govern, perquè les polítiques de recerca, desenvolupament i innovació estiguin a l'alçada del que el país necessita en aquests moments.

Vostè ha parlat també de la formació professional. Miri, el Forcem ja no existeix, no?, ara es diu d'una altra manera. Hi ha un consorci de formació contínua a Catalunya, però... Tenim més recursos que mai per a la formació contínua, malgrat aquesta invasió de competències que es dona. I, com es continua donant, òbviament el que hem fet és utilitzar els instruments que ens dona el nostre marc jurídic, i ha estat portar el decret corresponent al Tribunal Constitucional.

Bé, vostè també ha parlat d'infraestructures. Diu que no he parlat del quart cinturó i de la MAT. El quart cinturó..., suposo que vostè fa referència a una via que està en construcció, que hi ha tres trams que s'estan

construint, no?, i que fa l'Estat, no la Generalitat de Catalunya. O de la MAT, que tampoc la fa la Generalitat de Catalunya, eh? Suposo que vostè parla i ho diu i cita aquests projectes per demostrar la manca de consistència del Govern de Catalunya, no?, els problemes segurament que vostè pensa que hi ha de..., doncs, de manca de cohesió, no? Jo no li faré la llista dels ajuntaments de Convergència que s'oposen a la línia de molt alta tensió, ni el llistat tampoc d'ajuntaments de Convergència que s'oposen a altres projectes, d'aquests importants de país que vostè ha citat. Segurament això sí que és un problema que vostè veu en els altres però no veu a casa seva, no?

Miri, respecte al tema de la cohesió, senyor Mas, el que li he de dir és que hi ha gent que pensa –i vostè ho sap– que hi ha més embolics a casa seva, que són dos partits, que a més a més van junts a les eleccions, que en el meu Govern, que som tres i ens presentem per separat. Aquesta és la realitat, senyor Mas. (*Remor de veus.*)

El metro. Certament, nosaltres no tenim la febre inauguradora de coses, fins i tot sense acabar, que tenien anteriors governs. (*Persisteix la remor de veus.*) Les obres s'estan fent. Per cert, hi ha projectes que vostès s'atribueixen perquè els van dissenyar però que no van executar –que no van executar. S'estan executant ara, s'estan pagant ara, eh? I ara és, evidentment, quan s'estan fent tots els esforços.

Vostè diu que com vol que estiguin els afectats per l'apagada de la llum, per les rodalies... Jo he dit en més d'una ocasió que comprenc –només faltaria, no?– l'empenyament de la gent afectada pel funcionament defectuós d'aquests serveis públics; d'uns serveis públics que vostè sap que no depenen de la Generalitat de Catalunya, però en què la Generalitat i aquest Govern han estat a l'alçada de les circumstàncies, reunint les empreses, forçant determinats acords per a les indemnitzacions, obrint els expedients amb diligència per prendre després les determinacions que es puguin deduir en funció de les responsabilitats d'aquestes empreses, i també actuant davant de l'Administració general de l'Estat perquè faci front al desgavell que hi ha hagut a rodalies. Això i moltes més coses, hem fet, perquè res del que passa a Catalunya, com vaig dir ahir, és aliè a la Generalitat; res, sigui competència o no de l'Administració de la Generalitat.

Bé, vostè ha parlat també –i vaig acabant– de les inversions, les inversions dels pressupostos generals de l'Estat de l'any que ve. Miri, en primer lloc, el que crec és que jo no vaig dir estrictament «històric», més aviat «es podria titllar d'històric»; no vull ser tan transcendent, no? Però el que sí que hi ha –i s'ha de reconèixer– és que es compleix la disposició addicional tercera de l'Estatut. I s'ha aconseguit en una negociació bilateral entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat. No s'ha aconseguit sobre la base de les pressions d'un grup parlamentari o..., sinó sobre la base dels mecanismes que preveu el mateix Estatut d'autonomia, desplegant i aplicant l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

I, escolti, certament, han sortit més diners fins i tot dels que vostès demanaven; no l'any passat, no fa tres me-

sos, no fa quatre mesos, no: dels que demanaven fa una setmana. Dels que es demanaven fa una setmana quan precisament grups municipals de vostès, alguns representats fins i tot per alguns diputats d'aquí, de la cambra, presentaven propostes de moció als ajuntaments i demanaven, per exemple..., com aquest acord –és l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, eh?, grup municipal de Convergència i Unió–: «reclamar al Govern de l'Estat que incorpori de manera plena als pressupostos generals per al 2008 el que estableix la disposició addicional tercera de l'Estatut, que representa 4.300 milions.» S'han quedat curts; ha estat una mica més: 4.365,29 milions d'euros.

Escolti, si tots els projectes no tenen noms, jo vaig dir que ja els en posariem. És un avantatge, precisament perquè, entre altres coses, per això hi ha la Comissió d'Infraestructures, la comissió bilateral que preveu l'Estatut i la Comissió Bilateral Generalitat - Estat. Per això hi són, entre altres coses. I ja ens cuidarem nosaltres ben bé –estic segur que amb vostès també– de trobar projectes per a aquests milions, en què s'ha d'incloure, òbviamment, també tota la part que fa referència als peatges.

L'important és que es dona aquest compliment. Vostè diu: «Oh, però l'any passat...» Escolti, l'any passat no hi havia ocasió de discutir el concepte «infraestructures», no estaven constituïts els mecanismes de relació bilateral entre la Generalitat i l'Estat. Vostès –vostès– i vostè van advertir el Govern, que ja havia convocat les eleccions i que estava pràcticament en funcions, que no desenvolupés l'Estatut. Ho recorda?

I, per cert, aquests pressupostos a què vostè fa referència, els de l'any passat, li recordo que també van ser votats per Convergència i Unió –per alguna cosa deu ser, per alguna cosa deu ser–, després d'una esmena del senyor Duran i Lleida –algú té mala memòria, però–, d'una esmena que venia a dir el que deia precisament l'Estatut que s'hauria de fer, i que, evidentment, es va fer una vegada que es va començar a desplegar l'Estatut i es van crear les comissions pertinents, que és, en aquest cas, mitjançant aquesta relació bilateral que s'ha arribat a aquest acord, que crec que és un bon acord, no sé si històric, segurament per alguns sí, per altres no; crec que és un bon acord.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Bé, alguns comentaris sobre la nova intervenció del president i alguns temes que hi volia afegir, que no he tingut temps de fer-ho en la primera intervenció; molt ràpidament.

En tots aquests temes de política social que els he dit, miri, em són absolutament igual les estadístiques; no penso dedicar els meus minuts a confrontar les seves xifres i les nostres xifres, perquè al final, això, sap què passa?, sap per què ho fa, vostè, això de la confrontació de xifres? Per despistar la gent. (*Remor de veus.*) Facci només una cosa –facci només una cosa–: prengui nota dels casos que jo li he dit, prengui'n nota, i en la seva

interioritat de president de la Generalitat reflexioni una mica, i faci el que pugui per ajudar aquesta gent.

Està tan ocupat en altres coses, vostè, i a mirar sempre cap endarrere, i amb aquesta fixació que té sobre Convergència i Unió, que no té temps per defensar Catalunya i la seva gent. Aquest és el seu problema. Dediqui un temps i unes energies, i una certa voluntat, i una certa autoritat, a ajudar les persones que ho necessiten, perquè tots els casos que jo li he explicat són certs. Només li posaré un exemple: aquest fons de garantia per a pensions alimentàries no es va crear pel Govern de Convergència i Unió perquè la llei es va aprovar l'any 2003. Si nosaltres haguéssim estat en el Govern, l'any 2004 hauria estat en funcionament. Vostès fa gairebé quatre anys que fan el mandra; fa quatre anys que fan el mandra en temes d'alta sensibilitat social, i després es pengen les etiquetes de progressistes i de gent d'esquerra i no sé quantes coses més. Només faci això: dediqui una part del seu temps a ajudar aquesta gent.

Tampoc entraré en una confrontació entre el que ha dit l'AMEC, el que va dir un altre... Escolti'm, si m'és absolutament igual; jo l'única cosa que els dic és: «Agafin l'opinió d'aquella gent que pateix cada dia què vol dir innovar, què vol dir exportar, què vol dir combatre en els mercats internacionals, què vol dir produir, què vol dir vendre i què vol dir cobrar.» M'entén? I això no és sempre algú que surt en els diaris, és l'economia del dia a dia, senyor president, és l'empresa del dia a dia. Facin cas en aquesta gent i potser obriran alguns ulls respecte a alguns problemes que vostès tenen.

El tema del compliment de l'Estatut quant a inversions. Miri, tampoc entraré en discussió amb vostè; jo el que havia de dir ja ho he dit. Ara, vostè creu que els diners que ens deuen per a l'any que ve, per a l'any 2008..., a hores d'ara vostè puja aquí i diu: «Ja trobarem els projectes. Sí, anirem allà, en un camp, gratarem una mica, buscarem si hi ha algun paperot per allà amagat i llavors farem un projecte.» Vostè ha estat president d'una diputació, alcalde d'una ciutat, ara és president de la Generalitat, i ha sigut ministre d'Indústria, i no sap que elaborar un projecte costa molt temps! O els tenim ja aquests projectes o no hi haurà els diners! Jo li ho torno a demanar: quins són els projectes que el president de la Generalitat i el seu Govern, cohesionadament, tenen plantejats per cobrar els 700 milions d'euros que ens diuen que ens donaran, però que no hi són.

I li dic una altra cosa. Digui'm vostè si acceptarà el divendres dedicar a peatges allò que ens deuen de l'any 2007 i que no es han donat, ni ens donaran l'any que ve. I deixin de dir mentides, perquè vostè va ser qui va publicar aquest anunci que li he ensenyat, no jo. Aquest anunci porta la signatura del PSC i la seva cara: «Fets, i no paraules». Prou mentides i prou enganyys! Perquè vostès van dir que això complia l'Estatut, i ho van dir vostès, no atribueixin la culpa als altres, facin-se responsables dels seus propis actes, que són grandets per poder-ho fer.

El problema no és Convergència i Unió, el problema és si vostès van enganyar fa un any el poble de Catalunya o no. I si el van enganyar una vegada, per què no el poden enganyar una altra? Per què? Si ho van dir amb

aquesta contundència: «Catalunya endavant, Catalunya se salva, complim l'Estatut», etcètera, i era un engany, reconegut per vostès, perquè ara resulta que els diners ens els deuen.

Ho torno a dir, escolti'm: a reduir peatges, el que ens deuen, i que ens ho comencin a pagar l'any que ve, en bona part, i posem-nos d'acord en quins. Nosaltres farem una proposta de resolució en aquest sentit.

El quart cinturó. Senyor president, dit amb tot el respecte, si el quart cinturó s'està fent com a quart cinturó i es pensa seguir fent, o ha de plegar el senyor Saura o ha de plegar vostè. A menys que no vulguin dir una altra mentida o incomplir un altre compromís greu. Perquè, si no ho recordo malament, es van passar la campanya electoral dient, un i l'altre, que cap governaria un si no es feia i l'altre si es feia; el senyor Montilla dient: «No governaré amb ningú que no vulgui fer el quart cinturó»; el senyor Saura: «No governaré amb ningú que el vulgui fer.» En què quedem? Aquí sobra un dels dos. Ja s'ho faran vostès. (*Remor de veus.*) El senyor Saura diu que sobra vostè; no ho dic jo, eh?, diu que sobra vostè. Escolti'm, doncs, ja ens ho faran saber (*forta remor de veus*), ja ens ho faran saber. Com que vostè fa així..., doncs, escolti'm, així vol dir l'altre. (*Rialles i aplaudiments.*) Ho ha dit vostè. Ara que no surti enfadat contra mi, ara que s'enfadi contra vostè, almenys una vegada, home, que s'enfadi contra vostè! (*Rialles.*)

Per tant, escolti'm..., i llavors diu: «No, és que el problema són els ajuntaments de Convergència i Unió», per això i per la línia d'alta tensió. Home! Per favor –per favor! Vostè creu que un govern, sigui del color que sigui, no tindrà sempre alguna confrontació amb ajuntaments del seu propi color? Escolti, governar és governar, senyor president. Són vostès el Govern; no ho som nosaltres en aquest moment, com vostè ha recordat molt bé. Doncs, facin honor a les seves responsabilitats. La seva responsabilitat és *governar*. I en lloc de *governar* es dediquen a *criticar* els altres, i qui dia passa, any empeny.

I el president de la Generalitat pretén que Catalunya es converteixi en una illa energètica, suposo, perquè no té coratge suficient per defensar el que s'ha de defensar, i, a més a més, que aquella Catalunya en xarxa, doncs, sigui purament una ficció.

L'aeroport, que no li he citat abans. Presentarem una resolució el divendres perquè les institucions catalanes siguin *majoritàries* en el consorci de l'aeroport del Prat, majoritàries, i que tinguin, aquest aeroport i aquest consorci, totes les funcions excepte la navegació aèria. I demano formalment a aquells que volen fer referèndums l'any 2014 que almenys votin a favor d'un aeroport amb majoria de les institucions catalanes, que deu ser una cosa una mica més fàcil d'aconseguir. Per favor.

I si vostè, senyor president, té les mans lliures, com vostè diu, faci una cosa: oi que prefereix que les institucions catalanes tinguin majoria i que totes les funcions quedin en aquest consorci? Doncs, voti-ho aquí i faci que els seus vint-i-un diputats del PSC a Madrid també ho votin. I quan passi això, jo em creuré que vostè té les mans lliures, perquè durant trenta anys el seu grup a Madrid mai ha votat diferent del PSOE, mai, en el

Congrés dels Diputats. Això són mans lliures? Tantes mans lliures, senyores i senyors diputats, que aquest estiu, amb l'escàndol que hi havia en el tema de les infraestructures, vostès van ser incapaços, a Madrid, tantes mans lliures que tenen, eh?, incapaços, de fer comparèixer la ministra de Foment. Quina gran llibertat que tenen vostès!

Per donar la cara a favor del poble de Catalunya, que estava enrabiat, i amb raó, i que tenia el seu orgull mal-mès, amb raó, vostès no van ser capaços ni tan sols de mullar-se perquè comparegués una ministra que a més a més actuava de manera deslleial cap a tot el poble de Catalunya, d'esquerres, de dretes, de dretes, d'esquerres, o com vostè vulgui. Menys discursos, menys predicar, senyor president, i més practicar.

I la darrera cosa que li volia dir, perquè vostè hi ha fet una referència; ja veu que jo m'hi refereixo molt al final de la meua intervenció. En la discussió entre esquerres i dretes, jo ja sé que a vostè no el convenceré, però, encara que vostè no ho fa sovint, doncs, parli amb el senyor Maragall i ell també li dirà el mateix, i que jo sàpiga el senyor Maragall s'ha declarat durant trenta anys socialista, o no?; entre altres coses ha sigut president del partit seu, i se'n diu Partit Socialista, si no ho recordo malament.

Doncs, bé, el senyor Maragall està dient en aquest moment... I no ho dic perquè tot el que ell digui vagi a missa, eh?, que quedi clar; vostès ja coneixen la meua capacitat de confrontació educada amb el senyor Maragall. (*Remor de veus.*) Ara, ell també en parla, eh?, ell també en parla, de superar dretes i esquerres.

Jo només li he dit una cosa. Ja sé que les dretes i les esquerres existeixen, encara que només sigui a efectes d'etiquetes; ja ho sé, home, ja ho sé, això. Jo el que li estic dient és una altra cosa, li estic dient que el president de la Generalitat de Catalunya té una funció més important que traçar línies divisòries entre els catalans, que és molt diferent. Estic apellant a la seva condició de president de la Generalitat. Miri si li reconec el que vostè és que apello a la seva més alta responsabilitat. M'entén?

Jo no li he discutit mai que vostè sigui el president de la Generalitat, si em deixa fer una referència personal, mai, i no ho farà tampoc en el futur. L'única cosa que li he dit és que, si vostè vol fer un discurs de mèrit i d'esforç al poble de Catalunya, en democràcia el mèrit i l'esforç no es guanyen en els despatxos a les fosques, sinó que es guanya a les urnes. M'entén? I vostè a les urnes, senyor Montilla, no convenç, no ha convençut... (*Pausa.*) Sí, sí, aquí, al Parlament, que tothom cobra un sou públic, sí, però a les urnes, que la gent no té sou públic, quan la gent va a votar (*remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle*), vostè no ha convençut. I, escolti'm, com que és molt legal –com que és molt legal– (*remor de veus*), perdonin, com que és molt legal tot això, no hi ha cap discussió. Només li ho he dit en un sentit –només li ho he dit en un sentit–: almenys estalviïs el ridícul de fer el discurs del mèrit i de l'esforç, perquè en democràcia el discurs del mèrit i de l'esforç és guanyar-se les garrofes a les urnes, que és el que vostè no va fer.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

I l'última cosa. Si tant interès vostè té en el projecte que nosaltres volem en bona part defensar, el convido amablement a assistir el 20 de novembre a la meva conferència. (*Rialles.*) Sí, home, per què sap què passa?, que jo allà també tindrè temps il·limitat i el podré explicar. Vostè hi està formalment convidat ja des d'ara, i m'agradaria molt que hi fos, que ens acompanyés aquell dia, i hi podrà escoltar el projecte. Per cert, jo l'he explicat moltes vegades; a vostè no l'hi havíem sentit mai.

I l'última cosa. Si al final, per demostrar la cohesió suposada del Govern, que a l'hora de la veritat passa el que passa, per exemple, en els temes que els he dit, vostè ha d'apel·lar a Convergència i Unió, deixi'm dir-li, senyor president, que em sembla que o va molt justet o està molt desesperat.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no sé si vaig just i desesperat, però vostè segur que sí, senyor Mas, després d'escoltar-lo.

Miri, vostè parla de no..., m'ha criticat per, suposadament, crear línies divisòries entre dretes i esquerres, entre progressistes i no progressistes. Vostès van estar vint-i-tres anys creant divisions entre els catalans, entre bons catalans i no tan bons catalans (*remor de veus*), en funció de l'adscripció política, purament i simplement –purament i simplement. Repassi les hemeroteques, senyor Mas, que d'aquestes línies divisòries en trobarà moltes –en trobarà moltes. No hi ha una única manera de defensar Catalunya, senyor Mas, perquè Catalunya és plural. No hi ha un sol projecte per a Catalunya perquè Catalunya és plural.

Vostè, que davant de la seva soledat política –cal dir-ho–, molt mèrit, però ha intentat dues vegades ser president i no ho ha aconseguit; no ha aconseguit suport de ningú més enllà de la seva formació política. Bé, això, de moment –això, de moment. Perquè fins i tot dintre de Convergència i Unió, com hem vist aquests dies, doncs, en fi, hi ha tanta cohesió que s'han de reunir d'amagat en un hotel durant quatre hores per treure un comunicat dient que un respecta el projecte de l'altre. Visca la cohesió!, visca el projecte comú!, visca la casa comuna! Miri, de casa comuna a Catalunya n'hi ha una: Catalunya. El catalanisme està inventat fa molts anys i és un lloc comú de trobada, un espai transversal que compartim diverses formacions polítiques representades en aquesta cambra.

Bé, vostè ha parlat de temes que sí que segurament no s'han fet. Miri, és que hi ha una cosa: aquest Govern porta deu mesos; jo, com a president, porto deu mesos.

N'hi ha altres que hi van estar vint-i-tres anys, que van ser consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, conseller primer. Altres hi portem deu mesos; aquest Govern porta deu mesos. Hi ha coses que no es fan en deu mesos. Per tant, vulguin o no, ens han de donar temps. I vostès hauran d'aplicar una mica la paciència necessària perquè hi ha coses que no es fan en deu mesos i alguns projectes especialment, que vostè precisament coneix.

Miri, jo vaig fer referència a l'economia del dia a dia, eh? Ja hi vaig fer referència. Vaig parlar dels problemes de les hipoteques, i vaig parlar del problema de la cistella de la compra, i vaig parlar d'aquest percentatge important de persones que guanyen menys de mil euros, i del que estem fent.

Miri, respecte als pressupostos generals de l'Estat, de projectes ja en tenim, eh? No dic que ara estudiarem, a veure... Ja tenim projectes, eh? Escolti, això ho farà el Govern. El Govern... Per això l'Estatut preveu una comissió d'infraestructures, eh?, entre la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat i les administracions locals per parlar, entre altres coses, dels projectes, dels projectes que tirarem endavant. I una part d'aquests recursos aniran destinats a peatges, no tots. Ja li avanço que nosaltres no estem d'acord que tot això vagi destinat a peatges mentre hi hagi el dèficit d'infraestructures que encara tenim.

Per cert, reduccions de peatges que s'estan produint amb aquest Govern. Sí, miri, les coses són així: durant vint-i-tres anys no es van reduir els peatges, eh? (*Remor de veus.*) Més aviat es van fer algunes obres amb peatge. I no el crítico –no el crítico, eh? Perquè la Rubí - Terrassa, o la Terrassa - Manresa, o les autopistes del Garraf es van fer durant aquells vint-i-tres anys amb peatges. Aquest Govern encara no ha fet cap obra amb peatge. Ho dic també. (*Remor de veus.*)

Miri, vostè diu, respecte a les infraestructures, que vostès ho pretenen utilitzar per dir això que el Govern està mancat de cohesió. Hi ha unes obres que s'estan fent i les està fent l'Estat ara, i altres que segur que es faran i es faran bé, tenint present els interessos del territori afectat, amb el menys impacte possible, facilitant la mobilitat d'acord amb els paràmetres d'avui, de l'any 2007, no segurament de fa vint-i-cinc anys.

Per cert, en fi, no em faci responsable que Catalunya sigui una illa energètica. Si de cas, això de la interconnexió..., miri, vostè sap que una cosa és la MAT i una altra la interconnexió. La interconnexió no està en les nostres mans; està en mans d'un estat veí: França. Aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. Ells no tenen massa interès que aquesta interconnexió es pugui produir. Ho dic perquè tinc elements per dir-ho. Per tant, senyor Mas, aquest tema no el resoldrem aquí, a casa nostra, el tema de la interconnexió, perquè depèn de tercers que no són ni l'Estat espanyol, sinó que és l'Estat francès.

Miri, si aconseguir la participació majoritària en l'aeroport és tan fàcil, per què no ho van fer vostès durant vint-i-tres anys? Per què no ho van fer? No van aconseguir ni el de Sabadell, diguem-ne, eh?, que miri que és un aeroport petit. No el del Prat: ni el de Sabadell. No és

tan fàcil, segurament, si no l'haurien aconseguit vostès. En aquesta legislatura sí que serà possible que el Govern de Catalunya participi de manera determinant en la gestió de l'aeroport del Prat. Li ho puc assegurar.

Bé, vaig acabant, no? Jo suposo que quan vostè ha parlat dels sous i dels que cobren sous suposo que a tothom li arriba la nòmina al cap del mes, dels que estem aquí, no? Suposo, eh?, que no hi ha ningú que hagi renunciat al sou o que no tingui un sou públic, no? Em sembla una al·lusió fora de lloc.

Miri, mèrit i esforç. Vostè diu que he fet al·lusió al mèrit i a l'esforç i que això no lliga amb el fet que sigui president, sobre la base de tenir la representació parlamentària que té el grup socialista. Ja li he dit que reflexioni vostè per què no ha aconseguit més suports des del seu grup parlamentari per dues vegades, perquè segurament li servirà per a properes edicions, si en té l'oportunitat. Mèrit i esforç, ho dic perquè a mi ningú m'ha regalat res tampoc. Vostès han fet alguna vegada al·lusions a... –no n'ha fet vostè avui; això ho deixa per a altres, no?–, al·lusió a la grisor, als funcionaris. Per cert, funcionaris, un gran respecte per als funcionaris. Haurien de tenir vostès més respecte per als funcionaris. I una certa al·lusió... Ha dit: «Bé, això de la diputació, el món local...» Jo estic molt orgullós d'haver après al món local, especialment a una alcaldia. També al consell comarcal i a la diputació. Per cert, hi vaig coincidir quan vostè era diputat provincial per Convergència i Unió, com vostè recorda. Segurament si hagués estat més temps a l'Administració local, senyor Mas –no dic a la diputació: a l'Administració local–, hauria après més i segurament avui estaria en una altra situació. No subestimi les administracions locals i respectin, si us plau, els funcionaris. Vostè no ho ha fet avui però gent del seu partit ho fa molt sovint.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president, m'hi vaig passar vuit anys, a l'oposició, i vaig aguantar fins a l'últim minut. Sap què passa? Que en democràcia és molt important estar al govern però també és molt important estar a l'oposició. Vostè veu que jo me'n lamenti? No. Escolti, jo faré exactament el mateix servei estigui en un lloc o en un altre. Sap per què? Perquè m'ho crec. En aquesta història que vostè ha explicat un altre hauria tocat el dos i jo estic aquí, al peu del canó.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

Afegeixi a tots els temes que li he dit abans, simplement com a inventari... –suposo que ja no contestarà més–, però afegeixi que en el tema aquest de les hipoteques

que vostè diu li presentarem també una resolució. Li dono aquesta idea. Fa temps, en els plans d'habitatge hi havia subsidi dels tipus d'interès. Ara que els tipus d'interès han pujat i s'han doblat i que molta gent pateix a final de mes o a final de trimestre el pagament de la hipoteca, es podria recuperar la subsidiació dels tipus d'interès per ajudar les famílies a poder pagar amb millors condicions la hipoteca. Ja s'havia fet; després es va treure, quan els tipus d'interès van baixar molt. Recuperem-ho. Els proposarem una mesura en aquest sentit.

Per cert, lliguin-ho també al tema de l'educació, que abans no els ho he pogut dir per falta de temps. Sap quants barracons hi ha en aquest moment? Vuit-cents quaranta-dos. Sap que és la xifra més alta de tota la història de la Generalitat de Catalunya des que es va recuperar la democràcia? *(Remor de veus.)* Vuit-cents quaranta-dos. Ho dic només per una cosa, eh?, perquè, és clar, quan vostès estaven a l'oposició només parlaven d'això, i ara que estan al Govern només fan això. Ho dic simplement com a petit recordatori, no?

I un parell de coses més. Vostè em diu que al tema dels peatges no es va reduir res. Vostè condueix o no? Porta cotxe? *(Pausa.)* Perquè, escolti, si portés cotxe no ho podria dir, això. Perquè, és clar, el que porta cotxe algun dia ha passat per la B-30, suposo, no? O no? Doncs, miri, a la B-30 no hi ha peatge. Si vostè hagués portat cotxe sabria que abans n'hi havia. I això es va pactar entre el Govern espanyol i el Govern de la Generalitat de Catalunya. Igual que vostès han fet amb el pacte de les inversions, no? O és que no se l'atribueixen vostès, el mèrit, també, aquest? En què quedem? Per tant, escolti, ho vam pactar, sí senyor, amb un govern del Partit Popular. I si vostè agafa la llista de tots els peatges que hi havia i mira els descomptes per a conductors habituals, veurà els descomptes que es van fer; alguns d'ells, per cert, quan jo era conseller d'Obres Públiques. Parli amb un mínim de criteri i d'exactitud sobre coses importants.

Ara, és igual la història. Escolti'm, si el que li estic dient és: «Aprofitem els diners que tenim, que ens deuen, per abaixar peatges.» No li dic tots –no li dic tots–, però uns quants sí, home! Per què no? Facin-ho, encara que la idea sigui de Convergència i Unió, encara que la proposta la faci Convergència i Unió; facin-ho si és que la seva capacitat de governar Catalunya va més enllà de l'interès estrictament partidista, no?

En el tema de l'aeroport, senyor president, una vegada es va fer el pacte sobre finançament i sobre nació amb el president del Govern espanyol, jo el vaig anar a veure, a vostè, se'n recorda? Vaja, ens vam trobar. Recorda què li vaig demanar aquell dia? Només li vaig demanar una cosa; li vaig dir: «Ecolti, vostè, que és el principal responsable dels socialistes catalans i que a més a més és ministre, ajudi a resoldre bé aquest tema de l'aeroport.» Mai més en vaig saber res. Què va fer vostè a favor de l'aeroport? No li parlo de fa vint-i-tres anys, li parlo d'ara. Potser seria bo que ho expliqués, això.

Cinquè. Vostè parla que els governs de Convergència i Unió van crear divisions entre el poble de Catalunya? Ho he sentit bé, això? Ho ha dit. Aquesta és una acusa-

ció molt greu, sobretot perquè sempre que els sento a vostès parlar institucionalment no ho diuen mai, això. Ara, si és veritat això, per què vostè li va donar la Medalla d'Or al president Pujol? Perquè a una persona que divideix el poble no se li dona una medalla d'or. I si vostè llegeix el decret de concessió, hi és tot menys això. No es pot fer de president institucional al Palau de la Generalitat i de..., simplement allò, desqualificador en el Parlament de Catalunya. O és una cosa o és una altra, senyor president. Vostè haurà d'escollir amb quina cosa es queda.

I l'última cosa que li volia dir: vostè segueix insistint en Convergència i Unió, etcètera. Miri, ja ho hem dit, nosaltres no ens sentim gens satisfets del que va passar. I, miri, des d'aquesta tribuna no em costa gens ni mica reconèixer-ho davant de tot el poble de Catalunya, gens ni mica: no ens sentim gens orgullosos de com vam portar les coses. Portem trenta anys junts, som dos partits diferents, hem tingut en alguns moments problemes, fins i tot importants, i evidentment quan els tenim no ens en sentim ni cofois, ni orgullosos. I si cal, demanem disculpes, si no hem estat a l'alçada de les circumstàncies.

Digui'm vostè si està disposat a donar una explicació davant del poble de Catalunya pel que acaba de dir el senyor Pasqual Maragall, expresident de la Generalitat, textualment, no amb una declaració, sinó amb un article. I això sí que li demano que ho respongui des d'aquesta tribuna. Va dir fa molt pocs dies: «Zapatero» –president del Govern espanyol– «añadió una condición» –per aprovar l'Estatut–: «el presidente de la Generalitat, después de aprobado el Estatuto, tenía que dimitir.»

Ara no estem parlant d'una baralla entre Convergència i Unió, entre el PSC i el senyor Maragall o entre el senyor Carod i el senyor Puigcercós, o entre no sé qui. Ara estem parlant de si el seu partit –de si el seu partit–, que tanta personalitat pròpia té, va acceptar, com diu l'expresident de la Generalitat i expresident del PSC, va acceptar aprovar l'Estatut a canvi que el president Maragall plegués, i vostè, no sé si amb mèrit o sense mèrit, el pogués convenientment substituir.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula... *(Pausa.)* Doncs, si no hi ha més rèplica, passem al següent grup parlamentari... *(Forta remor de veus.)* En aquest cas... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats! Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes, el senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable senyor president de la Generalitat, pujo a la tribuna en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per manifestar el nostre suport a l'acció desenvolupada pel seu Govern, per afirmar la coincidència amb el seu diagnòstic de la situació del país i per donar suport també als propòsits que ha anunciat.

President, vostè, amb la seva intervenció d'ahir, i també avui, ha demostrat que sap on va. I això és molt d'agrair en un moment polític en què alguns evidencien una gran desorientació i, fins i tot, una curiosa deriva radical.

El fet de compartit diagnòstic i de donar ple suport a les polítiques del Govern, que van ser desenvolupades ahir de forma tan detallada, em convida a fer, en nom del meu grup parlamentari, una aportació al debat polític més general, al qual vostè ens emplaçava cap al final de la seva intervenció.

I per això vull començar proporcionant un reguitzell de dades que ens ajudin a situar-nos, a situar-nos en el món d'avui. Per exemple, l'any 2006 1,3 milions de persones als Estats Units van completar els seus estudis universitaris; 3,1 a l'Índia, i 3,3 a la Xina. El 100 per cent dels universitaris hindús parlen anglès. D'aquí a deu anys el país amb més habitants que parlin anglès com a segona llengua serà la Xina.

Segons el Departament de Treball dels Estats Units, un de cada quatre treballadors canviarà de feina en el proper any i un de cada dos ho farà en els propers cinc anys. Per cert, dades molt coincidents amb alguns estudis de què disposa el Departament de Treball de la Generalitat.

Els nens americans que actualment es troben en edat escolar hauran tingut entre deu i catorze ocupacions diferents quan tinguin trenta-vuit anys. Aquesta veritable mutació del món del treball té conseqüències de molts tipus, entre elles les estudiades per Richard Sennett en el seu llibre *La corrosión del carácter*.

La ràdio va trigar trenta-vuit anys a aconseguir una audiència de 50 milions de persones, la televisió ho va aconseguir en tretze anys i internet ho ha fet en quatre anys.

La fibra òptica de tercera generació pot transmetre 10 trilions de bits per segon, 150 milions de trucades telefòniques simultànies. I aquesta capacitat s'està triplicant cada tres mesos.

A Catalunya, en aquests moments, un 41,5 per cent dels ciutadans són usuaris freqüents d'internet i un 53,9 per cent l'han usat en els darrers tres mesos.

Pel que fa a les empreses, Catalunya és el país número u d'Europa en penetració de la banda ampla i el número sis pel que fa a la presència de la banda ampla a les llars.

Gairebé un 60 per cent dels adults del nostre país no han acabat els estudis secundaris, i, per tant, molts no tenen gaire clar encara què es pot fer amb internet. Hi ha un 39 per cent de la població que ni fa servir internet, ni ho vol fer, perquè no hi veu la utilitat.

Estem formant, o intentant fer-ho, gent jove perquè faci feines que encara no existeixen, perquè utilitzin tecnologies que encara no s'han inventat, per solucionar problemes que encara ni se'ns han acudit. De les deu feines més sol·licitades al món l'any 2000, es preveu que cap d'elles ho sigui l'any 2010.

La comunitat llatinoamericana implantada a Barcelona ha crescut fins a multiplicar-se per tres en els darrers quatre anys, i ja representa un xic més de 200.000 ciu-

tadans. Uns 300.000 musulmans residents a Catalunya van començar el passat dia 13 de setembre el període del ramadà.

Els equatorians, romanesos, marroquins, xinesos, així com ciutadans d'altres comunitats d'immigrants de la Unió Europea, han decidit escollir Catalunya per treballar, per viure i per formar les seves famílies; representen ja al voltant d'un 12 per cent de la població.

I per què els les dic, aquestes dades? Perquè és molt sorprenent que en un món que canvia tan ràpidament i on tot està tan relacionat els nostres debats tendeixin a esdevenir cada cop més locals, més limitats i més petits i el comentari de premsa per part d'algun dirigent polític. En particular, els debats que han precedit aquest debat d'orientació política general han estat més aviat marcats per la desorientació i la contemplació extàtica del nostre melic. Dic «extàtica», d'«èxtasi»; ho dic perquè... (*Rialles.*)

La temptativa de refundar el catalanisme resulta com a mínim pretensiosa, perquè el catalanisme té unes arrels ben profundes i sòlides que difícilment poden ser substituïdes per l'acte voluntarista d'un dels dos partits d'una coalició en crisi.

Quan parlem de catalanisme estem parlant d'un sentiment, de les moltes maneres d'identificar-se amb el país, que, òbviament, no necessiten ni refundacions, ni reformulacions, ni pautes, ni models, ni receptes, ni carnets, ni cases comunes. «Si m'apuren», el catalanisme no necessita ni líders carismàtics, ni messies, ni herois. És un sentiment cívic que no admet cap mena d'apropiació personal, ni de patrimonialització partidista.

Ja ho deia en Sisa: «Casa meva és casa vostra, si és que hi han cases d'algú.» El catalanisme ha d'estar a totes les cases que ho vulguin i com més siguin millor. I si hi ha d'haver una casa comuna del catalanisme, com ho diu el president de la Generalitat, aquesta casa és Catalunya, no un partit o un altre. El catalanisme no necessita salvadors, ni homes providencials, però sí un impuls col·lectiu, un impuls que ha d'encertar en assenyalar horitzons.

Cal evitar, doncs, l'error de tancar el catalanisme en el marc d'un projecte polític determinat. Però també cal evitar un altre error en què alguns poden caure: l'error de la radicalització estèril. Hi ha decerces que no porten enlloc i excessos de velocitat que es paguen cars. No és radicalitzant una minoria que mobilitzarem la majoria. No és apellant a les essències que convencerem aquells que esperen més substància. Contràriament al que semblen voler alguns, no es tracta de convertir els nacionalistes en independentistes, sinó d'aconseguir que el catalanisme sigui atractiu per a la immensa majoria, que esdevingui un sentiment cívic compartit, àmpliament compartit: el projecte nacional de la immensa majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Deia el poeta León Felipe: «¡No hay que llegar los primeros y solos, sino con todos y a tiempo!» Aquest és el repte del catalanisme d'avui, des del nostre humil punt de vista.

El catalanisme d'avui no és el custodi d'una identitat col·lectiva preestablerta i tancada per sempre; la identi-

tat catalana és dinàmica i plural, qualsevol identitat col·lectiva no pot substituir el concepte de ciutadania i ha de ser compatible amb identitats personals diverses.

De fet, més útil que la discussió sobre identitats és treballar perquè tothom s'identifiqui amb el país, que té una llengua i una cultura a preservar projectar, una història a conèixer, un paisatge a conservar i unes formes de vida, en el sentit que hi donava Ferrater Mora, a practicar.

Però això no serà possible des de la confrontació entre identitats, perquè el sentiment de pertinença, si es vol que sigui realment ampli i compartit, no es pot construir des del rebuig, la confrontació o l'exclusió. Nosaltres, socialistes i ciutadans pel canvi, no volem un catalanisme contra Espanya, ni tan sols d'esquena a Espanya. Per cert, ara no sé com deu anar, però fa deu minuts a TV3 estaven fent una enquesta si la gent estava cansada del dilema entre Catalunya i Espanya, i el 80 per cent diuen que sí; clar que alguns poden estar cansats perquè no en volen sentir parlar més.

Però potser que parlem en concret de què volem fer. Nosaltres no volem, els dèiem, catalanisme ni contra Espanya, ni tan sols d'esquena a Espanya. Volem seguir treballant per augmentar l'autogovern i transformar el conjunt d'Espanya en un sentit federal. És obvi que al catalanisme hi ha una pluralitat de posicions polítiques i d'interpretacions polítiques i, per tant, de posicions diferents a la nostra. Ara bé, em permetran que ho reduïxi, i no ho faig amb ànim maniqueu en absolut, a dues grans opcions: l'aprofundiment de l'autogovern en el marc espanyol, que pot i ha d'evolucionar en un sentit federal, i la independència. L'opció independentista, plenament legítima, no és evidentment la nostra. Però, creguin-me, si algun dia Catalunya decidís ser independent, això voldria dir que molts ciutadans ho volen, una gran majoria, i no sembla que sigui la cosa per a demà.

Però ens preocupa una cosa. Un respectat columnista ha alertat ja de la brama que corre segons la qual si no ets sobiranista no ets bon català. Ai, dels que volen un altre cop expedir carnets de bons i dolents! Ai, Catalunya, si et deixes portar pels especialistes en carrerons sense sortida!

La majoria, creguin-me..., i ho dic des del respecte màxim i absolut a tothom, però la majoria no podrà mai sentir-se identificada amb els que cremen símbols. En democràcia sols el respecte genera respecte. Les guerres de banderes mai no han portat al triomf dels ideals. Prou vegades hem vist trepitjats els nostres símbols nacionals i menyspreada la nostra llengua com per imitar aquestes actituds insensates.

En canvi, hem de pensar com incorporar la immensa majoria dels que viuen i treballen a Catalunya al catalanisme, a aquest sentiment cívic compartit. I en aquest sentit resulta absolutament necessari repensar Catalunya en el segle XXI –vaig llegir l'altre dia un article molt interessant respecte a això–, repensar Catalunya, des de la política, però també des de la societat; una societat que ens exigeix una visió generosa. I ens cal compartir, en el que puguem, fins on puguem, quants més millor, un diagnòstic sobre el futur de Catalunya en el món global d'avui.

I deixin-me que els digui, també ens pot distreure, hi ha hagut una altra distracció nacional, al meu judici perversa, que és la d'alimentar el pessimisme patològic. El pessimisme ens matarà perquè ens paralitza, a part de ser més trist i avorrit. Però té un problema, el pessimisme, que és que és contagiós. Afortunadament també ho són la confiança, la il·lusió o l'optimisme.

Però practicar el pessimisme des de la política és irresponsable. Ho diuen tots els manuals d'economia moderna: generar confiança és clau per al desenvolupament i el creixement. No podem anar amb cara de tristos pel món ni anar-nos mirant constantment al mirall i dient «per què no sóc jo el president?».

No es tracta de fer més petits o menys importants els reptes; tot al contrari, es tracta d'encarar-los amb l'energia necessària per vèncer-los. Ens cal una Catalunya més integradora, ahora que oberta i confiada, una oferta nacional més contractual, si ho volen, més cívica, més moderna, menys emocional i dramàtica. Si Catalunya interessa, la nostra nació té futur; si Catalunya sedueix —he llegit també un article molt interessant en aquest sentit darrerament—, té futur. Si Catalunya interessa..., serà si proporciona benestar i oportunitats. I així, sols així, també serà capaç d'integrar els nouvinguts. I aquest és el repte.

Si perdem la cohesió interna i no sumem més voluntats cíviques i ciutadanes a un projecte nacional més acollidor, menys tibet, menys ofegat per la llosa del que vam arribar a ser i avui no som, si no som capaços d'oferir un catalanisme més amable, més simpàtic, més confiat, més tranquil, el catalanisme podria esdevenir inútil per cohesionar i liderar el nostre país.

Per això cal també encertar amb les polítiques públiques que desenvolupa el Govern. Una política econòmica capaç de garantir prosperitat a partir del foment de la competitivitat i la innovació, que recompensi els emprenedors i que valori la cultura del treball i de l'esforç. Una política social en sentit ampli que asseguri igualtat d'oportunitats per a tothom i atenció als que més ho necessiten. Una política territorial atenta a la diversitat del país. Una política educativa que formi els ciutadans del futur i els prepari per a aquest món de canvis vertiginosos. Una política cultural integradora i compromesa en la projecció de la llengua catalana. Unes infraestructures al servei del creixement econòmic, la mobilitat sostenible i l'equilibri territorial. Una política ambiental que asseguri el respecte al medi natural i la incorporació de criteris de sostenibilitat al conjunt de polítiques públiques. Unes polítiques actives d'ocupació i per a l'emancipació juvenil. Unes polítiques d'habitatge que facin possible l'exercici del dret a gaudir d'un habitatge digne en condicions assequibles. És a dir, les polítiques públiques de què ahir ens parlava el molt honorable president de la Generalitat.

Però som conscients que no n'hi haurà prou només amb polítiques públiques, cal estrènyer el lligam entre els ciutadans i la política. I això no sols és eficàcia de les polítiques, sinó una reflexió a fons sobre el paper mateix de la política. Permetin-me un cita de Daniel Innerarity, que diu: «Lo que actualmente desacredita a la política no es una actitud autoritaria, sino la distancia entre lo

que habría que hacer y lo que se hace, la discrepancia entre las palabras y los hechos, la precipitada apelación a que no es posible hacer otra cosa. Lo que molesta de la política es su desconcierto e incapacidad.» I acaba molt dur: «La política es una mezcla ocasional de postergaciones, administración y táctica.» De nosaltres depèn que no sigui així.

Si la política no ajorna els debats sobre els problemes reals per refugiar-se en debats essencialistes; si som capaços de pensar en avui, l'any vinent i la dècada vinent; si som capaços de mantenir diferències allà on n'hi ha i de tendir ponts allà on és necessari, estarem fent un gran servei al país i molt probablement estarem fomentant el retorn de la confiança en la política i una disminució de l'abstenció, que no vindria malament.

Cal reconèixer que sovint la retòrica ens perd, i també la petulància de creure que els debats que massa sovint mantenim entre les forces polítiques són els debats de la societat, els debats que interessin a la gent. Correm el risc de no interessar per no abordar, senzillament, els problemes que afecten la gent concreta, en termes reals i amb propostes realistes. Del «parlar pels descosits» i del «parlar per parlar», hem de passar al nostre popular i senzill «parlar clar i català», que és molt més que la reivindicació d'una llengua; és una manera de dir que no s'ha de perdre la força per la boca. I, en aquest sentit, el discurs del president de la Generalitat d'ahir ens va semblar especialment oportú: menys queixar-se, més autoexigència.

Però hi ha encara una cosa pitjor que una política irresponsable, irrealitzable o equivocada: és senzillament que la política sigui irrellevant, esdevingui irrellevant. I correm el risc que això succeeixi si la fem allunyada, si la fem incomprensible o si la centrem en preocupacions que no són les que afecten la vida quotidiana de les persones. Correm el risc no tan sols de no anar per davant, estirant, liderant o acompanyant la societat en la seva projecció cap al futur, sinó de ser una rêmora per ser incapaços d'entendre el moment i les necessitats.

La política no pot conrear la melangia, la hipocondria, l'ànim pusillànim, el derrotisme o la decepció; no ens ho podem permetre i no correspon a la llarga i exemplar tradició del catalanisme polític, que no ha defallit mai, que no s'ha deixat vèncer mai, que no s'ha rendit mai davant de les adversitats.

Tenim problemes, sí, però també oportunitats i gent nova que no es queda amb els braços creuats esperant que des de la política resolguem els seus problemes. Avui, afortunadament, la nostra societat és més autònoma. Siguem clars: la política ha perdut espai i capacitat d'incidència sobre qüestions transcendents. Avui la política apareix com a menys necessària per al desenvolupament individual i personal. Per això ens cal retrobar el lloc d'una política democràtica que faciliti el desenvolupament dels projectes de vida de les persones, que garanteixi les condicions de llibertat real, la imprescindible justícia social i la necessària cohesió territorial que ens farà una societat equilibrada i segura de cara al futur.

Hi ha molts exemples de capacitat emprenedora i d'optimisme en la societat catalana. Per exemple, Javier Ma-

riscal, el dissenyador més internacional que viu i treballa a Catalunya, que està preparant una pel·lícula de dibuixos animats amb Trueba, dissenyant una botiga per a una potent cadena internacional de moda o un banc a internet, ens diu: «El futur és de la llum, de la gent que innova, que s'equivoca, d'aquells que es posen al dia.» Jo crec que faríem bé de seguir aquest consell, de seguir aquest mestratge.

O el cas d'Amadeu Roig, el jove emprenedor lleidatà a qui no tinc el gust de conèixer, que acaba de guanyar el premi internacional Creative Young Entrepreneur Award, per davant d'una romanesa i d'un italià.

O una empresa catalana –que tampoc en tinc el gust–, Ros Roca, que compra l'anglesa Dennis Eagle i es converteix en líder d'equipaments mediambientals. Ros Roca esdevé així la primera empresa mundial en la producció de béns d'equip lligats al medi ambient.

O una altra empresa –que tampoc en tinc el gust–, de recomanacions gratuïtes per internet, que està innovant el panorama de la música *online*. El *software* social de Music Strands sobrepassa els 4,7 milions de títols el juny del 2005. Music Strands, per als que no ho sàpiguen –com no ho sabia jo fins que no vaig buscar aquest tipus de dades–, és una empresa ubicada en el campus de la Universitat Autònoma, a Bellaterra, que rastreja no només la música que els usuaris compren, sinó també la forma en què la busquen a internet.

Una empresa catalana està il·luminant part de Nova York. El panell lluminós del NASDAQ, a la plaça de Times Square de Nova York, està fabricat per una empresa d'aquí. També els nous cartells informatius de l'estadi dels Yankees de Staten Island; es tracta d'Odeco, una companyia de Badalona amb filials internacionals que ha passat a incorporar-se al grup Agrolimen.

Però no es tracta sols d'alguns exemples aïllats –que sempre és fàcil, trobar algun exemple aïllat–; es tracta d'integrar-los en una realitat més general. La taxa d'activitat emprenedora a Catalunya es va incrementar l'any 2005 fins al 6,8 per cent, segons el darrer informe Global Entrepreneurship Monitor. Aquesta taxa del 6,8 supera clarament la mitjana espanyola –5,7 en aquest estudi– i l'europea –5,5. De fet, d'entre els estats europeus analitzats, només Irlanda compta amb una taxa d'activitat emprenedora superior a la nostra. A Catalunya, el 84,3 per cent de les empreses es creen per la detecció d'una oportunitat de negoci, mentre que només un 9 per cent es creen per necessitat.

L'any 2006, el creixement del producte interior brut va superar el 3 per cent per quart any consecutiu, es va elevar al 3,9 i va superar en un punt i mig el de la zona euro, a conseqüència, entre d'altres motius, del fenomen migratori, de la fortalesa del consum intern, i també de la puixança del sector de la construcció.

El nostre país i la nostra societat viuen un bon moment. Ara, tenim problemes, sí. Però, atenció: són problemes derivats del creixement, problemes que compartim amb la majoria de les societats avançades. I aquí cal recordar que un dels factors que dificulten el moment present ha estat precisament que els que governaven quan érem sis milions no van pensar que ben aviat arribaríem a ser-

ne set i mig. I hem de pensar ja en quan en serem deu, perquè, si no, correm el risc d'arribar tard, una mica amb retard del que hauríem d'arribar.

El benestar ha generat també majors nivells d'exigència i una ciutadania més crítica. Però això és bo. És la política, la que s'ha d'adaptar a aquesta nova realitat, i no al revés.

Molt honorable president, l'encoratgem a continuar el camí que el seu Govern ha iniciat, fent de la Catalunya social i nacional la mateixa Catalunya. Aquesta síntesi ens farà forts. La prioritat social és una exigència nacional. Qui no ho entengui no entendrà el que el país i la societat ens reclamen.

Vostè, senyor president, ens deia fa poc menys d'un any –menys d'un any– que «Catalunya necessita un govern que governi, que estigui al costat de la gent i que doni respostes als neguits dels catalans. No cal omplir-se la boca amb la paraula “nació”, perquè la nació és la casa, l'escola, el barri, l'empresa. La nació és la gent i les seves oportunitats de futur.» Ho compartim. No és menys nacional ni menys ambiciosa aquesta Catalunya de què vostè parla. Com deia ahir la presidenta del nostre grup parlamentari, Manuela de Madre, alguns confonen èpica amb retòrica. Nosaltres, no. I Catalunya tampoc no s'ho pot permetre.

Compartim, senyor president, la seva preocupació pel present i pel futur. D'aquí l'interès concret que amplii les seves referències a la formació professional, que és un factor decisiu en aquesta batalla pel futur que Catalunya està lliurant, perquè avui en dia es produeix cada cop més una incorporació massiva dels joves al mercat laboral, i això és bo. Cada cop són més els joves que associen el treball amb l'únic objectiu de l'emancipació. Això pot plantejar algun problema. Per què? Perquè emancipació, sí; però no a costa de perdre capacitat d'aprenentatge i de formació. Molts joves troben una primera ocupació molt precària, salari molt escàs... No volem que restin condemnats tota la seva vida a fer salts entre treballs d'aquesta naturalesa, sense possibilitats de progressar.

I una formació professional enfortida, millorada, adaptada, capaç de preparar els joves per a aquestes feines que no existeixen, per usar tecnologies encara no inventades, per resoldre problemes que encara ni tan sols no imaginem, és imprescindible. Una bona formació no garanteix automàticament el fet d'aconseguir un treball digne de manera immediata, però pot garantir l'estabilitat del lloc de treball, la capacitat de progressió laboral o professional, alhora que s'ha de consolidar com un element clau per a la millora de la nostra competitivitat a nivell global.

Per tant, el nostre grup creu important fomentar la qualificació professional, adaptada a la realitat del mercat laboral i combinada amb polítiques actives d'ocupació. I, per tant, volem saber quins són els objectius de l'acció del Govern en aquest terreny.

President, el seu Govern està guanyant la discussió en el terreny real. Mentre hi ha qui es baralla per saber qui és més nacionalista, el seu Govern assoleix un acord transcendent en matèria d'inversió de l'Estat en in-

fraestructures a Catalunya. Debatrem fins a avorrir-nos sobre qui defensa millor els interessos del nostre país, però del que ja no hi ha dubte és que qui més inversions de l'Estat ha aconseguit per a Catalunya ha estat el seu Govern, president. I potser la seva modèstia li impedeix de fer-ho, però l'acord cal qualificar-lo d'històric, com a conseqüència d'un estatut que és històric. Un acord aconseguit gràcies a la tenacitat del conseller Castells i a la unitat sense fissures del Govern, sens dubte. Però, com deia, és un acord que ha estat possible sobretot gràcies al nou Estatut.

Ho dic per als que el consideraven esquifit, per als que creien que no es desenvoluparia, per als que han dubtat o dubten sobre si valia la pena. I ho dic també per recordar que l'Estatut va ser referendat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya fa un any –fa un any, no vint anys! I, parlant de referèndum, qui pot defensar el dret a decidir si no respecta les decisions preses pels catalans fa poc més d'un any?

L'Estatut del 2006 és el nostre horitzó nacional per molt de temps. Recordem que el del 1979 no es va desenvolupar plenament ni en vint anys. Recordem que encara hi ha qui vol liquidar aquest Estatut a través d'una sentència del Tribunal Constitucional. Nosaltres el defensarem aferrissadament on calgui i davant de qui calgui. I no ho dubtin: també davant del Govern socialista sempre que calgui –també quan ens indicaven que calia un altre president vam saber dir que no. Perquè l'Estatut és, des del nostre punt de vista, el millor reconeixement de la nostra personalitat nacional en els darrers tres segles, perquè ens atorga més competències i més recursos per enfortir l'autogovern, però sobretot perquè ens dota dels elements, dels instruments necessaris per fer de Catalunya el país de primera i el país ple d'èxits de què el president Montilla ens va parlar en el seu discurs d'investidura encara no fa un any.

Defensarem aferrissadament l'Estatut perquè vàrem ser decisius en l'elaboració, junt amb altres, però sobretot perquè respectem la voluntat dels catalans. Perquè com vostè, molt honorable president, va dir, amb motiu del lliurament de la Medalla d'Or de la Generalitat als presidents Pujol i Maragall, «ningú no ens farà anar, com a poble, per un camí que col·lectivament no desitgem». I Catalunya no vol anar enrere, ni tampoc no vol emprendre aventures incertes.

Vam dir que Catalunya faria un salt endavant quan hi hagués un govern d'esquerres aquí capaç de negociar i acordar amb un govern socialista a Espanya, i ha estat així. Així hem tingut el nou Estatut, així hem obtingut l'acord sobre infraestructures, així obtindrem el traspàs de la gestió del servei de rodalies, la participació decisiva en la gestió de l'aeroport de Barcelona, la gestió dels permisos de treball dels treballadors estrangers en connexió amb l'expedició dels permisos de residència, la gestió de les beques de l'ensenyament obligatori, majors competències en matèria de justícia, la inspecció de treball i tantes altres competències que ens permetran vèncer la batalla per al segle XXI.

Vostè i el seu Govern, senyor president, representen l'esperit català que ens ha fet forts: modèstia, treball rigorós i constant, poques paraules i molts fets; la cultu-

ra de l'esforç, efectivament. Poca gesticulació, i encara menys escarafalls.

Valorem de forma especialment positiva l'acció del Govern sobre el territori. El dibuix de la Catalunya del futur a partir de la realitat i el potencial diferencials de cada una de les seves regions.

Vostè i el seu Govern entomen els problemes conscients de les dificultats i de la necessitat d'establir complicitats més àmplies. Per això celebrem i encoratgem la política de grans acords nacionals iniciada amb el Pacte nacional per l'educació i l'acord estratègic. Impulsar grans acords sobre temes de país –habitatge, recerca, infraestructures i immigració– és la millor política per fer front als reptes que tenim plantejats.

President, valorem la capacitat de diàleg i concertació de vostè i el seu Govern, de la mateixa manera que cridem a la confiança, l'empenta i el compromís dels diferents sectors socials, dels emprenedors i dels treballadors i les treballadores de Catalunya. Quan encara no fa un any de la seva investidura com a president i de la constitució del nou Govern, s'han obtingut bons resultats. I n'obtindrem molts més en els anys a venir, al servei dels catalans.

No s'estranyi, per tant, molt honorable senyor president, si aquesta perspectiva d'estabilitat, treball rigorós i bons resultats incomoda molt alguns. La raó és que pensen que el seu futur polític depèn del fracàs del Govern que vostè presideix. I això, senyores i senyors diputats, no seria bo per a Catalunya. Però no pateixin: no passarà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Iceta, com és natural, li vull agrair el to de la seva intervenció, així com el suport al treball que duu a terme el Govern. I li agraeixo també que en les seves paraules hi hagi incorporada l'exigència de rigor i de manteniment del compromís amb relació a les polítiques que impulsa el Govern. Polítiques que ens han de permetre créixer econòmicament, fer-ho de manera eficient i sostinguda i mantenint en tot moment l'objectiu de buscar l'equitat i garantir la cohesió social, a la vegada, de la nostra societat, de la societat catalana. Perquè, com en tota etapa històrica de canvis –i vostè hi ha fet referència en la primera part de la seva intervenció–, el moment que viu Catalunya avui té un cert risc i, per tant, pot representar també una gran oportunitat si sabem respondre a les expectatives del moment fent les coses bé, és a dir, des del compromís, amb rigor, amb ambició i des del realisme també.

Senyor Iceta, ahir vaig voler iniciar el meu discurs també, amb tota la intenció, parlant de les polítiques de caràcter més social impulsades pel Govern, perquè amb

la política d'atenció a les persones dependents reconeixem un nou dret universal, i aquesta és, sens dubte, no?, una de les millors polítiques de promoció de l'autonomia personal i de suport a les famílies. Perquè el Govern d'entesa pretén garantir una major igualtat d'oportunitats i per aconseguir-ho estem adequant de forma permanent els serveis públics bàsics a una cultura cívica, que també cal reconèixer que a la vegada és més exigent i més madura. Perquè el nostre sistema sanitari atén una demanda creixent i està capacitat, a la vegada, per mantenir i millorar també els estàndards de qualitat, però li garanteixo que no podem ni volem renunciar a acostar les polítiques de salut pública als barris i a les escoles on sovint s'originen, com vostè sap, les desigualtats. Perquè sabem que la salut avui determinarà l'assistència sanitària de demà, com sabem, també, que l'educació que reben els infants... –31.000 infants més han començat el curs escolar a Catalunya, tot just fa una setmana, 31.000 mil més, i més de tres mil mestres més. No exclusivament hi han més instal·lacions, també moltes dotzenes d'escoles noves, precisament, per atendre aquest increment substancial de la població escolar.

Miri, perquè l'economia del coneixement exigirà també cada vegada més competències en un moment que les famílies són més fràgils. I si no invertim en les persones i les famílies, en la reducció de la pobresa i en l'extensió dels serveis públics universals per igualar, precisament, l'estructura d'oportunitats de Catalunya, no disposarem del capital humà necessari per acompanyar el canvi en el model de competitivitat que ens permeti prosperar i disposar d'una major qualitat de vida en el futur. I l'acció del Govern que presideixo s'adreça a aconseguir-ho en col·laboració també amb els governs locals, amb els ajuntaments, i també, evidentment, amb la societat civil i amb les empreses.

Bé, en la meua intervenció d'ahir, crec que va quedar clar que l'educació és més que una prioritat en l'acció del Govern. És un compromís de la societat catalana amb el seu propi futur, i és un dels eixos de la construcció sòlida de Catalunya, ha de ser un dels pilars de la construcció sòlida de Catalunya.

Vaig explicar el compromís del Govern amb l'extensió de l'educació de zero a tres anys, la qualitat de l'educació primària i la reducció del fracàs a l'ensenyament secundari obligatori, i també vaig expressar la voluntat del Govern d'augmentar un 50 per cent els alumnes que han cursat estudis de formació professional. En coherència amb aquest objectiu, el Govern vol avançar en la millora de la qualitat de la formació professional i en la seva necessària adequació a les necessitats de les empreses i del mercat. I en resposta al seu requeriment, li he de dir que d'aquesta voluntat n'ha sortit el projecte FP.cat.

El pla FP.cat és un projecte comú dels departaments d'Educació i de Treball, que té per objectiu desenvolupar un model de formació professional que promogui qualificacions professionals intermèdies d'alta qualitat, que tradueixi els magnífics índexs d'inserció laboral dels ensenyaments de formació professional en noves oportunitats per a les persones i que respongui a les necessitats de personal qualificat que tenen les empreses. A través

d'aquest projecte, que es posarà en marxa, millorarem la qualitat i l'extensió dels ensenyaments professionals i estendrem els programes de transició també entre l'escola i el treball. I aconseguirem aquests objectius, integrant la formació inicial, ocupacional i contínua en un únic sistema i estenent i integrant una xarxa de centres d'excel·lència formativa que promourà una marca única de qualitat i titulacions, reconegudes empresarialment, que serà la marca a què he fet referència.

Aquest pla pretén dotar Catalunya d'una formació professional i aprenentatge permanent al llarg de tota la vida laboral, que s'enquadri en l'espai europeu, que respongui a les necessitats d'ocupabilitat de les persones i que faciliti la competitivitat també de les empreses. És la iniciativa més rellevant que s'ha presentat en els darrers anys a Catalunya en matèria de formació professional i demostra la voluntat del Govern d'estimular el canvi de les empreses, i, a la vegada, dels treballadors, a la societat del coneixement.

Senyor diputat, tal com vostè ha assenyalat, les transformacions també econòmiques, socials, de Catalunya i el nostre posicionament en els mapes globals, també ens obliguen a estimular la competitivitat dels nostres sectors econòmics principals.

Vostè ha fet referència a empreses una mica de l'era del coneixement, però també en altres sectors cal fer-ho. Miri, l'agricultura, n'és un, no? Ahir vaig fer referència a l'aposta del Govern per l'agroindústria, com un dels sectors econòmics amb una més gran projecció de futur del nostre país, i també com un dels factors que han d'ajudar a l'assoliment de l'equilibri del conjunt dels territoris de Catalunya. Si som capaços de produir cercant l'excel·lència, en la qualitat, l'eficiència en els processos, i ho fem amb l'ambició suficient, el nostre mercat no ha de tenir límits.

I amb aquest horitzó, el Govern s'ha proposat estimular l'activitat econòmica desplegant una política pressupostària que ens permeti invertir com mai en els serveis i les infraestructures públiques i orientar aquesta inversió cap a l'estímul de la competitivitat, la internacionalització i la recerca.

I tal com deia, Catalunya ha de disposar d'un capital humà que sostingui els increments de productivitat, però també ha de disposar d'un territori que creï valor, que renovi i adapti un model de desenvolupament sostenible. Hem d'articular la política econòmica i la política social amb una estratègia territorial i mediam ambiental coherent amb la diversitat del país. I hem previst el futur donant una lògica continuïtat a l'esforç planificador i ordenador de l'anterior Govern catalanista i d'esquerres.

Estem donant forma a un territori en xarxa que creï valor per a les persones i les empreses, en els espais urbans i en les zones rurals, que constitueixen el teixit social bàsic de l'equilibri territorial a través de les inversions viàries i ferroviàries i de l'extensió també del servei públic de transport. Miri, les connexions internes són tan fonamentals per a la mobilitat quotidiana de la ciutadania i l'eficiència de les empreses, com ho són les connexions amb els nodes globals punters del port o de l'aeroport de Barcelona, no?

Senyor diputat, en la seva intervenció vostè també ha fet referència a la necessitat compartida pel conjunt de forces polítiques d'explorar vies i mecanismes d'acostament també de la política a la ciutadania. Ahir, en parlar dels grans acords de país, vaig dir que la política de mà estesa del Govern, si era corresposta per les forces també de l'oposició i podíem arribar a acords sobre els temes de país, permetria enviar també un missatge constructiu en la bona direcció als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I també vaig dir que tot allò relacionat amb la transparència i el bon govern era no només un compromís del Govern, sinó que també suposava avançar cap a la proximitat entre la societat i els seus representants polítics; proximitat que també s'aconsegueix amb compromisos del Govern com el de fer transparents les retribucions dels alts càrrecs o permetent l'accés lliure i gratuït al *Diari Oficial de la Generalitat* mitjançant l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació.

El Govern vol assegurar aquesta credibilitat institucional i reiterar el seu compromís amb una administració més transparent, més moderna i més eficient. L'article 30 del nou Estatut, com vostè sap, estableix el dret a una bona administració i reclama una administració més orientada als resultats, no? Una administració que analitzi i avaluï els serveis, els programes i les polítiques públiques. És per això que el Govern constituirà, molt properament, un grup d'experts amb l'encàrrec que faci un diagnòstic sobre l'impacte de les polítiques públiques en els ciutadans. El grup d'experts haurà d'elaborar un pla de millora de la qualitat normativa que contingui les propostes metodològiques i els instruments institucionals més adequats per guanyar més transparència, més eficàcia i també més orientació envers als resultats.

Miri, una societat emprenedora, treballadora i rica en projectes i iniciatives necessita unes institucions polítiques eficaces i eficients en la comesa de les seves responsabilitats, i, a la vegada, que incentivin la iniciativa social. I aquest principi ha estat un referent de la nostra acció de govern –i seguirà sent-ho al llarg de tota la legislatura. Ho repeteixo: fer una administració més eficient, més eficaç i més transparent no només respon a una convicció, sinó a un compromís amb la ciutadania de Catalunya.

Senyor diputat, tenim motius per a l'esperança, i en tindrem més, si ens els guanyem enfortint la capacitat d'integració i expressió de Catalunya i el catalanisme. No ho dubti, és amb aquest horitzó que orientarem l'acció de govern i el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya al llarg dels propers mesos.

Moltes gràcies.

El president

Acabat aquest grup parlamentari, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, honorables membres del Govern, il·lustres senyories, un any més assistim a un debat d'orientació política general, el primer, per cert, des de

la constitució encara no fa un any del Govern d'entesa. Aquest és un debat, com vostès saben, per definició concebut per examinar, d'una banda, les prioritats bàsiques per a la bona marxa del Govern, però també, de l'altra, certament per fer balanç de la seva executòria, i així ho faré.

Però, abans que res, permetin-me –i no crec que sigui sobrer, sobretot sentint algunes expressions aquest dematí en boca d'algun portaveu de l'oposició– que en nom del meu grup expressi les raons, i la plena vigència d'aquestes, que van impulsar la presència d'Esquerra Republicana en aquest Govern. Perquè el president Montilla és president no només perquè va concitar el suport ampli d'aquesta cambra, i té el suport d'Esquerra Republicana no precisament a canvi de cap sou.... Si haguéssim donat suport des d'Esquerra Republicana, per exemple, al senyor Mas, avui faria la mateixa pregunta, és a dir, Esquerra Republicana li donaria suport a canvi d'algun sou, d'algun càrrec? Per cert, vostè feia una pregunta, no pas retòrica, dirigida al president de la Generalitat: «A qui preferia el senyor Zapatero de president de la Generalitat?» Doncs no preferia ni al senyor Montilla ni al senyor Maragall, el preferia a vostè. Sí, sí. I això ho sap vostè molt bé, perfectament bé, molt més bé que jo mateix, no?

Nosaltres som en aquest Govern –i ho vull subratllar–, primerament, per la perspectiva d'una Catalunya plenament nacional. I una Catalunya plenament nacional vol dir una Catalunya que superi l'empat infinit de la Catalunya dual, de la Catalunya a dos colors del darrer quart de segle. I això vol dir una Catalunya que pugui forjar de cara el futur un trajecte, un camí, sobre la base del pluralisme i, per tant, obert a les noves generacions. I això vol dir, en definitiva, també un catalanisme de destí, per tant que no mira ni l'origen ni la condició de les persones, sinó sobretot allà on les persones volen arribar.

I creguin-me que els independentistes d'aquest país sabem molt millor que ningú que aquesta Catalunya nacional que volem i que desitgem crec que la majoria està per construir i està a mig fer, i això és precisament el que exigeix un catalanisme, el més transversal, un catalanisme de masses, que és, en definitiva, el gran repte i el gran objectiu que té el catalanisme del segle XXI.

En següent lloc, som en aquest Govern per un gran objectiu, també, que no és sobrer, que no és menys important, i és també la construcció d'una societat més justa socialment. Això sí, una societat més cohesionada en què el sacrifici, l'esforç personal, el gust per la feina ben feta també tingui la seva compensació. I això en la més pura tradició, en la millor tradició republicana que com vostès saben és la que promou, la que defensa, la llibertat, no només la individual, sinó també la col·lectiva.

Per tant, en definitiva, l'objectiu d'una Catalunya nacional amb el màxim nivell de benestar, doncs, però al mateix temps una Catalunya plural, una Catalunya oberta a la participació de tothom en els processos de decisió col·lectius; una pluralitat, en definitiva, que és no només un signe de cohesió, sinó també un signe de fortalesa perquè, com vostès saben –s'ha demostrat històricament–, quan anem junts avancem com a poble.

El darrer exemple, per exemple, al voltant d'un acord d'inversions que serà molt important de cara al futur i per a les infraestructures d'aquest país.

El president es va esforçar ahir per enviar un missatge que en podríem dir edificant, un missatge ple d'optimisme, ple de confiança, ple de seguretat. No en va, si som honestos, jo crec que cal reconèixer –caldrà reconèixer– que les coses s'han fet raonablement bé. No es tracta, evidentment, de ser triomfalista. Jo crec que vivim en un país amb molts problemes –després m'hi referiré–, però que al marge de les seves potencialitats i de les seves possibilitats de futur, que en té, també viu a hores d'ara, ja, sobre realitats concretes, tangibles i positives.

Creguin-me, per tant, que no hi ha lloc –i en això coincidim amb el president–..., que no està justificat ni aquest derrotisme permanent ni aquesta espècie de pulsio autodestructiva que exhibeixen alguns sovint, amb la qual efectivament no es construeix absolutament res. I que està generada –i ho sabem prou bé–..., a generar senzillament desassossec, desesperança, poca autoestima també per al poble de Catalunya. Fins al punt que, permetin-me que els ho digui, sentint algun discurs aquest mateix matí, aquests dies, en vigílies d'aquest debat, em venia al cap allò que deia Joan Fuster: «El pessimisme sempre ve de la dreta.» Doncs això, el pessimisme sempre ve de la dreta.

No diré, certament, que esperava veure aquest matí el cap de l'oposició –és un debat molt important– arrossegant els peus durant aquest debat per aquest hemicle, tenint en compte, evidentment, que s'escau en el pitjor context per a ell i per a la seva formació política. Tampoc diré que esperava que donés la raó en tot al Govern. Ja deia..., ja diu la Bíblia, de fet, que els peïtons dels enemics són pèrfids. Permetin-me l'expressió, eh? Però, vaja, el que hem sentit aquest matí aquí, ahir mateix, són algunes expressions, algunes crítiques, jo diria que un pèl fàcils, però sobretot àcides. I a més a més, pel conegut mètode de donar a la falsedat gairebé una formulació axiomàtica. És a dir, com perquè semblin veritat, no?

Avui n'ha dit de molt grosses, el senyor Mas. Per exemple, al voltant de l'acord de les inversions de l'any passat. Jo li recordaré..., i a més l'hemeroteca ho diu molt clar: «Solbes y CiU acuerdan una revisión de las inversiones del Estado en Cataluña tras el 1-N», «Duran retira la enmienda a los presupuestos que se aprueban por una holgada mayoría», «CiU retira el veto al presupuesto sense obtenir més inversió per a Catalunya»; «El debut de la sociovergència», conclou un altre mitjà de comunicació. Aquest acord no devia ser tan dolent quan vostès, precisament, hi van donar suport. I li recordo, per cert, que va ser un acord tancat pel Govern bipartit, aleshores, a Catalunya, perquè Esquerra Republicana no hi era. I Esquerra, precisament, va mantenir la seva esmena i va votar en contra d'aquell pressupost.

També s'ha referit, per cert, a les vídues, instrumentalitzant una mica el dolor, i el patiment també, d'una part important de la nostra societat. Però el que no ha dit vostè és que aquestes prestacions socials tan dolentes per a les vídues vostès les van votar en aquest Parlament; vostès van votar la Llei de prestacions socials.

Vostè s'ha referit també al nombre de places residencials i ha fet trampa, perquè l'oferta que va fer el Govern de crear deu mil places eren no només les places pròpies, sinó també les concertades amb les entitats col·laboradores. Per tant, no faci trampa. I en un altre moment –no tinc temps– ja li ho precisaré, i suposo que algun altre portaveu també ho farà.

És clar que també m'interessa dir-li que, com diu el proverbi, si tot fos perfecte, si tot fos excellent, evidentment, res no ho semblaria, no? Però jo vull concloure, d'entrada..., i crec que puc afirmar que en aquest període hi ha hagut una governació ordenada, una governació estable. Hi ha hagut també, i és innegable, un notable progrés econòmic i social en aquest país. Certament, subsisteixen alguns obstacles, i sobretot són dificultats i alguns reptes molt importants per a aquest país i per al seu futur. Però els podem solucionar, sobretot si els afrontem amb coratge, amb determinació, amb unitat civil. Si penséssim que no tenen solució aquests problemes –després m'hi referiré– seríem esclaus d'aquesta fatalitat gairebé tràgica que alguns exhibeixen, a què alguns ens tenen acostumats, sobretot alguns qualificats residents d'aquesta part dreta de l'hemicle.

Senyor president, senyores i senyors diputats, anem a pams. Vull aprofitar el meu temps, òbviament, per fer balanç, per passar comptes, però més enllà d'això també els vull parlar, en nom del meu grup, del futur.

I d'entrada, disculpin-me si em refugio en la fredor d'algunes dades macroeconòmiques. El cap de l'oposició no s'hi ha referit. No s'hi ha referit segurament perquè ell sap que la situació econòmica és bona o, com diria un pessimista de la dreta, no és precisament dolenta. I, per tant, hi ha motius per a l'optimisme –sense abaixar la guàrdia, això sí– si som exigents sobretot de cara al futur. I, per tant, com deia ahir el president de la Generalitat, hi ha elements sobre la taula que fan pensar que aquest país té moltes possibilitats.

La nostra economia ha crescut un 3,9 el 2006. Per cert, idèntic percentatge que el primer trimestre d'enguany, ja amb alguns elements i indicis de desacceleració de l'economia. Per tant, hem crescut un punt més que la mitjana de la Unió Europea a vint-i-cinc.

La taxa d'ocupació era a finals de l'any passat del 71 per cent, per sobre, com deia el president de la Generalitat, dels objectius de l'Agenda de Lisboa per al 2010. I la taxa d'atur, ja enguany, l'any 2007 –el primer trimestre–, se situava en un mínim històric, el 6,1 per cent. Per tant, estem fregant l'ocupació...

Això no vol dir que no hi hagi encara uns nivells de precarietat molt importants, però també és veritat que Catalunya, amb les dades recents de l'institut d'estadística, diu que és la primera comunitat autònoma a generar una ocupació estable: gairebé –gairebé– el 35 per cent de tots els contractes indefinits que s'han fet a tot l'Estat en els últims dotze mesos.

Això no vol dir que no hi hagi, evidentment, gent que en aquests moments no té accés a una ocupació estable. No hem d'oblidar, per exemple, la gent jove; la gent jove de vint a trenta-cinc anys que probablement és la primera generació en tota la nostra història, segurament,

que viuen pitjor que els seus pares. I és evident que molts d'aquests joves tenen, ara per ara, encara unes condicions laborals molt precàries en la majoria dels casos, que és en definitiva el que els impedeix poder-se emancipar.

Però la inflació també evoluciona favorablement. Se situa en el 2,4 per cent, que és la millor dada des de l'any 1999. Entre altres coses perquè aquest Govern ha extremat el zel en aplicar les seves mesures d'estabilització i fins i tot hem eliminat pràcticament el diferencial d'inflació amb la mitjana de l'Estat.

I el que és més important –i ahir no ho va subratllar el president, però jo avui li vull donar molta importància–: la nostra economia no només va bé, sinó que creix sobre bases molt més sòlides. Ho he dit abans. Hi ha algun sector, per exemple la construcció, que es desaccelera molt a poc a poc. Però, per exemple, les exportacions, les inversions en béns d'equipament creixen, i això vol dir, en definitiva, que estem operant a poc a poc un canvi de clíxé, un canvi de patró del creixement econòmic, perquè el sector industrial, després d'anys de crisi, recupera embranzida, recupera dinamisme, recupera força. I anem, en definitiva, cap a un model tecnològicament molt més avançat. Tots els indicadors diuen que Catalunya és avui una de les primeres regions europees, per exemple, en sectors com el químic, el farmacèutic, l'electrònic o l'automoció. Tot i que també hem d'admetre que aquest creixement sovint es basa encara massa en la inversió estrangera i també presenta una certa debilitat, si em permeten l'expressió, en el camp tecnològic i en el camp de la recerca.

El nostre turisme, bé que ho sap el conseller del ram, està passant d'un mercat i d'un model habitual de sol i platja escassament sostenible..., i ho està fent cap a un model molt més modern i diversificat, per exemple amb la presència de creuers i de turisme de negocis.

Per tant, no ha d'estranyar a ningú..., i tots els experts coincideixen que en cap cas –i ho deia ahir també el president– no es pot parlar de decadència econòmica, tot i els greus problemes sobretot associats a les infraestructures o al mal sistema de finançament. Després en parlaré. Però hem afrontat amb èxit en els darrers anys els reptes que teníem plantejats escassament fa quatre, cinc anys amb l'entrada en vigor de la moneda única, amb la globalització, amb la mundialització dels mercats. Només cal veure l'impacte negatiu que tots vam lamentar no fa massa anys, l'any 2000-2001, que van tenir algunes deslocalitzacions en algun sector industrial tradicional, per exemple en el camp del tèxtil, del calçat, de l'automoció o del material elèctric. Aquell impacte negatiu s'ha vist a hores d'ara ja suficientment compensat amb el bon comportament d'altres sectors emergents que avui ja ocupen les dues tercers parts de la nostra activitat econòmica. En refereixo a sectors com el químic, l'alimentació, la maquinària. Per tant, en conclusió, resistim bé la competència i generem ocupació, encara que és veritat que no del tot estable.

Però, efectivament, l'economia ha d'estar al servei del progrés de les persones. Quan Clinton proclamava aquella frase tan cèlebre que «És l'economia, estúpids!», el que pretenia era subratllar, enaltir, la impor-

tància que té l'economia en el nostre món actual, no? Però, evidentment, l'economia –sobretot per la gent d'esquerres– no és mai una finalitat en si mateixa. Per això sempre les bones perspectives econòmiques, les bones xifres, s'han de traduir necessàriament en la millora de la qualitat dels serveis públics i també en un impuls a la competitivitat i a la modernització de la nostra economia.

Puc parlar de millora del benestar i de la cohesió. Per què? Perquè aquesta millora es pot observar fàcilment. Per exemple, amb una clara, claríssima, orientació social del pressupost d'aquest Govern per a l'any 2007, amb una especial atenció al servei a les persones, que ocupa el 54 per cent de tots els comptes de la Generalitat, que no és més que l'expressió xifrada i comptable del compromís, de l'orientació política d'aquest Govern, en terrenys com la salut, com l'educació, com els serveis socials. Tot i que també hem de dir que, evidentment, aquest salt qualitatiu, que no es va fer anys endarrere, es veurà en els pròxims anys, no de forma immediata. Però, tanmateix, ja s'estan posant, construint les bases per a uns serveis públics universals i de qualitat. Començant, per exemple, per la Llei de serveis socials que aprovarà aquesta cambra el pròxim dia 3, que marcarà el trànsit d'un sistema de serveis socials assistencials a uns serveis socials universals i que configurarà –de fet n'és la clau de volta– el que anomenem, el que hem denominat el sistema català de protecció a la dependència.

O, seguint l'estela del Pacte nacional per a l'educació, impulsat per Esquerra Republicana en l'anterior Govern, ja en aquests últims anys s'ha incrementat de forma molt important el nombre de centres, de places docents, de places de formació professional. De llars d'infants, també. I, a més a més, això s'ha fet amb molta determinació, i s'ha fet segurament pensant que l'esforç que es fa ara és insuficient. S'ha parlat abans que persisteixen els barracons. Però, és clar, cap govern anterior no havia hagut d'afrontar amb la intensitat que ho ha hagut de fer aquest la demanda provocada pel canvi demogràfic que experimenta la nostra societat, i això no es pot obviar.

Ho ha fet també amb determinació, per exemple, defensant el nostre model educatiu. Defensant el nostre model, que vol dir defensar la immersió lingüística, que ara farem extensiva, per exemple, a l'educació secundària. Ahir mateix, la Comissió Europea va elogiar la immersió lingüística, la immersió que evidentment va ser un encert d'anteriors governs i del conjunt de la societat catalana, però que avui reconeix que s'aplica bé i que fins i tot recomana que es difongui per tota la Unió Europea.

S'han modernitzat també i s'han adaptat en aquest període, amb el suport, per cert, del conjunt de grups de l'oposició, les estructures de la nostra salut pública; sens dubte, una de les millors sanitats públiques del món. Però també..., amb la reforma dels instruments de l'Institut Català de la Salut. Juntament amb això s'ha incrementat també el nombre de professionals sanitaris i també els equipaments sanitaris. S'han construït nous centres hospitalaris, d'atenció primària, de salut mental, etcètera.

Però benestar i cohesió, per nosaltres, també són moltes altres coses. Per exemple, la llengua i la cultura catalanes, i la seva indústria. Una indústria cultural, una llengua, una cultura catalana que en aquest període ha rebut –no es pot negar– un impuls decidit en el camp, per exemple, de la projecció exterior, amb la imminent participació, d'aquí a molts pocs dies, a la Fira de Frankfurt. O, per exemple, amb la continuïtat del centre de Televisió Espanyola a Sant Cugat del Vallès. I com que –i ahir ho deia el president de la Generalitat– la cultura és massa important per deixar-la en mans dels polítics –ell parlava de dirigisme–, el que farem d'aquí a molt poc, abans que no acabi l'any, és crear un consell de cultura i de les arts, que en definitiva farà participar el conjunt del sector cultural en les decisions que els concerneixen.

Però una economia plena, una economia dinàmica, també ha d'anar acompanyada d'un creixement territorial, ordenat, sostenible, i per això també vull subratllar que en aquest període han prosseguit els ajuts als barris, s'han posat les bases per obtenir d'aquí a molt poc un futur pacte nacional sobre l'habitatge i una llei també que incidirà sobre tots els obstacles que avui impedeixen, que penalitzen l'exercici ple i efectiu d'un dret essencial com el de l'habitatge.

I finalment, també, per posar algun exemple més, sense ànim de ser exhaustiu, en aquest període també s'han generat nous recursos hídrics, s'ha construït noves plantes de tractament de residus, s'ha iniciat, per exemple, evidentment, el combat, la lluita contra el canvi climàtic.

En definitiva, senyores i senyors diputats, amb només escassament nou, deu mesos, el Govern ha fet un esforç considerable per adaptar l'estat del benestar als reptes de la nostra societat, sobretot, com deia abans, al creixement demogràfic.

Jo no vull que vegin cap presumpció per part meua, ni per part del meu grup ni per part dels grups que donen suport al Govern ni per part del Govern, però és evident –acceptant que tot és millorable, que tot és perceptible– que els elements de capital pública que depenen de la Generalitat funcionen. Som, malgrat tot, una de les regions europees amb més nivell de renda i amb una acceptable redistribució d'oportunitats socials. I també funciona el capital humà i funciona el capital social, algunes dades ho indiquen; repunta la natalitat. No manquen emprenedors ni dinamisme empresarial i social ni creativitat en diferents camps com, per exemple, la cultura, l'urbanisme, la gastronomia. Som –és una dada potser per a algú poc important però molt reveladora, molt il·lustrativa del que estic dient– el país amb més donants i amb més cooperants. Per tant, què vol dir això?, que les tres coses funcionen: bon capital públic, bon capital humà, bon capital social, o si vostès ho prefereixen, o el que és igual: bona gestió iniciativa, audaç i emprenedora i gust per la feina ben feta.

Però al costat d'això hem de ser conscients que Catalunya té al davant també alguns importants reptes demogràfics i socials, òbviament, i d'això en voldria parlar més llargament amb el president –suposo que tindrem temps en el torn de rèplica. Per exemple, l'envelliment

de la població, aquests més d'1,2 milions de catalans i catalanes majors de seixanta-cinc anys, o el repte de la immigració, més d'1 milió d'estrangers que hem d'incorporar en aquest futur més immediat a l'orgull de país, o el repte de la sostenibilitat i de la qualitat dels serveis públics, no únicament les infraestructures sinó tot allò que té a veure sobretot amb l'atenció a les persones. I tot això fer-ho compatible, a més a més, amb un creixement harmònic, amb un creixement ordenat de la nostra economia, que continuï generant ocupació i que a més a més aquesta sigui el menys precària possible. És a dir que en definitiva no importem immigrants mal pagats i que no continuem com ara encara, a poc a poc expulsant per manca d'oportunitats molts titulats universitaris.

Ara bé, amb tot resulta evident, i amb això probablement diferim d'algunes de les coses que s'han dit avui mateix, que certament hi ha una sensació de crisi i de desànim no creixent, però una certa sensació de crisi i de desànim que sacseja la nostra vida quotidiana. Sense arribar a pensar com hi ha qui pensa que aquest és d'un poble dissortat, no. Però el que és innegable és que hi ha una certa crisi de confiança i que hi ha una certa, també, desafecció cap a les institucions, cap al món de la política.

I això és el que explica allò que el president deia ahir de la Catalunya acomplexada, de la Catalunya que es queixa permanentment i del mal humor. Deia Ortega i Gasset que crisi... –gran filòsof, no cal compartir tot el que deia però un gran filòsof–, deia: «Crisi és no saber el que a un li passa.» I jo crec sincerament que no és el nostre cas, perquè nosaltres qui més qui menys ja sap que aquest clima de desconcert té algunes raons perfectament descriptibles. La primera, la persistència d'alguns problemes endèmics, per exemple unes infraestructures insuficients prop del col·lapse que tot just aquest estiu ens han acabat esclatant a la cara i a més a més amb particular virulència, per una raó, perquè estem en una fase, un cicle de creixement econòmic expansiu. Un altre mal endèmic, el finançament, un finançament injust, un finançament no equitatiu, un finançament que, com vostès saben, engoleix més del 10 per cent de la nostra riquesa i que fa, en definitiva, que una part del poble de Catalunya que té aquesta sensació de malestar i de poca autoestima el que pensi és que l'herba creix més verda al jardí del veí. És a dir que en definitiva estem exercint encara a hores d'ara una solidaritat excessiva.

Segona raó d'aquest desconcert, una raó que té molt a veure amb el fet que qui més qui menys sap que en aquest país fa de bon viure però que sovint no sap massa ben bé cap on va, és a dir, ni sobre quins fonaments es mou, i és precisament d'això del que els voldria parlar a partir d'ara.

Si parlem d'infraestructures, la primera cosa que haig de dir és que l'acord assolit fa molts pocs dies per als pròxims set anys sobre infraestructures és un acord positiu i un acord important, sobretot si va acompanyat de les cauteles necessàries. I ens encarregarem d'introduir una disposició addicional en la Llei de pressupostos per garantir no només que es compleixi sinó per garantir que hi hagi projectes.

Senyor Mas, no es preocupi, que vostès projectaven molt, com diu el Consell de Cambres, eh? Vostès van fer un pla de carreteres 1985-2005. I sap què diu el Consell de Cambres? Que vostès van executar una tercera part. Per tant vostès sí que projectaven molt, però el que no feien era executar. Això ja ho farà aquest Govern, no es preocupi en absolut d'això. Però evidentment aquest és un acord, tot i ser un acord positiu, que..., i en això no hi tenim cap contribució ni cap responsabilitat des d'Esquerra perquè van ser d'altres que van pactar la famosa addicional tercera, eh?, no pas nosaltres, que hi vam estar en contra. Però aquest és un acord positiu; però certament hem de convenir que no podrà compensar totalment ni l'abandonament crònic a què ens han sotmès els successius governs de l'Estat, ni sobretot l'esforç històric anticipador que vam haver de fer en aquest país durant molts anys quan l'estat del benestar era un miratge. Diuen alguns que l'estat del benestar va arribar a Espanya quan el senyor Borrell es dedicava a fer autovies a tot arreu, però no pas a Catalunya. No ho sé, probablement és una fita, no?

Segona dada per estar alerta. Continuem estant, a pesar de tot, a la corda fluixa. Jo crec que tots els gestors responsables públics ho saben, Catalunya se'n podria quedar a les mans com ha passat aquest estiu en qualsevol moment, per tant no podem baixar la guàrdia.

Aquest, per tant, és un bon acord, però també és un acord que arriba, no ho oblidem, en un context plenament electoral, enmig d'un estat d'opinió també bastant crispat. I això evidentment a Madrid ho saben, i aquí també ho sabem, és clar. Com deia, jo crec que encertadament, el president Pujol l'altre dia, aquest no és un problema d'autonomia política, aquest és un problema d'administració pública, perquè la inversió no pot dependre, evidentment, de conjuntures polítiques ni del color polític de qui governa a Madrid; és a dir, a nosaltres, els catalans, ens correspon el que ens correspon, i ens correspon el que ens correspon en funció de la nostra aportació a l'economia de l'Estat, en relació al nostre pes demogràfic, per tant el pes de la nostra població. Per tant, què vull dir? Vull dir que la malfiança està plenament justificada, perquè la realitat és que fins ara, fins a assolir aquest bon acord, evidentment, el que ha passat és que ens han demanat molts impostos, massa, una mica de comprensió i últimament –ocasionalment, això sí– una mica de perdó.

Ja se sap que tothom és honrat fins que deixa de ser-ho. Això jo crec que és una màxima que tots tenim molt present. Dic això perquè els culpables d'aquesta situació que acabo de descriure, doncs, estan perfectament identificats, i són, algú ho ha dit, els successius governs que hi ha hagut a l'Estat. Potser els governs d'aquí –alguns van planificar, no van executar–, potser també alguns governs d'aquí, i no faig excepcions, eh?, potser no van ser prou exigents. Deixem-ho.

Però les dades a hores d'ara continuen sent bastant reveladores: Fa anys que el PSOE i el PP han renovat amb ímpetu la vocació per una Espanya napoleònica a la francesa, centralitzada, radial, i amb aquest esquema també s'expliquen les infraestructures, i evidentment si PP i PSOE estan d'acord és perquè «antes roja que rota», ja ho saben, no?

Segon, Espanya és l'únic estat encara, a hores d'ara, de la Unió Europea que té dos nivells de redistribució de la inversió. Ho fa a través del pressupost i ho fa també a través del finançament, a través del Fons de compensació interterritorial. I què passa? Doncs que efectivament això perjudica molt més els territoris amb potencial econòmic com Catalunya.

Tercer, les xifres d'inversió dels darrers anys són paoroses. Potser no les hauria de repetir, i a més a més n'hi ha per tothom. Aquí s'ha dit absolutament de tot aquestes últimes setmanes. Mirin, el període 1990-96 no va superar l'11 per cent la mitjana de l'Estat, però és que en el període 96-2004 va ser de l'11,9 per cent, no vam avançar gaire per cert. I l'any passat –ja ho he dit abans–, amb el nou Estatut –que tot ho havia de solucionar– ens van aixecar la camisa amb el 13,9 per cent, molt lluny del 18,85 per cent.

I això és el que explica, en definitiva, que tinguem avui més de cinc-cents quilòmetres de la nostra xarxa bàsica congestionada –per cert, el 25 per cent d'aquesta a l'àrea metropolitana. Set de cada deu vies ràpides de peatge, a Espanya dos de cada deu –quina desproporció. O que, per exemple, durant anys no s'hi hagi invertit a fer ni un sol metre més de via de ferrocarril –i bé que ho sap el conseller d'aquest negociat. O, per exemple, que a l'aeroport del Prat del miracle, que hi ha 30 milions de passatgers l'any i més de 100.000 tones de càrrega l'any, doncs hagi hagut d'esperar anys i panys la seva ampliació; en contrast, per cert, amb el creixement faraònic que ha experimentat l'aeroport de Barajas i que a hores d'ara encara, i després en parlarem, aquest sigui un aeroport víctima de la manca d'autonomia d'autogestió, que és el que li resta competitivitat i capacitat d'obrir nous mercats de cara el futur.

Aquest és el relat del que hi ha fins ara en les infraestructures, però hi ha també un relat, en definitiva, de cara al futur, hi ha una agenda pendent. I ho diem ara perquè un dels grans problemes que té aquest país és precisament això, que sovint hi ha manca de relat, de la mateixa forma que el nostre grup venia alertant, quinze o vint anys endarrere, venia avisant del previsible caos de les infraestructures, ara volem advertir de tres coses: Primera, que el sistema aeroportuari ha de dependre essencialment de la Generalitat, perquè és el que impera a tot arreu, la gestió descentralitzada i de proximitat. I per tant, no sé exactament què vol dir determinant, alguna responsabilitat hi tinc en això a l'Estatut, després ens ho van canviar, però no sé què vol dir determinant, però si AENA continua tallant el bacallà, això no aporta res a l'autogovern de Catalunya.

Segona, si el traspass de Renfe converteix la Generalitat amb una espècie d'operador ferroviari privat encarregat només de la gestió de les comunicacions o, el que és igual, nosaltres gestionem però ells, per tant, l'Estat, continuen decidint com i quan es poden utilitzar les vies, el que passarà és que –no cal ser molt espavilat, no cal ser un Einstein per veure-ho– finalment la Generalitat el que veurà és entomar i donar la cara davant dels problemes que acabaran persistint, perquè en definitiva el que hi haurà al darrere –encara que ja hi estem una mica acostumats– és l'incompetent Ministeri de Foment.

Tercera dada, al port de Barcelona hi ha una ampliació prevista per al 2009 per més de 5 milions de contenidors l'any, i això suposa un total de 8.000 camions dia, es calcula, per les rondes de Barcelona que previsiblement s'acabaran col·lapsant. I això només es pot afrontar amb una inversió molt important, per exemple, en ferrocarril. Què vull dir, senyories? Vull dir que en definitiva no només hem de ser previnguts, hem de ser previsors, sinó que atenció a acabar acceptant generosament aquest paper de gestor submís, perquè la Generalitat és un poder polític, no pas una empresa concessionària.

L'altre problema endèmic, l'altre coll d'ampolla. Deia Benavente que el diner no dona la felicitat però que és la única cosa que ens compensa de no ser-ne, de feliços s'entén. I és que el que cal entendre és que la nostra felicitat democràtica no depèn únicament que els trens arribin a l'hora, que ja està bé, sinó que depèn també per exemple que s'acabi aquesta sagnia constant de recursos del 10,5 per cent del nostre producte interior brut, que se'n va a Madrid i no torna. Un dèficit fiscal que només l'any 2005 era de prop de 20.000 milions d'euros. Per cert, xifres i dades nostres, del Govern, no pas perquè el Govern espanyol hagi fet pública la balança fiscal, perquè des de l'any 1998 es nega vergonyosament a fer-ho.

El que m'interessa dir, senyor president, senyores, senyors diputats, és que després de l'acord sobre inversions ara toca el finançament. I ara el que el Govern ha de fer, i tots plegats hem de fer, és posar la proa amb un molt bon acord de finançament, i aquest hi pot ser abans del 9 d'agost de l'any 2008, si ho fem amb el zel, amb l'interès, amb la importància a què hem arribat, per cert, en un tema important com les inversions. Per tant, si en el marc d'una negociació que afectava totes les comunitats autònomes de l'Estat com era el presupost, també ho podem fer en el marc d'un tema que concerneix, que afecta totes les comunitats autònomes de règim comú, com és el tema del finançament. I això és possible, però és possible sobretot, evidentment, si ho fem amb la màxima unitat i, per tant, si institucions, partits, agents socials i econòmics anem junts. I si anem junts és perquè tots plegats el que volem fer és evitar una decadència, com es deia, abans de molt bon passar, molt tranquil·la. Per tant, hem d'arriscar perquè evidentment sense risc no hi ha guany i, com deia el poeta, sense risc, evidentment, no hi ha glòria. I la millor palanca que tenim són els quaranta-un diputats i diputades al Congrés, catalans, i la millor palanca que tenim és que una sisena part de tots els vots que es comptabilitzen a l'Estat en les eleccions generals vénen de Catalunya.

Deia abans, i vaig acabant senyor president, que una de les raons de tant desconcert és la manca d'horitzons clars, de perspectiva política. D'aquí a tres dies, diumenge em sembla, es compliran tres anys de l'aprovació de l'Estatut del 30 de setembre. I només per això el procés de reforma de l'Estatut jo crec que ja va valer la pena, evidentment per l'intent, no pas pel desenllaç, òbviament. Aquest desenllaç va provocar una molt profunda ferida que trigarà encara molts anys de cicatritzar, cauteritzar, en el si del catalanisme. Que hauria estat millor reformar la Constitució, alguns diuen. Jo

em demano, quina reforma? Perquè vistes les coses, evidentment, molts podem pensar, molts de fet pensem que Catalunya abans tindrà estat que no pas Espanya serà federal.

I si parlem d'aniversaris, també hem complert el primer aniversari de l'aprovació ja de l'Estatut del 2006, l'Estatut promulgat. I convindran amb mi que no fa gaire, fa poques setmanes, però, convindran amb mi que va ser un aniversari discret, més aviat discretet, sobretot si el comparem amb el brogit, amb la fúria que va acompanyar la seva discussió i la seva aprovació, i evidentment discret perquè hi han moltes ombres i hi han moltes incògnites i interrogants sobre el seu futur, començant per una sentència d'un Tribunal Constitucional instrumentalitzat políticament, seguint també per un desplegament gasiú; persisteix la inèrcia uniformista i centralista de l'Estat.

Deia el president ahir: «El Govern té en matèria d'autogovern un full de ruta perfectament traçat, i és exigent.» És veritat. Però diguem-ho tot: hi ha una pluja àcida constant, diària, que erosiona el nostre autogovern. Només cal donar una ullada al *Butlletí Oficial de l'Estat* cada dia per poder-se'n adonar. A la lentitud dels traspassos, de les lleis bàsiques invasives, de l'intent de coordinar ports, de generalitzar el traspàs, per exemple, de la Renfe, etcètera, ara el que s'hi afegeix és una recentralització de la despesa social que...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...en forma de xec –acabo, senyor president–, de xecs familiars, en forma d'atenció bucodental, en forma d'ajuts al lloguer, el que fa és llimar les nostres competències i muscular l'Estat. I a més fer-ho en un tema molt sensible, com són les prestacions socials.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el moment que viu Catalunya, tot i els aspectes positius, no deixa de ser òbviament complex. Precisament per la manca d'aquesta perspectiva política de què els parlava. Catalunya podríem dir que és un material fatigat després de tants anys d'esforços no recompensats; el darrer: l'Estatut. I el resultat està a la vista, amb forma d'aquesta apatia, d'aquest empenyament, d'aquest mal humor, que es deia abans.

Estem d'acord, president, que hem de deixar-nos de lamentar, que hem d'aparcir la queixa, que ens hem de mirar al mirall, i, a més, hem de parlar clar. I mirar al mirall sobretot sense narcisisme, sense cofoisme: no som pas el millor. De fet, els moviments que estem veient aquests dies a l'interior dels partits polítics, les iniciatives també –no ho oblidem– de la societat civil el que demostren és que ningú no està còmode amb l'actual escenari. I m'atreveixo a dir –i m'agradaria saber exactament què en pensa vostè– que la constant de tots aquests moviments molt transversals és que l'autonisme està en retirada. I, per tant, que hi ha molta gent en aquest país que no vol perdre més trens; més trens com va ser, per exemple, la transició, com van ser vint-i-tres anys de peix al cove, com ha estat, precisament,

aquest experiment de l'Espanya plural, que ha rebut aquest sonor i abrupte cop de porta.

Hem de ser conscients, senyor president, que estem assistint al pòrtic d'una nova etapa històrica, i que això ens obliga a repensar, a refer els vells esquemes d'un catalanisme que contraposava la Catalunya rica i industrial amb una Catalunya endarrerida i depauperada.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Catalunya –acabo, ara ja sí, senyor president– ha perdut segurament el lideratge hispànic sobre el que es basava la seva autoestima durant tres segles. No només pels petats econòmics a què hem estat sotmesos, sinó també segurament per l'emergència d'una Espanya moderna en termes socials i econòmics, encara que, com vostès saben, no en termes polítics i culturals.

Senyor president, el futur de Catalunya no està escrit, serà el que els catalans i catalanes vulguem i siguem capaços de construir; ningú no ens obligarà a seguir com a poble per un camí que no desitgem. És perfecta com a definició. No és nostra. Ho va dir vostè durant l'Onze de Setembre passat, i, per tant, què vol dir això? Vol dir ni més ni menys que Catalunya té dret a decidir el seu propi futur en pau i llibertat democràticament. I això vol dir que podem anar més enllà de les contingències del marc legal, podem anar més enllà de la realitat que...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...no ens ha d'obsessionar perquè el que ens calen són majories sòlides, el que ens cal, en definitiva, són projectes col·lectius.

Les nostres fortaleeses, per tant, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, superen de molt les nostres debilitats i amenaces. Estic segur, senyores i senyors diputats, que la societat catalana i els seus dirigents seran i serem capaços de trobar sortides satisfactòries de les quals sortirem reforçats com a poble, més confiats també de les nostres possibilitats i aspiracions. Els nostres problemes òbviament arrenquen del passat...

El president

Senyor Ridao!, ara sí que hauria d'acabar del tot ja.

El Sr. Ridao i Martín

...però, òbviament, les nostres oportunitats estan en el futur i el canvi tot just acaba de començar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Puig. El senyor Puig demana la paraula?

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president; per reiterades al·lusions i alguna contradicció, si em permet.

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. No tinc la pretensió jo de donar lliçons, però sí potser algun apunt. Un primer apunt de geografia política, senyor Ridao. Mentre vostès segueixin entestats a identificar-ho tot com esquerres i dretes continuaran analitzant malament. Entremig hi ha un gran centre, que és el de Convergència i Unió.

Un apunt d'història. Història recent: nosaltres no vam votar a favor dels pressupostos de l'Estat de l'any passat; vàrem retirar el veto al pressupost –vàrem retirar el veto al pressupost–, ens vàrem abstenir, precisament per aconseguir l'esmena que avui permet –avui– reclamar a Catalunya 900 milions no pressupostats.

Un petit apunt d'economia. Escolti'm, llegeixin bé les memòries del Ministeri d'Economia i Hisenda: l'any passat el 14 per cent, aquest any el 14,9. Per cert, Andalusia el 17,8, que és el que els permet l'Estatut.

I un últim apunt de coherència. Com és que van votar que no al 14 per cent i ara voten que sí al 14,9 per cent, vostès, Esquerra Republicana? L'única diferència deu ser que aleshores no estaven al Govern tripartit i ara sí que estan al Govern, i deuen tenir algun punt, d'alguna manera, d'obligació.

I, finalment, dues cites de contradiccions. Miri, la Cambra de Contractistes –no Convergència i Unió– no diu el que estan dient vostès. La Cambra de Contractistes diu que l'any 2002 i l'any 2003 la Generalitat va licitar i adjudicar més inversió que cap dels altres anys que vostès fa que governen, des de l'any 2004 inclús. El 2004...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...el 30 per cent –acabo–; el 2005, el 40 per cent; el 2006, el 60, i aquest any encara ni tan sols el 60 per cent del que es va adjudicar l'any 2003.

I, finalment, l'última –ja estic, senyor president, gràcies. Sí, la veritat és que els governs d'aquí hauríem de ser més exigents, sí. Vàrem arribar a un nivell d'exigència amb les inversions de l'Estat l'any 2000 del 16,7, l'any 2001 del 15,8, l'any 2002 del 16,7 i l'any 2003 del 18,6. Aquest any el 14,9 amb vostès al Govern.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, segurament hi ha hagut algú que encara no ha tingut l'oportunitat de veure el que diuen els pressupostos que s'han presentat a Madrid, perquè podria precisament veure i llegir en el text que s'ha presentat una cosa que diu: «Catalunya. L'aplicació» –ho tradueixo– «de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya suposa dotar d'un import de 4.365,3 milions d'euros en inversions d'infraestructures, 18,72 per cent de la base de càlcul; per això es contemplen dotacions per 3.642,5 milions d'euros als quals s'afegiran els imports d'altres projectes pendents de determinar inicialment no regionalitzats, i els peatges per autopista per un import total de 722,9 milions d'euros, cosa que dona compliment a la citada disposició.» Ho dic perquè hi ha algú que s'entesta encara a no reconèixer que finalment s'ha aconseguit més del que ells demanaven. Les coses són així.

Bé, miri, senyor Ridao, Catalunya és forta quan el seu Govern és fort. Aquesta Catalunya plural de la qual vostè ha parlat, aquesta Catalunya oberta, que jo comparteixo. Catalunya és estable també quan el seu Govern és estable, no? I Catalunya progressa quan té al capdavant un govern amb la capacitat de sumar forces i projectes, i amb la determinació per portar-los endavant, no? I comparteixo amb vostè l'aposta per la vigència i la consolidació del pacte d'entesa, perquè aquest és l'eix comú més fort que té avui l'espai del catalanisme, d'aquest catalanisme integrador, transversal, del qual vostè ha parlat i que jo comparteixo.

No és l'únic, ni té vocació de monopolitzar la causa catalanista, ni menys encara d'encabir-lo en una sola casa, com pretenen alguns, però sí que constitueix la columna més sòlida per fer progressar el nostre país i per afrontar els reptes més importants que Catalunya té avui plantejats.

També comparteixo la seva visió optimista de la realitat catalana; comparteixo l'optimisme i també detecto amb tota lucidesa les ombres que planen damunt la nostra realitat i a què vostè també ha fet referència en la seva intervenció. Sabem que hi són i hem d'estar preparats també per saber actuar adequadament quan la conjuntura econòmica deixi de ser tan favorable. Avui Catalunya va raonablement bé; ningú no pot dubtar que mai Catalunya havia estat en una situació tan favorable per fer un salt en el seu desenvolupament nacional a partir del seu progrés econòmic i social, no?

Ahir els vaig aportar una representació significativa de l'obra duta a terme en els primers deu mesos d'aquest Govern. Vostè ha aportat també noves dades i exemples, que penso que són prou eloqüents de la bona direcció que Catalunya ha assolit i de la velocitat de creure a què pot aspirar en el terreny de l'economia; vostè ha fet referència al turisme. No s'ha pogut fer referència a tots els aspectes al llarg del debat. Per exemple, de centres de recerca biomèdica, ja que s'ha fet alguna intervenció també posant en dubte les iniciatives que s'havien posat en marxa en aquest darrer període, s'han creat des del 2004 vuit centres, sense anar més lluny: des del Centre de Medicina Regenerativa, l'Institut de Recerca Biomè-

dica..., en fi, el Centre de Recerca del Càncer, el Centre de Recerca de la Salut, l'Institut de Bioenginyeria de Catalunya, el Centre de Recerca de la Salut... Escolti, crec que és una bona prova precisament que quan parlem d'increment de recursos assignats a la recerca, al desenvolupament i a la innovació estem parlant de projectes que hi ha darrere, d'investigadors que estan treballant, de resultats que s'assoliran, i, per tant, d'una millora substancial per al progrés del nostre país i també per als nostres ciutadans.

Bé, per tant, doncs, si aquestes dades són les perspectives no ens podem permetre, crec, desaprofitar la situació, no? En el nostre món global és una obligació aprofitar les oportunitats per créixer i per millorar les condicions socials i productives. En el cas del nostre país, de Catalunya, a més és un imperatiu categòric, no?, perquè com a país tenim, malgrat aquesta situació, generada en els darrers mesos fruit de la crisi de determinades infraestructures, la confiança necessària i disposem del coneixement i de la capacitat per fer aquest avenç qualitatiu, i per fer-lo col·lectivament també, comptant amb tothom.

Crec que ahir vaig ser prou explícit quan vaig afirmar que sabrem assegurar el futur de Catalunya si som capaços de seguir progressant, d'enfortir la nostra capacitat econòmica i fent un esforç d'internacionalització, com vostè apunta, que s'està fent, i garantint la cohesió social de la societat catalana.

I a aquests dos factors se n'hi ha de sumar un altre, que també és essencial en el nostre cas, que és un esforç col·lectiu i sostingut per assegurar el progrés social de la llengua catalana, així com del conjunt de valors que defineixen la nostra cultura. El conseller Tresserras ho ha expressat amb molta claredat i precisió en determinades ocasions, i jo ho faig també avui.

Senyor diputat, en la seva intervenció vostè m'ha parlat també de prioritats polítiques de cara al futur, i ha parlat també, més extensament, de temes relacionats amb la cohesió social i territorial, no? Ahir vaig exposar detalladament les actuacions fetes i previstes pel Govern amb relació a les polítiques que han de garantir la cohesió social de Catalunya.

Permeti'm que parli avui una vegada més de la cohesió territorial, perquè de la mateixa manera que Catalunya no es pot permetre el luxe que una part de la seva societat no segueixi, tampoc no es pot permetre esclatxes en el progrés dels seus territoris; territoris alguns d'ells molt afectats per qüestions que vostè ha posat damunt de la taula, factors, i reptes a la vegada, com són la immigració, l'envelliment de la població, per citar-ne alguns, no? No ens podem permetre que hi hagi comarques, per exemple, que per unes o altres raons quedin endarrerides. Per això l'acció de govern ha d'anar encaminada també a reforçar l'equilibri i el creixement de tot el país, de tots els racons de Catalunya. I la nostra visió territorial està basada en els principis de l'equilibri, de l'equilibri, de la cohesió i també de la igualtat d'oportunitats. O dit d'una altra forma, la cohesió social té com a condició ineluctable també la cohesió territorial. Una no serà possible sense l'altra, no?

La Llei de barris ha estat l'emblema d'aquesta visió del país; els resultats avalen la iniciativa i ens estimulen a ampliar la perspectiva amb què es va concebre. Així mateix, també hi han territoris que necessiten una actuació específica per part del Govern per impulsar la pròpia capacitat d'iniciativa i desenvolupament, no?

La desigual acceleració que va caracteritzar el salt econòmic de Catalunya durant els anys vuitanta i noranta va deixar alguns desequilibris territorials que cal atendre. Sabem que quan els territoris disposen de les infraestructures, els serveis i els incentius necessaris estan en disposició de donar el màxim de si mateixos i aprofitar les oportunitats que ens ofereix el món global, no?

Resulta imprescindible, doncs, una política proactiva en suport d'aquelles comarques que experimenten més dificultats per mantenir la seva activitat econòmica, i, per tant, per garantir també la seva cohesió social, no?

Per això el Govern vol impulsar al llarg d'aquesta legislatura un conjunt d'accions per aconseguir que cap comarca de Catalunya deixi de tenir oportunitats per encarar el seu futur amb possibilitats d'èxit. I en una primera fase, de cara a l'any que ve, precisament, el Govern proposarà una sèrie d'iniciatives i d'ajuts destinats a estimular l'activitat econòmica i el desenvolupament de quatre comarques que avui, per diverses raons, ho necessiten més que altres, no? M'estic referint, per exemple, al Ripollès, que és la comarca que ha experimentat un menor creixement de població en els darrers quatre, cinc anys; o el Pallars Jussà, que és la comarca amb l'índex d'envelliment de població més alt de Catalunya; o l'Anoia, que és la comarca amb un problema d'atur més important; o la Terra Alta, que és la que té la menor taxa d'activitats, si prenem com a referència, evidentment, les empreses que cotitzen a la Seguretat Social. I d'aquesta forma també portarem a la pràctica el compromís del Govern amb les persones i amb els territoris, amb tots els territoris de Catalunya, donant una atenció preferent a aquelles que més ho necessiten, que són aquestes comarques i moltes altres.

Aquest objectiu de progrés i de cohesió de la societat catalana constitueix també una de les raons de ser del desplegament de l'Estatut, com vostè sap, no?, un estatut que vostè coneix bé perquè va fer una gran feina durant la seva redacció, que fins i tot l'ha desenvolupada acadèmicament. El desplegament de l'Estatut hauria de ser com el termòmetre de l'ambició d'aquest Govern, no? Com a president em vaig proposar la màxima exigència en aquest objectiu, i he dit i repetit que no acceptarem, el Govern, ni dilacions injustificables per part de ningú. I no tinc cap dubte que l'Estatut tindrà una evolució favorable i que, passi el que passi, el conjunt de forces catalanes sabrem estar a l'alçada de les circumstàncies. Aquesta és avui la millor garantia per a l'horitzó del nostre autogovern, no?, avui i per als propers anys.

Vostè ha parlat també del finançament i de la necessitat d'assegurar les inversions de l'Estat a Catalunya, segons el que s'ha acordat. Permeti'm que li digui que no acabo de veure clar, no?, això de..., vostè ha dit, ha parlat de blindar la inversió de l'Estat a Catalunya durant els set anys a través d'una clàusula addicional en els pressu-

postos de l'Estat, no? No ho veig clar, d'entrada, perquè atorgaria una capacitat de decisió de les Corts sobre un acord bilateral entre Catalunya i Espanya que ja està establert a l'Estatut, no? Del Govern de Catalunya i..., segurament, doncs, penso que no és lògic que una llei de l'Estat que cal aprovar cada any hagi de reiterar una disposició que ja estableix l'Estatut i sobre la qual hi ha un acord bilateral signat pel Ministeri d'Economia i Hisenda i la conselleria d'Economia i Finances. El principi de jerarquia normativa garanteix la preeminència, com vostè sap, de l'Estatut de Catalunya respecte a la Llei de pressupostos generals de l'Estat, no?, i la mateixa força política i jurídica que la vigència de l'Estatut ha atorgat a les nostres institucions per garantir les inversions en infraestructures, a través de l'acompliment de la disposició addicional tercera, és la que aconsella el màxim rigor en el seu desplegament.

Bé, vostè em demana també que es mantingui la unitat en la reivindicació dels partits catalans per reivindicar i per negociar el nou sistema de finançament. En aquest punt estic absolutament d'acord amb vostè, i li diré una mica també com ho interpreto, no? El que caldrà en el moment de negociar el nou sistema de finançament serà la unitat al costat del Govern de Catalunya, dels seus representants, del conseller d'Economia, que serà qui durà la nostra veu al Consell, també, de Política Fiscal i Financera i a la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat. I no en tingui dubte, senyor Ridao: en el desplegament de l'Estatut no hi ha millor expressió d'unitat que el ple suport a l'acció de govern. De la mateixa manera que en la negociació de les inversions la força del Govern de la Generalitat ha estat clau per assolir amb èxit l'acompliment del que preveu l'Estatut, estic segur que també aconseguirem un bon sistema de finançament per al futur si mantenim aquesta fortalesa, sobre la base que ens assisteix la raó pels dèficits acumulats, pel sistema que tenim, que no és just, i també perquè en aquest cas tenim un estatut que ens dóna força, ens dóna noves eines per negociar aquest nou acord de finançament que ha de solucionar una part substancial del dèficit que tenim, no?

Li reitero, doncs, que des del punt de vista del Govern que avui té Catalunya l'horitzó per als propers anys és el que fixa un desplegament progressiu i ambiciós de l'Estatut. És des d'aquesta perspectiva que estic segur que podrem fer molt de camí junts, no? Crec que tenim les eines, tenim la voluntat, tenim l'obligació de fer-ho, per propi respecte al nostre país i al seu autogovern. Crec que no és cert que l'acció de govern –ho vaig dir ahir– no sigui portadora en ella mateixa d'una orientació que assenyalava un horitzó col·lectiu. Penso que Catalunya com a nació ha de continuar decidint sobre els seus interessos a través de les seves institucions d'autogovern i participant al màxim possible en les institucions que conformen també el nostre complex marc polític, no? Aquesta és la nostra missió principal, i vull creure que vostè la comparteix.

El projecte compartit que tenim per a Catalunya passa avui per dotar-la de tot el poder, de tota la força institucional i de tot el prestigi que fa possible l'Estatut de l'any 2006. I per això els mesos que vénen seran transcendents, i, evidentment, compto amb tots vostès, i de

manera molt especial amb les forces que em van donar suport durant el debat d'investidura, i amb vostè, senyor Ridao i el grup que representa, Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Ridao, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyories, voldria començar donant resposta al senyor Puig i demanant-li exactament qui li ha dit que Esquerra Republicana donarà suport al pressupost de l'Estat. De fet, és més fàcil que Esquerra presenti una esmena a la totalitat que no pas que el senyor Puig i el senyor Duran Lleida vagin alhora en aquest tema; per tant, que s'encarregui de quadrar el senyor Duran Lleida, que faci exactament allò que ell proclamava, no?

Senyor president, és evident..., i de fet jo li he demanat per les prioritats i pels horitzons de vostè i en part també del seu Govern, perquè allò que vostè ahir en va dir «el somni català» i l'ideal polític que vostè ahir insinuava, evidentment, no és del tot coincident amb el d'Esquerra Republicana. Tampoc passa re, perquè de fet ja se sap que som partits que tenim objectius polítics molt diferents. Hi ha qui diu que refunda el catalanisme, però no ens diu exactament tampoc on va; per tant, bé, diguem que això..., l'alegria va per barris, no? I, per tant, que hi hagi diferències no és un problema. Ja deia Fuster que una amistat sense topades no és amistat; pot ser confitura, pot ser música de Bach, qualsevol cosa, però no pas una amistat, no?

Bé, però si jo vaig insistir ahir i avui en la necessitat de prioritats i de perspectiva política és perquè nosaltres creiem que, aprofitant aquests reptes que tenim de cara al futur i aprofitant també aquestes potencialitats i aquest capital humà i social de què li he parlat insistentment, crec que hi ha alguns objectius molt clars; almenys nosaltres ho tenim clar.

Primer, mantenir els elements bàsics de la nostra identitat col·lectiva, sobretot la llengua i la cultura, i sense cap mena de complex, no només per garantir-ne la subsistència, que és important, sinó també com un factor de modernitat. Avui estem, per exemple, apostant per un turisme identitari, no?

Segon objectiu, assolir també aquest progrés i aquest benestar, aquesta cohesió de què vostè ha parlat insistentment, sobretot per accelerar la revolució econòmica de cara al futur, en la línia, diguem-ne, de dirigir-nos cap a aquesta societat del coneixement.

I, en tercer lloc, molt important: presència al món; presència a nivell polític, econòmic, cultural, és molt important.

I tot això, evidentment, amb lideratge fort, no només polític i no només el Govern, també de l'oposició; no només un lideratge polític, sinó també social i cultural, perquè no hi ha d'haver marge per a una política grisa i desbordada. I crec que, com vostè va dir en el debat d'investidura, la societat exigeix a aquest Govern que

sigui responsable, vostè el primer, però em fa l'efecte que vostè citava Steiner, no?, i deia: «El parallamps ha d'estar ben ficat, ben travat a terra.» Això és evident, però al mateix temps cal tenir també els nostres horitzons molt clars, cal que el Govern sàpiga explicar on va i quin model té.

Aquests objectius que jo li he citat, també li vull dir que no són especialment nous; són els ingredients d'una diguem-ne que exitosa fórmula comercial, no en aquest cas la fórmula de la Coca-cola, sinó la fórmula del catalanisme que té més de cent anys de vida, però evidentment és una fórmula. I això és el que crec que és important retenir, que és una fórmula que cal adaptar a la del catalanisme al dia d'avui i, per tant, una fórmula que cal adaptar per superar una mica aquest desgast que suposa aquest fracàs històric del mateix catalanisme en la redefinició, en la intervenció d'Espanya com a estat plurinacional.

I per això, senyor president, evidentment, per fer tot això ens cal poder polític, i aquesta és la conclusió més important. És a dir, si un règim autoritari, si un règim centralista garanteix la nostra identitat i el nostre progrés, el catalanisme no ho podria acceptar, perquè l'objectiu del catalanisme en definitiva és, en definitiva, que se'ns respecti el nostre dret a decidir en qualsevol moment, com vostè molt bé va recordar l'Onze de Setembre.

És a dir, aquests objectius que jo li he dit, alguns dels quals també vostè ha citat, es poden obtenir amb el programa del Govern, es poden obtenir amb una bona gestió pública, amb un discurs encoratjador, amb un discurs optimista, amb un profund sentit cívic, patriòtic, amb una vocació unitària, amb la mà estesa, com a vostè li agrada dir sovint, però evidentment cal fer-ho amb més poder polític. I sobretot amb una segona cosa, i és el que jo li reclamo insistentment: ho hem de fer també mirant de canviar les regles del joc de les relacions Catalunya - Espanya. Això no vol dir confrontació política, ni confrontació a cap nivell, perquè nosaltres no som l'anti-re, no estem en contra de ningú, ni en contra d'Espanya; estem, això sí, una mica fatigats d'Espanya, però evidentment no estem en contra de ningú.

I de fet ho deia fa molt pocs dies Pasqual Maragall, i ho deia també el president Pujol, els dos seus antecessors. I per tant tothom sap en aquests moments –no cal ser especialment independentista–, doncs, que ara per ara, tal com estan concebudes les nostres relacions amb Espanya, Espanya és un llast, i Espanya, per tant, ens impedeix d'arribar al nivell de prosperitat que els catalans i catalanes mereixem. I per tant tothom coincideix en la necessitat d'estrenar, d'anar cap a aquest canvi d'escenari, especialment després del col·lapse de la via estatutària, en vista també, com deia abans, de la persistència d'alguns problemes, sobretot el tema del finançament.

Si ho prefereix d'una altra forma: no volem més peix al cove, el que volem és el cove, en aquests moments, no? I, per tant, clar, del somni de l'Estatut del 30 de setembre que aviat commemorarem, ens hem despertat la majoria amb una crua realitat, i és que, ho hem vist ara fa molt pocs dies, ha anat molt bé, però hem hagut de seguir pidolant una infraestructura més, un

peatge menys, una balança fiscal equitativa..., l'acord d'inversions, evidentment, és positiu, però no supera aquest mètode humiliant i servil del peix al cove. I per tant pensi, i no ho menystingui, senyor president, que molts ciutadans d'aquest país, de tota condició, parlen castellà, parlen català, s'emocionen sentint en Miguel Poveda o no, m'és igual, però molta gent en aquest país, davant de la situació actual, comença ja a associar la idea del dret a decidir a una noció de causa justa. I per tant el dret a decidir crec que, en definitiva, no pot ser mai el dret a decidir a través de les institucions ni a través de la influència que Catalunya pugui tenir en les institucions de l'Estat o en les institucions de la Unió Europea, sinó, en definitiva, a donar la veu al poble de Catalunya.

Deia l'amic Miquel Iceta –em sap greu que ara no hi sigui–, ho deia fa uns dies, ho ha repetit avui, que els catalans no tenim estat perquè no el volem. Bé, molt discutible. Home, quan ho han dit, això, els catalans? El 78, amb la Constitució? Amb l'Estatut del 79? Amb el del 2006? A les últimes eleccions? Pretendre que tot és històric, que tot és immutable, jo diria que no és massa democràtic. Tant se val que ho hagi dit ell; ho he sentit dir en altres ocasions. Si es té confiança, senyor president, en la democràcia, el que ha de marcar el futur sempre és la voluntat de la majoria, i per tant no ens ha de fer por la democràcia, no ens ha de fer por donar la veu a la democràcia.

Deia Churchill que en política el temps és més important que en gramàtica, o el que és més nostrat: poc a poc i bona lletra. Som conscients, evidentment, els independentistes, que som el 16 o el 17 per cent, els primers de tots, que la construcció nacional comença molt abans de tenir les condicions objectives per exercir aquest dret democràtic a decidir. Això vol dir que des del Govern els independentistes garantirem l'estabilitat política, i aquesta és la millor garantia també de ser forts tots plegats a Madrid; el Govern, però el conjunt de forces polítiques d'aquest país. Però no ens acomodarem al poder. És a dir, volum donar gruix a aquest país i volem treballar ja, a hores d'ara, per la independència des del Govern de Catalunya.

I li'n puc posar alguns exemples, alguns exemples com negociar la reciprocitat de l'emissió de TV3 i de Canal 9 al País Valencià i al Principat. O exigir transparència en la gestió de la Fira d'Abril. O estendre al País Valencià i a les Illes també els programes de foment, de suport a la indústria cultural, a la cultura popular i tradicional. Reformar la Llei de la Corporació per reorientar-ne els continguts i perquè siguin plenament nacionals. O impulsar convenis amb els operadors de telefonia, i també d'informàtica, per garantir l'ús del català. O internacionalitzar la nostra economia, però també el nom de Catalunya al món. O preparar, per exemple, una llei d'acollida, que aviat arribarà a aquesta cambra, que miri que el català sigui la llengua d'acollida a la nova immigració. O, per exemple, ajudant –que és molt important– que a hores d'ara, ja avui, setze seleccions esportives nacionals puguin ser reconegudes internacionalment. Això ho ha fet aquest Govern, ho ha fet evidentment Esquerra, ho ha fet aquest Govern, sovint amb molta discreció, però ho ha fet de forma molt efectiva.

I un i altre objectiu, des del Govern, des d'Esquerra Republicana, però sobretot des del catalanisme –i amb això voldria acabar–, s'han de fer, evidentment, mirant de seduir la majoria del poble de Catalunya; ho deia fa molt poc el conseller de Cultura en un article –brillant, per cert, no? Què vol dir això? Que hem de mirar de créixer a partir d'incrementar la base social del catalanisme, és a dir, hem de mirar que d'aquí a pocs anys més de la meitat d'aquests 7 milions i escaig de persones que viuen en aquest país, doncs, s'incorporin a un nou projecte, que mirin de reconstruir també la nostra identitat col·lectivament, a partir d'un nou marc de referència.

I aquest, senyor president, senyores, senyors diputats, és un procés imparable, que no es fa en contra de ningú ni és l'anti-res, com deia fa uns instants. Es fa amb l'ambició de d'assolir una nova cohesió social, es fa amb l'afany de generar també una nova cultura nacional de convivència, de barreja, de tolerància. En definitiva, el que reclamem, senyories, senyors diputats, és la possibilitat d'optar per una nova perspectiva, una perspectiva neta, genuïnament catalana, que és tan legítima com qualsevol altra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Ridao. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor president de la Generalitat, avui celebrem el primer debat de política general a què vostè es sotmet, senyor Montilla, com a president de tots els catalans. I jo no entraré a dir si ahir vostè va ser avorrit o no va ser avorrit, sinó que el que jo crec que és interessant per al conjunt dels catalans és saber què és el que vostè té previst fer per al futur de Catalunya. I ahir li he de reconèixer que vaig escoltar moltes coses que ja li havia sentit en el debat d'investidura, coses que vostè va dir que faria fa un any i que ahir va dir que farà el proper any. Per tant, senyor president, alguna cosa ha de fer més que anar repetint any rere any que farà coses per després no fer-les, no?

Miri, ha passat, com deia, un any, i vostès segueixen sense governar. Governar, senyor president, és tenir iniciativa política, és tenir visió de país, és tenir visió de futur. I de tot això, senyor Montilla, ni en aquest any ni ahir vam sentir-ne res.

Aquest també és el primer debat de política general que celebrem després de l'aprovació del nou Estatut. Un nou estatut que, com vostès mateixos han reconegut i van dir durant tota la seva tramitació, havia de posar fi a la reivindicació nacionalista, havia de resoldre definitivament els conflictes competencials entre el Govern d'Espanya i la Generalitat, i a més a més amb aquest Estatut, senyor Montilla, els catalans mai més tindríem problemes. I el que ha passat a Catalunya aquest any, senyor Montilla, és que les reivindicacions nacionalistes s'han incrementat, els conflictes competencials entre

els governs d'Espanya i Catalunya han anat a més i els catalans, senyor Montilla, no vivim millor ara que fa un any. O, dit d'una altra manera i amb paraules de l'ex-president Maragall, «ens hem ficat en un embolic per no res».

El problema és que amb el nou Estatut no hem aconseguit que Catalunya funcioni millor, sinó tot el contrari. No hem aconseguit clarificar qui ha de donar determinats serveis, no hem guanyat en eficàcia, no hem reduït la burocràcia, no hem millorat els serveis d'interès general, ni tampoc, senyor Montilla, per molt que vostè s'entesti a dir-ho, no hem incrementat la nostra llibertat. Un any després de l'aprovació del nou Estatut, els catalans tenim més problemes que abans. Malgrat el seu discurs triomfalista i cofoi d'ahir, és de suposar, senyor Montilla, que vostè és conscient de debò que les coses no van bé. No poden passar-se bona part del seu temps demanant paciència o disculpes als ciutadans, mentre no fan res per resoldre els problemes que vostès mateixos han generat com a conseqüència de la seva ineficàcia i de la manca de previsió del seu Govern i del Govern amic del senyor Zapatero.

El balanç de la gestió socialista del darrer any no pot ser més desastrós per als catalans, senyor Montilla: caos en el Prat; apagada històrica a més de tres-cents trenta mil abonats afectats a Barcelona i la seva àrea metropolitana; col·lapse sense precedents a l'AP-7, amb cues de més de setanta-cinc quilòmetres; caos diari en el servei de rodalies de Renfe; incendi a la Vall d'Hebron, amb quatre dies per restablir el servei; crisi en la seguretat ciutadana el darrer hivern, amb onada de robatoris... Problemes, senyor Montilla, tots ells, que vostès es va ventilar ahir amb un parell de minutets.

Senyor Montilla, fa mesos que el nostre grup reclama un debat monogràfic sobre les infraestructures en aquesta cambra. Vostè ahir va dir que ja havíem parlat molt d'infraestructures. Escolti, senyor Montilla, hem de parlar en aquest Parlament d'infraestructures; no val parlar-ne a través dels mitjans de comunicació. Vostè ha de venir aquí i ha d'explicar què és el que vol fer en matèria d'infraestructures, vostè i el Govern amic, per al futur dels catalans. I no ho ha fet. Per tant, jo li demano, de debò, que doni suport perquè puguem fer aquest ple monogràfic.

Miri, senyor Montilla, Catalunya, abans admirada pel seu lideratge social, cultural i econòmic, ara és vista, dins de Catalunya però també a fora, com una comunitat amb problemes, sense capacitat de reacció i molt sovint una comunitat antipàtica. Vostè creu –i avui ho ha dit el portaveu socialista– que afronta amb més tranquil·litat aquest debat perquè es suposa que li han fet un regal. Creu, senyor Montilla, que amb més recursos solucionarem els problemes dels catalans? Jo crec que no, perquè no tot és una qüestió de diners, i vostè també ho sap.

L'alcalde de Cornellà, que suposo que vostè coneix, també ha dit aquests dies que el caos de rodalies no es deu a un problema de manca d'inversions, sinó a un problema de mala gestió. I li recordo, senyor Montilla, que fa quatre anys que vostès governen, aquí i a Madrid. Més recursos? Per descomptat, que vinguin

més recursos. Però, escolti, ara que ja tenim els mateixos nivells de recursos que quan governava el Partit Popular, pensa explicar en algun moment què pensa fer per al futur de Catalunya? Volen explicar un únic projecte, un sol projecte al qual vostès vulguin adreçar tots aquests diners que diuen, que fa anys que diuen que vénen a Catalunya?

Però, miri, segurament tot això, les inversions, les infraestructures, a vostè no li interessa. Vostè està aquí per una altra cosa, senyor Montilla. Manté que Catalunya va bé, i segurament ho diu perquè vostè no agafa el servei de rodalies de Renfe per anar a treballar, ni fa cues a les autopistes de Catalunya, ni porta els seus fills a col·legis amb barracons segurament, ni ha d'esperar tampoc, senyor Montilla –atenció–, 508 dies perquè l'operin d'una pròtesi de genoll, com passa a la Catalunya central. Segurament vostè no té tots aquests problemes. Ni ha d'estar pendent d'unes ajudes que li van prometre ja fa mesos, amb una llei de dependència, que no arriben mai, no?

Vostè tot això no ho sap, senyor Montilla, i tampoc parla amb la gent perquè li ho expliquin. Però no estaria malament que de tant en tant es mirés les enquestes que fa el seu propi Govern per adonar-se que a la societat catalana se li està acabant la paciència. Els catalans, senyor Montilla, veiem amb perplexitat la incompetència d'aquest Govern, i també l'elevat grau de sectarisme d'aquest Govern. Senyores i senyors diputats, incompetència i sectarisme són els trets que millor defineixen el Govern tripartit del senyor Montilla.

A més a més, senyores i senyors diputats, aquest és un govern irresponsable, un govern que no assumeix les seves responsabilitats. Si cau el Carmel, és culpa de Convergència i Unió. Si es produeix un motí a Quatre Camins, és culpa del Partit Popular per fer lleis que posen els delinqüents a la presó. Si les urgències pediàtriques es col·lapsen a partir de les cinc de la tarda, segons el seu Govern, és perquè els pares, senyor Montilla, tenim el mal costum de portar-hi els nostres fills quan acabem de treballar, en sortir de la feina. Si els serveis de rodalies de Renfe no funcionen, és o bé perquè els ciutadans catalans agafen el servei de rodalies per anar a treballar, o, si no, el fàcil és dir que, clar, el Partit Popular va fer o no va fer alguna cosa fa quatre anys. Escolti, senyor Montilla, de debò, si vostès no són responsables de res del que passa a Catalunya, em pot explicar per què cobren un sou?

Vostè recordarà –i avui i ahir també ho va dir vostè– que res del que passa a Catalunya és o ha de ser aliè al Govern de la Generalitat. Senyor Montilla, no sigui hipòcrita: amb vostè al capdavant del Govern, tot el que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat. De fet, sempre que el seu Govern està en una situació compromesa, què fan? Truquen al *primo de Zumosol*, sempre. Truquen a Zapatero i s'amaguen darrere d'ell, tal com va passar amb l'esfondrament del Carmel, com ha passat amb el tema de l'aeroport o com ha passat també amb el tema de les apagades de la llum. No deixa, senyor Montilla, de ser una contradicció que vostès demanin més autogovern i, quan les coses es posen malament, truquin al seu company i li demanin ajuda, no?

Miri, senyor Montilla, jo sé –jo ho sé, de debò– que vostè no era un nacionalista. Jo sé, senyor Montilla, que vostè no era un nacionalista, ho sé. Però ara, un temps després, un any després, vostè s'ha convertit en un convers de darrera hora. Vostè, senyor Montilla (*remor de veus*), i li ho dic amb tot el respecte institucional, senyor Montilla, vostè és un oportunista. Vostè, senyor Montilla, ha descobert en el nacionalisme la millor manera, la millor excusa per ocultar tot el que fan malament i responsabilitzar els altres de la seva pròpia ineficàcia. I entenc, senyor Montilla, que vostè ara té un problema, òbviament: sense el Partit Popular al Govern d'Espanya, i després de quatre anys de govern del senyor Zapatero, és molt difícil continuar culpant el Partit Popular de tots els mals que té avui Catalunya.

Cal parlar de futur, senyor Montilla, cal parlar del futur dels catalans, i no del seu futur, com han estat fent aquest matí vostè i el senyor Mas, que han estat parlant de les seves coses, dels seus partits, dels seus problemes interns. Ja sabem, senyor Montilla, que el Govern s'ha compromès a invertir més diners a Catalunya, i això està molt bé –això està molt bé–, perquè, com ha dit aquests dies Pasqual Maragall, els anys de govern de Zapatero han estat anys perduts per a Catalunya des del punt de vista de les inversions. Però, òbviament, aquest és un any electoral i tenim un president del Govern que ha promès més diners a Catalunya quan ha vingut a Catalunya, més diners a Andalusia quan ha anat a Andalusia i més diners a Galícia quan ha anat a Galícia.

I no és per posar aigua al vi, però mentre Castells, el conseller Castells, explica una cosa, el secretari d'Estat de Relacions amb les Corts del Govern amic, del senyor Zapatero, ve a Catalunya per explicar-nos la cosa contrària, per dir-nos que el percentatge d'inversió que contempla l'Estatut no es complirà cada any. Per cert, senyor Montilla, va veure la cara del senyor Solbes a la roda de premsa quan li van preguntar si aquest percentatge es mantindria els propers anys? Era per nota, la cara del senyor Solbes, eh? Miri, sí, sí.

Senyor Montilla, digui'ns una cosa: expliqui'ns... Vostè ha mentit, vostè i el seu Govern han mentit. El que volem saber és si ho ha fet ara o ho va fer l'any passat quan va dir que en els pressupostos de l'any passat s'havien complert absolutament els pressupostos i la disposició addicional tercera de l'Estatut. Per què diuen que ha mentit les dues vegades? Jo només li pregunto una cosa: digui vostè si ara s'ha complert amb la disposició addicional, o va ser un any..., quan vostès van dir que també s'havia complert amb la disposició addicional.

Miri, senyor Montilla, és bo que parlem dels problemes reals dels catalans, que analitzem en aquest debat què és el que ha passat en el darrer any i que decidim què és el que volem fer en el futur. I el que ha passat en el passat, senyor Montilla, el que ha passat al llarg dels darrers vint anys és que els partits que avui formen el Govern tripartit de Catalunya van fer de la paralització de la construcció de noves infraestructures ferroviàries, vials o de transport energètic una forma de fer oposició demagògica als governs de Pujol a Catalunya i d'Aznar a Espanya. Els seus partits, senyores i senyors diputats del tripartit, no només es van apuntar a totes les plataformes existents, sinó que van crear-ne de noves, amb

l'objectiu, amb l'únic objectiu d'ocupar el poder. En els darrers anys, i encara ara, els membres del tripartit s'han oposat a la línia d'alta tensió a Bescanó; han estat en contra i hi estan de la interconnexió elèctrica amb França; es van oposar en el seu temps al pantà de Rialb, han reclamat el tancament de les centrals nuclears a Vandellòs i Ascó; van posar tota mena de problemes mediambientals, obstacles mediambientals per evitar la construcció de la tercera pista a l'aeroport, i van participar, també els membres del tripartit, en contra de l'arribada de l'AVE a Barcelona. Senyor Montilla, vostès i només vostès són els responsables del dèficit d'infraestructures que avui viu Catalunya.

I l'altre dia, senyor Montilla, jo el veia –no hi vaig ser, però el vaig veure a través de la televisió– a la Festa de la Rosa del seu partit, a Gavà, implorant, suplicant al secretari general del PSOE que no li fallés; diu: «Zapatero, no nos falles.» Vostè deia que Zapatero era el president de l'Estatut, deia que era el president de la devolució dels arxius de Salamanca, de la cessió del castell de Montjuïc... Miri, senyor Montilla, és una qüestió de prioritats. Vostè té aquestes, no? Nosaltres, en canvi, el Govern del Partit Popular, vam portar l'AVE a Barcelona; nosaltres vam iniciar les obres de construcció de la tercera pista i la terminal Sud de l'aeroport del Prat; vam ampliar l'aeroport de Reus i de Girona; nosaltres vam iniciar les obres d'ampliació del port de Barcelona; nosaltres vàrem fer les depuradores del Llobregat i del Besòs... Nosaltres, senyor Montilla, vam fer tot això, i molt més, sense necessitat, per cert, de cap llei que ens obligués a fer-ho. Ho vam fer, senyor Montilla, per convicció, perquè creïem que era bo per als catalans i per al conjunt dels espanyols.

I vostès què han fet, senyor Montilla? On està el quart cinturó? On està la línia de molt alta tensió? I l'eix del Llobregat? Continuaran o no continuaran l'autovia del Mediterrani? Desdoblaran l'eix Transversal? Estan disposats o no a ampliar l'aeroport de Barcelona?

Nosaltres farem propostes de resolució en aquest sentit i espero i desitjo que vostès hi donin suport per poder continuar progressant i desenvolupant el nostre país.

Senyor Montilla, més diners: «Fomento afirma que no invierte más en Cataluña porque carece de proyectos.» Vostè creu que és normal que un govern, el de Catalunya, no pugui posar sobre la taula un sol projecte perquè el Govern de l'Estat hi inverteixi? Això no passa enlloc –això no passa enlloc. No posaré cap nom, senyor Montilla, però no passa enlloc que un govern no sàpiga què ha de fer amb els diners. I, per tant, vostès el que han fet, senyor Montilla, és limitar-se a viure dels rèdits de l'anterior etapa de govern del Partit Popular.

Vostè, senyor Montilla, va ser incapaç de trencar les seves vacances davant del caos que vivia Catalunya; només va fer un parèntesi en les seves vacances per publicar un article en un diari de Catalunya per parlar i per lloar el nou Estatut. Mig país paralitzat i també empenyat perquè no podia anar amb els rodalies de Renfe, perquè arribaven a casa i no tenien llum, i vostè, senyor Montilla, lloant les excel·lències del nou Estatut.

Escolti, de veritat, senyor Montilla, en quin món viu vostè? No s'adona que les prioritats dels catalans no són

les mateixes que té vostè? No se n'ha adonat? Per cert, no hi ha el senyor Huguet, deu seguir de vacances, però m'hauria agradat saber, al senyor Huguet, com li van anar les vacances aquest estiu, no?; si va poder descansar mentre els comerciants veien com dia rere dia anaven acumulant pèrdues per culpa de l'apagada o com el turisme es veia greument afectat per la imatge lamentable que Catalunya donava a la resta d'Espanya i del món.

Hem parlat d'infraestructures, però com vostè sap i va dir ahir no només d'infraestructures viu un país, no? Vostè ahir va dir, senyor Montilla, que el nivell educatiu és un indicador de futur. Ho va dir. I jo comparteixo aquesta afirmació amb vostè. Però, senyor Montilla, ningú li ha explicat que Catalunya es troba pel que fa a la qualitat del nostre sistema educatiu a la cua d'Espanya, que a la vegada es troba a la cua de l'OCDE? No li ho ha explicat ningú, això, senyor Montilla? Sens dubte aquesta és tota una fita dels sistemes educatius progressistes.

Mentre això passa, senyor Montilla, vostès, vostè, senyor Montilla, es dediquen a desplegar una assignatura adreçada a obtenir l'hegemonia ideològica i a convertir en matèria d'estudi i en veritats absolutes tots els seus prejudicis progressistes. Vostès, senyor Montilla, donen suport a aquesta reforma de l'ensenyament que redueix l'exigència sota el pretext de no provocar la frustració de l'estudiant i que possibilita als alumnes passar de curs amb quatre suspensos. Aquesta és, senyor Montilla, la cultura de l'esforç que vostè defensava ahir en el seu discurs. És aquesta?

I si no en tenim prou amb tot això, senyor Montilla, ara el seu Govern vol convertir l'hora del pati en horari lectiu. Ara vostès, senyor Montilla, i ahir tampoc en va dir res, volen que els mestres també hagin de controlar quina llengua utilitzen els nens mentre juguen a la pilota a l'hora del pati. Senyor Montilla –senyor Montilla–, li ho demano, si us plau, deixin d'utilitzar l'escola per adoctrinar els nostres fills, deixin d'utilitzar l'escola per modelar lingüísticament la nostra societat i compleixin amb les seves responsabilitats, i, sobretot, senyor Montilla, compleixin les lleis.

Señor Montilla, su lengua materna es el castellano; la mía es el catalán. Cada vez que desde mi partido o desde la sociedad civil, y de aquí a unos días tendremos en el Parlamento una iniciativa legislativa popular, se le pide, cada vez que se le pide una cosa tan normal, como que los padres podamos escolarizar a nuestros hijos en castellano, usted escurre el bulto diciendo que hay que potenciar el catalán. Claro que sí, señor Montilla, claro que hay que potenciar el catalán, queremos potenciar el catalán, pero potenciar el catalán, señor Montilla, no quiere decir impedir que los padres decidan libremente la lengua en la que quieren educar a sus hijos.

¿De verdad cree, señor Montilla –yo le pido que me conteste si es posible–, que introducir una tercera hora de castellano en las escuelas es un ataque a Cataluña, como han dicho desde su propio Gobierno? ¿No cree que tendríamos que hacer algo para garantizar el trilingüismo en todas las escuelas? Porque usted ayer, señor Montilla, en su discurso habló de catalán y habló de inglés. ¿Y el castellano?, ¿no existe para usted el castellano?

Señor Montilla, yo le pido por favor –yo le pido por favor– que no insista usted en que los niños catalanes sigan estudiando castellano como si fuera español para extranjeros. No lo haga; no es bueno para el futuro de Cataluña. ¿No cree, señor Montilla, que la construcción de nuevas guarderías es una necesidad mucho más importante para el futuro de los catalanes que subvencionar el uso del catalán en el Sur de Francia?

I ja que parlem d'escola, senyor Montilla, què passa amb els barracons? Com és possible que aquest curs, després d'anunciar a bombo i platerets un pla per a l'eliminació de barracons, s'hagi iniciat el curs amb 125 més que l'any passat? Com és possible això?

Vostè ahir va parlar d'un pla català d'immigració –bé, vostè va dir «pla nacional d'immigració», deixi'm que jo digui que és un pla català d'immigració–, i no va concretar res, no? Senyor Montilla, pel que nosaltres hem sabut, no es contempla cap mesura concreta per resoldre els problemes que genera el fet que avui més del 12 per cent dels alumnes de les escoles catalanes ja siguin immigrants. A Catalunya avui hi ha més de 120.000 alumnes d'origen estranger, 14.000 més que l'any passat. Senyor Montilla, sap que hi han escoles a Catalunya on hi ha el 90 per cent dels alumnes que són immigrants? Això genera algunes disfuncions a les quals vostè, per cert, ahir no va fer referència.

Miri, és evident que tenim un problema greu amb la immigració illegal, però, senyor Montilla, vostè és el president de la Generalitat de Catalunya i vostè, senyor Montilla, accepta que el Govern d'Espanya envii des de Canàries i en vols regulars centenars d'immigrants il·legals. Sap què passa, senyor Montilla? Arriben a Barcelona, passen una revisió mèdica i els deixen anar sense papers i sense treball. I la pregunta que es fan els catalans és: «De què han de viure aquestes persones?»

Però, miri, senyor Montilla, el problema no és dels immigrants que arriben al nostre país buscant un millor futur. Aquest no és el problema. El problema són els polítics que com vostès permeten que puguin arribar al nostre país sense tenir els papers, sense entrar d'acord amb les nostres lleis.

I, miri, vostè sap que el control de fronteres depèn dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, però també sap, i ahir ho va dir, que d'aquí a pocs temps a Catalunya s'hauran desplegat els mossos d'esquadra. Qui vetllarà aleshores per lluitar contra les màfies que trafiquen amb els immigrants en els territoris on es troben desplegats els mossos d'esquadra, senyor Montilla? Jo li faig una proposta: reclamem des d'aquest Parlament que els mossos tinguin atribucions per combatre la immigració illegal en els territoris on estan desplegats. Facin, senyor Montilla, alguna cosa, no?

Parlem dels pactes al país. Vostè ahir va parlar del pacte de l'habitatge, pacte que no aborda els veritables problemes que fan que Catalunya sigui, senyor Montilla, la comunitat on el preu de l'habitatge és més car de tot Espanya.

Vostè sap, senyor Montilla, que l'única forma sensata d'abaratir el preu és mitjançant la liberalització dels

usos del sòl, cosa que, per cert, no fan –no fan– els ajuntaments on vostès governen, no?

Miri, vostè ho sap, ha estat alcalde, no?, els ajuntaments socialistes han creat infinitat d'empreses municipals d'urbanisme que es financen amb planejaments que els afavoreixen, i després venen vostès, els seus alcaldes, els pisos a preu de mercat.

Senyor Montilla, les modificacions a la Llei d'urbanisme dels darrers anys han perjudicat als compradors i al sector i ens han portat a la situació actual dels preus de l'habitatge. Vostè ahir deia que aquest és el pacte que està més avançat i deia també que era imprescindible signar-lo per donar un missatge de confiança a la societat. I el que hem vist aquests dies, senyor Baltasar, és que fins i tot el seu partit, Iniciativa per Catalunya Verds, està en contra del pacte que vostè com a conseller del Govern ha fet. I, per tant, jo crec que és per a nota el fet que sigui precisament Iniciativa per Catalunya Verds qui està en contra d'aquest pla.

Per cert, senyor Montilla, vostè ahir al final del seu discurs va dir que seria exigent amb la defensa de les nostres competències; ho va dir. Jo crec que està bé que el president de la Generalitat faci aquestes afirmacions. Però, i la senyora Chacón, senyor Montilla? Ja ha parlat amb ella? Ja li ha dit que les propostes que ha fet aquests dies envaeixen les competències de la Generalitat, amb el nou però també amb l'antic Estatut? Ja li ho ha dit?

Senyor Montilla, tenim problemes a Catalunya de falta de competitivitat, estem en un escenari global, estem sotmesos, com la resta d'actors i agents, a les conseqüències d'un nou repartiment internacional del treball, però vostès en això només hi veuen amenaces, i això, de nou, és el que transmeten a la societat.

Ahir vostè en el seu discurs es va apuntar a la moda Zapatero d'oferir diners i subvencions i va prometre dos mil euros a totes les empreses que contractin joves i 2.500 si aquests joves són discapacitats. Permeti'm un consell –permeti'm un consell–, comenci primer pels departaments de la Generalitat, faci que siguin els mateixos departaments, que no ho fan, els qui compleixin la Llei d'integració social del discapacitat, que obliga a la reserva de places per a discapacitats.

I sobre els ajuts per a la contractació, que és la mesura que Caldera va anunciar l'any passat, si vostè vol fomentar la contractació pot fer diverses coses més, molt més interessants del que va dir ahir, no? No eximeixi de l'impost de donacions i del de successions, senyor Montilla, com ahir va anunciar, supprimeixi'l, tregui'l, com han fet altres comunitats autònomes, per cert, fins fa pocs dies, governades totes elles pel Partit Popular. Rebaixi l'IAE per a les empreses que encara el paguen, o sigui, per a aquelles que facturem més de 600.000 euros. Miri si se'n poden fer de coses perquè Catalunya vagi millor! Moltes coses, senyor Montilla, es poden fer!

Senyor Montilla, Catalunya va ser terra d'emprenedors i n'hi segueix havent malgrat vostès, no?; hi segueixen havent persones a Catalunya que en lloc de queixar-se treballen, que en lloc d'esperar que algú vingui a resol-

dre els seus problemes converteixen en negoci la resolució dels seus problemes i dels problemes aliens.

Senyor Montilla, el que nosaltres volem, simplement, és que les coses funcionin. És tan difícil entendre això? Joestic convençut que algun dia ho aconseguirem, però això només passarà quan disposem d'un govern al servei dels ciutadans de Catalunya, quan dir «Govern de Catalunya» deixi de ser sinònim d'intromissió en l'esfera privada, d'intervencionisme econòmic i cultural, d'enginyeria social i de prejudici ideològic. Però vostè, senyor Montilla, no va dir ni una sola paraula de tot això.

De la mateixa manera li dic, senyor Montilla, que la solució per fer més competitiva Catalunya no passa per obligar altres comunitats a no ser-ho, sinó per rebaixar la pressió fiscal que pateixen els catalans i les empreses instal·lades a Catalunya i per oferir més infraestructures, serveis i recursos humans, formats i que parlin idiomes. No es pot reclamar, senyor Montilla, com va fer el senyor Castells, que l'Estat aprovi una llei d'harmonització dels impostos autonòmics per evitar que altres comunitats autònomes governades, per cert, pel Partit Popular, puguin abaixar els seus impostos. Això no és el que els catalans estem esperant del nostre Govern; no volem que els altres no puguin abaixar els impostos, volem que el nostre Govern abaixi els impostos.

I, per cert, parlant del conseller Castells, miri, quan va fer-se càrrec de les competències en matèria de consum va anunciar en una entrevista a *La Vanguardia* que era molt important protegir els drets lingüístics dels consumidors però que per ell era més efectiu convèncer, incentivar i persuadir, abans que sancionar. Això ho va dir el senyor Castells, senyor Montilla. Dos-cents vint-i-cinc mil euros en sancions lingüístiques des que governa el tripartit no sembla la millor manera de convèncer, incentivar i persuadir. El seu Govern, senyor Montilla, tan lliberal, com vostè va expressar ahir, va sancionar l'any passat 194 empreses per utilitzar la llengua castellana. On està la seva persuasió, senyor Montilla?

Miri, senyor Montilla, a Catalunya tenim tres llengües oficials. (*Pausa.*) Senyor Montilla, a Catalunya hi ha tres llengües oficials. I si el castellà és una llengua oficial a Catalunya, que ho és, els ciutadans no hem de tenir cap tipus de limitació a emprar-la. Quin és, senyor Montilla, el seu poder diví que el faculta per castigar i sancionar un ciutadà que vol ser lliure per utilitzar una llengua que és oficial a Catalunya, amb independència que sigui, o no, la pròpia o la materna?

Vostè, senyor Montilla, que ahir es va omplir la boca amb la paraula «llibertat», no creu en la llibertat. Vostè, senyor Montilla, per mantenir-se en el poder, és capaç de sancionar els que utilitzen la seva llengua materna..., la suya, señor Montilla.

El nuevo Estatuto de Cataluña dice que la lengua catalana es la lengua de uso normal y preferente de todas las administraciones públicas y de los medios de comunicación públicos de Cataluña. No estamos de acuerdo, y estoy seguro, señor Montilla, que usted tampoco, pero bueno. Yo le pregunto: ¿Forma parte de alguna administración pública el restaurante griego de la esquina? ¿Verdad que no? Pues si no lo es, señor Montilla, de-

jemos en paz a los comerciantes y a los empresarios, erradiquemos las sanciones y permitamos, como pasa en el resto de países democráticos del mundo, que nuestros ciudadanos utilicen la lengua que quieran, las lenguas oficiales reconocidas por nuestra Constitución y también por nuestro Estatuto. Nosotros mañana pondremos que se eliminen las sanciones lingüísticas, ¿piensa darnos apoyo?

Senyor Montilla, en el tema de la cultura, l'espectacle que hem viscut en el tema de la Fira de Frankfurt ha estat especialment lamentable i és una altra mostra de sectarisme. Els principals autors catalans en vendes com Ruiz Zafón o Falcones no hi seran, simplement perquè escriuen en castellà, senyor Montilla. Nosaltres creiem que la representació de Catalunya a aquesta fira no serà un fidel mirall de la realitat cultural catalana.

Senyor Montilla, si no hi és la cultura catalana escrita en castellà, estarem enganyant tots els visitants d'aquesta fira. I, per tant, ja li anuncio, senyor Montilla, que el Grup Popular, que el Partit Popular de Catalunya no acompanyarà la delegació oficial de la Generalitat ni del Parlament en aquesta visita a la Fira de Frankfurt. Nosaltres volem estar amb tots els catalans –amb tots– i no només amb els que vostès decideixin dir que són bons catalans perquè escriuen o perquè s'expressen en una determinada llengua.

Vostès, senyor Montilla, han equivocat les seves prioritats. Atorguen subvencions multimilionàries –3,79 milions en els darrers quatre anys– a la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes i els cedeixen de manera gratuïta una torre de 990 metres quadrats en una de les millors i més exclusives zones de Barcelona. Mentre vostès fan això, la Comunitat Valenciana patrocina la selecció espanyola de bàsquet i facilita que milions de ciutadans al món puguin conèixer aquesta comunitat.

Per cert, senyor Montilla, vostè sap que «la Caixa» patrocina la selecció espanyola de futbol? Declararan els seus socis al senyor Fainé i al senyor Fornesa, persones no grates a Catalunya, com fan habitualment quan passa alguna cosa d'aquestes? Miri, no fem bromes, no? Senyor Montilla, no fem broma. (*Remor de veus.*)

Senyor Montilla –vaig acabant–, no creu, senyor Montilla... (*Veus de fons.*) No, escolti, jo sé que les veritats a vegades no agraden, no?, però són el que són –són el que són.

Senyor Montilla, com creu que veuen a la resta d'Espanya que uns brètols s'apoderin dels carrers de Girona –per cert, senyor Huguet, principal destí del turisme interior de tot Espanya– i cremin fotos del rei? Creu que això ens anima... (*veus de fons*) –no, li ho dic perquè és el conseller de Turisme, no?–, creu que això anima que ens visitin, senyor Montilla?

Per cert, senyor Huguet, el turisme interior s'ha reduït un 7 per cent, pensa fer-hi alguna cosa? Sí? Espero que el senyor president de la Generalitat ens ho pugui explicar, no?

En qualsevol cas, senyor Montilla, ens hauria d'explicar als catalans per què mira cap a un altre costat quan hi han problemes; ens hauria d'explicar per què no actua la Policia de la Generalitat, per què donen instruccions als

Mossos d'Esquadra de no actuar davant de la comissió d'un delictes? Com és possible que els responsables del departament diguin que la policia al servei dels catalans no han d'actuar per no llançar benzina al foc? Per què, senyor Montilla, el seu Govern ha renunciat a garantir la seguretat i la llibertat dels catalans que no amenacen de mort, que no cremem imatges del rei i que no portem passamuntanyes.

Ahir, senyor Montilla, vostè, segurament obligat pel president del Govern d'Espanya, va dir que Catalunya no necessitava cremar res per ser ella mateixa. Escolti, senyor Montilla, condemni aquest fet sense cap mena de limitació; condemni'l de manera contundent, sense vergonya, sense contemplació. Vostè és el president de la Generalitat de Catalunya, vostè ha de condemnar aquests fets. Vostè ha de condemnar les amenaces de mort a dirigents polítics d'aquest Parlament, a ciutadans de Catalunya, que vostè també és el nostre president i no pot mantenir-se callat davant d'aquestes agressions i davant d'aquestes amenaces de mort.

Senyor Montilla, en només quatre anys vostès han estat capaços, amb la col·laboració del principal partit de l'oposició, de carregar-se tot allò que en el passat havia funcionat raonablement bé. S'han carregat el consens de Catalunya i del conjunt d'Espanya en impulsar i aprovar un Estatut que ha provocat la indiferència dels catalans i la desconfiança de la resta de ciutadans d'Espanya. Però no només s'han carregat el consens polítics, imprescindible per garantir l'estabilitat institucional, vostès han fet una cosa pitjor, senyor Montilla: han malbaratat la confiança dels ciutadans en el seu Govern, que no és de vostès sinó que és del conjunt dels catalans.

Vostès, senyor Montilla, estan fent que Catalunya s'adormi, i Catalunya necessita despertar. Senyor Montilla, tot el que toquen ho trenquen o ho espatllen. Han aconseguit acabar amb tot, però ja els avanço que no aconseguiran acabar ni amb la meua paciència ni amb les conviccions i perseverança del Partit Popular, que més aviat del que vostès es pensen farà que Catalunya recuperi el lideratge que vostès ens han fet perdre.

En definitiva, senyor Montilla, mentre vostè es manté al Govern amb persones i amb partits que no tenen cap mena de problema a autoinculpar-se per cremar fotografies del rei, nosaltres, com Cambó, continuarem treballant per una Catalunya forta dins d'una Espanya gran.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor Sirera, a efectes pràctics, quan vostè ha utilitzat el mot «oportunist» referint-se al president de la Generalitat, imagino que no era amb un to ofensiu. Ho dic per no haver-ho de fer retirar de l'acta. Gràcies.

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en el meu discurs d'ahir vaig tenir l'oportunitat de donar-li l'en-

horabona per la responsabilitat que ha assumit, tal com vaig fer amb el seu antecessor, i com ja sap tinc interès també a mantenir una reunió de treball amb vostè, perquè crec que és perceptiu i perquè tinc interès a seguir tractant els temes importants de país amb els líders de totes les forces polítiques.

Certament que després d'escoltar termes com –n'he pres alguns, eh?, segurament no tots– «irresponsable», «hipòcrita», «oportunist», «incompetent», «mentider», és obvi que realment en aquest cas queda clar que hi ha un nou estil present a la cambra per part del Partit Popular i que vostè no té cap intenció de seguir el mestratge del seu antecessor. Això queda clar.

Miri, avui, abans de respondre a la seva intervenció, permeti'm que li faci un prec: demani als dirigents del seu partit a Madrid que retirin el recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Facin això, perquè, miri, faran un bon servei al país, als ciutadans i a les ciutadanes, de Catalunya i de tot Espanya, eh?, i al mateix temps penso que es faran un bon servei a vostès mateixos, i a vostè, també, senyor Sirera, no? I si em diu que vostè sol no pot fer-ho, perquè no es veu amb cor de convèncer l'actual direcció del Partit Popular, faci un gest d'afirmació de la seva personalitat i fixi si més no una posició del seu grup parlamentari a favor de l'Estatut. «A favor de l'Estatut» avui vol dir a favor de l'interès general de tots els catalans; vol dir a favor d'una llei vigent –vigent–, aprovada per les Corts Generals i pel poble de Catalunya en referèndum, li ho recordo.

El seu partit, senyor diputat, podria contribuir enormement, si retirés el recurs, a pacificar allò que tant ha contribuït a alterar. Perquè el seu partit, senyor diputat, ha utilitzat la legítima aspiració de Catalunya com a cavall de Troia per intentar retornar al poder a Espanya. I no hi ha hagut en tota la història de la nostra democràcia una manipulació política i de sentiments tan mal intencionada, tan escandalosa i tan perillosa com la que el seu partit ha fet a compte de Catalunya recollint milers... –bé, vostès deien que eren milions, no?, pitjor encara, no?...de signatures contra Catalunya per tot Espanya, eh?, fins i tot la de Superman, per fer un referèndum il·legal, agitant el fantasma de la secessió, vinculant el Govern de Catalunya als terroristes –declaracions seves, senyor Sirera–, alimentant campanyes que han malmès seriosament els interessos del nostre país, trobant en les reivindicacions de Catalunya l'excusa perfecta per reclamar el que prèviament tant havien criticat, eh?, difonent infàmies i mentides pels mitjans de comunicació sobre el que Catalunya demanava, i el que és més greu, tot això sense importar-los el més mínim Catalunya. Sense importar-los, en general, engrandir un abisme de separació afectiva entre Catalunya i Espanya –aquesta a la qual vostè ha fet referència–, només amb l'únic objectiu obsessiu de tornar al poder, d'on no han acceptat mai que democràticament se'ls fes fora, no?

Miri, senyor diputat, tingui la dignitat de reconèixer el molt de mal que els dirigents del Partit Popular han fet a Catalunya, i no hi contribueixi més. I tingui el coratge de demanar i de fer entendre al seu partit que retirant el recurs hauran fet un gest de reparació mínima al nostre país; aleshores s'haurà guanyat no només el meu res-

pecte, que el té d'entrada, òbviament, sinó també el meu profund reconeixement.

Miri, el Govern de Catalunya, que m'honoro presidir, no ha perdut ni perdrà un sol minut del seu temps a fer disquisicions sobre les que vostè ha fet referència sobre si la seva acció és identitària o és social, si ens preocupem d'una cosa o de l'altra, no? Per nosaltres no hi ha distinció entre país i societat, senyor Sirera. I, escolti'm, governar Catalunya inclou tant gestionar les polítiques públiques que afecten la vida quotidiana dels 7 milions i escaig de catalans, com representar la nació amb la seva identitat complexa i la seva pluralitat social.

I, miri, jo estic orgullós de presidir un govern plural, vostè hi ha fet referència, en què hi participen forces polítiques que tenen idees i projectes polítics diferents, però que han estat capaços de posar-se d'acord en un programa de llarg abast. I això és el que hi ha a l'acció de govern, i això és un bon exemple de democràcia: el debat i el diàleg lleial i obert que permeten acords entre competidors electorals per governar en benefici de l'interès general.

Això és política democràtica, senyor Sirera, tolerància, respecte, diàleg, acció concreta, rendiment de comptes. I la confiança i la lleialtat necessàries per poder governar en coalició parteix del respecte per les posicions ideològiques de cada un dels partits que la conformen. I és clar que Esquerra Republicana vol la independència de Catalunya i que Iniciativa i Esquerra Unida i Alternativa i el PSC volen un estat federal, això no ens ho ha de venir a descobrir vostè, no? És aquesta acceptació de l'altre, tal com és, tal com pensa, el que fa possible un pacte realista, i, per realista, més eficaç, molt més eficaç.

Miri, vostès són especialistes en derrotisme, en catàstrofisme, en pessimisme. Un podria arribar a creure que per progressar en el Partit Popular el que cal és demostrar ser més derrotista i més negatiu que els possibles competidors. I, pel que sembla, vostè deu ser un alumne avantatjat d'aquesta escola, senyor Sirera.

Miri, la meua acció política, i la de tot el Govern, es vol guiar pel realisme, eh? No ens fa res reconèixer que hi ha coses que a Catalunya no van prou bé. Jo ho vaig dir en la meua intervenció, ahir i avui també, en alguna resposta a un grup parlamentari, i crec que el nostre deure és no amagar el cap sota l'ala, no?, i penso que no ho fem. Però el que és més important és que, a més a més de no evitar la diagnosi, els diagnòstics que ens puguin ser més molestos, el que fem és actuar, és entomar els problemes, és fer-los nostres, fer-nos-en responsables, siguin de la nostra competència o siguin responsabilitat d'una altra administració, seguint una norma de conducta que vol ser distintiva de la Generalitat de la Catalunya, que he repetit un parell de vegades en aquest debat. Res del que passi al país pot ser estrany a la Generalitat, i la nostra voluntat de decidir i d'assumir les màximes competències ha d'anar acompanyada de la voluntat de fer-nos responsables de tot el que afecta els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I crec que així ho fem, miri. O és que la Generalitat no ha estat present en la crisi de Rodalies d'aquest estiu, integrant-se en el centre de cooperació, quan ben bé podíem haver

esperat, no?, que es resolguessin els problemes i que Foment i Renfe carreguessin amb tot el descontentament popular fins que se'ns hagués traspassat el servei? No ho hem fet, escolti.

O és que la Generalitat no ha actuat com calia el cas de l'apagada elèctrica a la ciutat de Barcelona, citant els màxims responsables de les empreses, solucionant i encarrilant els problemes de les reclamacions, coordinant les emergències, gestionant i coordinant el restabliment del servei i presentant una llei al Parlament, que precisament vàrem aprovar dimarts en l'últim consell de govern, per garantir la qualitat i la garantia del subministrament elèctric?

O és que la Generalitat no va prendre mesures d'excepció en el gran col·lapse que es va produir a l'autopista? Qui va ordenar l'aixecament de barreres? Qui ha impulsat i ha fet possible el projecte del tercer carril a l'AP-7, que ha començat a executar-se ara, aquest any? –no fa tres, ni quatre, ni vint-i-cinc anys: ara. O és que el Govern no va comparèixer dues vegades al Parlament, amb la celeritat deguda i amb l'ànim d'entomar els problemes i les responsabilitats?

I, escolti, quan passava tot això, jo no estava de vacances, eh? Fins al dia 7 jo no vaig començar vacances. Estava fent tot això de què he parlat. Ara bé, el que no faig ni faré és aprofitar l'agost per sortir cada dia als mitjans amb samarreta prenent que s'està treballant. Això ho deixo per a altres. (*Remor de veus.*)

Miri... I, per cert, no puc deixar de recordar-li la causa de fons, no?, del mal funcionament de les rodalies de Renfe que hem patit aquests darrers mesos, perquè, miri, no és una altra que la deixadesa dels governs del Partit Popular, concretada en la clamorosa insuficiència de les inversions. Miri, de l'any 2000 al 2003 les inversions a Rodalies Barcelona van ser de 49 milions d'euros; des del 2004 al 2006 –són tres anys, no quatre–, 112. I amb aquestes xifres a la vista crec que vostè no està en condicions de donar lliçons a ningú, tot i que evidentment ens ha anunciat que el Partit Popular ha portat l'AVE a Barcelona i encara no ha arribat, i van deixar el Govern fa pràcticament quatre anys. En fi, és...

Miri, jo no sóc nacionalista, ni espanyol ni català. Igual ho és vostè més que jo; segurament espanyol. No ho sé, tampoc... Jo no ho sóc. No sóc antinacionalista, que quedi clar. El que sí que sóc és catalanista, profundament catalanista. I socialista –això tampoc és una novetat, suposo, per a vostè–, des de fa moltes dècades, per cert.

Miri, vostè ha dit que no tenim projectes per... Bé, miri, en tenim, de projectes, i molts. Sembla que vostè no va escoltar ahir el meu discurs; era una mica llarg. Ho comprenc, eh?, fins i tot que potser hi ha coses que no es va... Pot repassar-lo, si vol, i hi trobarà projectes. També els trobarà quan finalitzi aquest debat. Projectes més que suficients, perquè de necessitats el país en té moltes.

Miri, deixin d'utilitzar el tema de la llengua per dividir el país. Saben per què? Perquè el que es fa és aplicar una llei, i vostè estarà d'acord amb mi que les lleis estan per aplicar-les. I la llei s'aplica. I si es multa algú no és

perquè utilitzi el castellà, senyor Sirera; és perquè no utilitza una llengua que és la llengua del país, la pròpia. No perquè utilitza el castellà, sinó perquè no utilitza el català, eh? (*Veus de fons.*) No, no és el mateix –no és el mateix–, perquè si Catalunya té dues llengües cal utilitzar també el català, okay? (*Rialles.*)

Miri, vostè ens parla d'adoctrinament dels nens i ens parla d'una sèrie de coses que, francament... Sap vostè que recentment la Comissió Europea i el seu comissari responsable de multilingüisme, el senyor Orban, han elogiat el model d'educació del nostre país, el model d'immersió, aquest que vostè critica? Escolti...

Bé, vostè fins i tot vol que rebaixem l'IAE, que no és un impost de la Generalitat, sinó dels ajuntaments. Miri, jo diria que, vistos els atacs creuats avui, de Convergència i Unió dient al Govern que és poc catalanista i defensa poc Catalunya –poc catalanista– i el de vostè dient que tot el que fem és el contrari, diguem-ne –ha dit que bàsicament estem segrestats pels independentistes i que jo sóc un nacionalista, suposo que perillós; això no ho ha dit, eh?, però ho dic jo–, he de dir que, veient aquest foc creuat, miri, això el que apunta és la coincidència, no?, la coincidència tot just entre dos grups de dretes de la cambra. I, per tant, hi ha dretes i esquerres –hi ha dretes i esquerres.

Miri, vostè ha dit que nosaltres no fem res per solucionar els problemes, no?, dels ciutadans. Suposo que per vostè passar, des de l'any 2003 a l'any 2007, de 8.282 mossos d'esquadra a 3.015, accelerant i millorant el desplegament, no és un esforç per millorar la nostra seguretat, no? Segurament per vostè la reducció de la mortalitat del 43,5 per cent a les carreteres catalanes entre el 2000 i el 2006 no és fruit del treball que s'ha fet aquí, des del Govern de Catalunya, per afrontar una de les xacres més terribles de la nostra societat, no? O que incrementar en un 27 per cent el nombre de professors de l'ensenyament públic entre el curs 2003 i 2004 i el 2007 i 2008 no és un esforç per donar resposta a la demanda educativa.

Han crescut les construccions prefabricades? Bé, sí. I han crescut els alumnes, molt més, i els mestres, més de tres mil mestres, 31.000 alumnes més aquest curs –aquest curs–, i absolutament tots escolaritzats. Miri, com no podia ser d'altra manera.

O dedicar un 54 per cent del pressupost de la Generalitat a la despesa social: això no és preocupar-se dels problemes d'aquests col·lectius de què vostè parlava? O incrementar els ajuts als ajuntaments, eh? Miri, o el fet d'haver licitat un 75 més d'obres en carreteres, d'aquestes infraestructures que a tots ens preocupen, en els primers nou mesos d'aquest any –en els primers nou mesos–, un 75 per cent més que en tot l'any 2003; això tampoc és solucionar els problemes dels ciutadans, segons vostè.

Podria fer un llarg llistat de temes, però, en fi, vostè ha fet al·lusió a alguns d'ells; jo tampoc faré al·lusió a tots. Però sí que acabaria amb un tema a què vostè ha fet referència i que, de fet, és un repte que té la societat catalana, no?: el de la integració de la immigració. I en això estem d'acord, i per això estem treballant, i per això hem proposat un acord de país, i per això portarem

una llei els propers mesos, aquí, d'acollida. I per això hi ha, entre altres coses, entre altres moltes raons, també un pla de barris en marxa que afecta molts barris, precisament, que tenen un alt índex d'immigració.

Espero que no es vulgui crear confusió interessada de la immigració amb alguns problemes que pateix el país i que realment siguem capaços tots de treballar perquè es pugui produir una integració, per tenir el consens necessari per abordar els reptes econòmics i socials i culturals que suposa l'arribada, no?, de persones nouvingudes al nostre país, perquè sigui possible un acord compartit sobre la gestió dels fluxos migratoris, per garantir que l'arribada dels nouvinguts no afecti la convivència. Nosaltres no tenim competències sobre fronteres, és evident, no?; vostè ho sap. Ens ha de permetre, no obstant, vincular aquests fluxos al nostre mercat de treball i per aconseguir que Catalunya continuï sent un país que ofereix oportunitats de progrés, no?, adaptant els serveis públics a una societat cada vegada més diversa. Aquest és un dels objectius.

Bé, acabo. Vostè ha parlat de més coses, de l'habitatge... Hi ha una llei que s'està discutint en aquesta cambra; hi ha un pla que hem ofert i que s'està discutint també amb els agents econòmics, socials, i també amb els polítics. Espero que puguem tancar aquest gran pacte amb la majoria dels interlocutors, entre altres coses per tractar de solucionar un dels problemes més importants, també, que té la nostra societat. De recursos, li ho recordo –perquè, a més a més de paraules, fets–: al pressupost de l'any 2007 de la Generalitat de Catalunya, el departament que més creix, l'apartat que més creix és el de les polítiques d'habitatge; per això, perquè és una prioritat. Espero que en aquestes i altres coses igual, fins i tot malgrat aquest irresponsable, hipòcrita, oportunista, incompetent i mentider, fins i tot malgrat això, ens puguem posar d'acord.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Montilla, jo lamento que vostè hagi desaprofitat avui l'oportunitat de pujar a aquest faristol davant del poble de Catalunya, davant dels seus representants, i poder demostrar amb fets i no paraules que totes aquestes coses que jo li he dit no eren veritat. Vostè no ha pogut venir aquí i explicar o rebatre totes les coses que jo li he dit i que vostè sembla que té la pell molt fina i no li han agradat. Però tenia l'oportunitat de fer-ho, senyor Montilla, i no ho ha fet perquè no ho pot fer, senyor Montilla, perquè sap que tot el que li he dit és veritat. I el pitjor no és que ho sap vostè: és que ho sap tot el poble de Catalunya, no?

Miri, senyor Montilla, vostè ahir ho va intentar; ara, avui també, no? No estem aquí... Senyor Montilla, no estem aquí per parlar de les nostres coses. No, no. Els ciutadans de Catalunya no ens han escollit perquè vostè

parli de les seves coses i jo de les meves. Estem aquí per parlar dels problemes reals de la gent. I no estem aquí tampoc per parlar d'estils. Jo, senyor Montilla, no ho he fet, no he parlat del seu estil, no m'he ficat amb el seu estil. És molt pobre políticament haver de defensar-se criticant l'estil dels altres. Jo no ho he fet.

Parlem de coses concretes, parlem de polítiques concretes. No, no, no fugi d'estudi, senyor Montilla. Vostè és el president de la Generalitat, fiqui-s'ho al cap; és el president de tots els catalans. No pot fer el que està fent, no pot ser el president només d'una part dels catalans, senyor Montilla. La falta de respecte més gran i el menyspreu més gran és venir al debat de política general amb la rèplica, amb la resposta del Grup Popular escrita, senyor Montilla, plena de tòpics, plena de llocs comuns. Senyor Montilla, no és això el que els ciutadans de Catalunya esperen del seu president, no? No pot venir vostè aquí amb els prejudicis de sempre a dir sempre als altres, quan no és a Convergència i Unió és al Partit Popular, que el nostre problema és que no estem acostumats a haver perdut el poder. Senyor Montilla, no sigui ridícul –i perdoni'm si aquesta expressió també l'ofèn, no?–, però, escolti, senyor Montilla, no pot ser que sempre estigui vostè amb el mateix discurs. No assumeix mai la seva responsabilitat, i vostè és, senyor Montilla, el president de tots els catalans.

Vostè feia referència i em demanava que el nostre partit, que el Partit Popular retirés el recurs. Els ha demanat també, als presidents de comunitats autònomes on governen vostès, que ho facin? Els ho ha demanat? Sembla que no, no?

Senyor Montilla, miri, vostès han fet fer el ridícul també als serveis jurídics de la Generalitat, que reclamaven al Tribunal Constitucional que donés per extingit el recurs processal del Partit Popular contra l'Estatut. Vostès, senyor Montilla, han utilitzat recursos públics, recursos de tots, per defensar una posició de partit i no una posició de país, no? I té raó –i té raó... No ho diu el Partit Popular, senyor Montilla, no, no vegi en nosaltres un enemic; nosaltres volem fer coses per al futur de Catalunya. Però és que ho ha dit el mateix Pasqual Maragall quan diu que –i abans li ho he dit– això de l'Estatut ha estat un embolic. Un embolic en què, per cert, vostès mateixos tots solets s'han ficat.

Senyor Montilla, fa uns dies algú del seu Govern anunciava que, si el tribunal d'alguna manera feia que l'Estatut, doncs, s'hagués de retirar en part o interpretar, tindríem un pla B. I vostè no ha parlat d'aquest pla B. Què vol dir en democràcia tenir un pla B si el Tribunal Constitucional declara inconstitucional l'Estatut d'autonomia? Senyor Montilla, li ho dic amb tota la cordialitat del món perquè no se m'ofengui i perquè ningú es posi nerviós. En democràcia, no hi ha més pla que complir la llei i les resolucions dels tribunals, també –també– del Tribunal Constitucional.

I vostè diu: «Escolti, retirin l'Estatut, facin un servei al país.» *(Remor de veus.)* Senyor Montilla –senyor Montilla–, no hi ha res més profundament anticatalà, que voler que els catalans tinguem un estatut que no és constitucional, que no s'adeqüi a les nostres normes.

Escolti, vostès han estat molts anys dient que aquest Estatut era clarament constitucional, que això que el Partit Popular i altres comunitats autònomes deien que era inconstitucional no era cert. Escolti, no tinguin por, no tinguin por que el Tribunal Constitucional digui la seva. Si tan segurs estan que és constitucional, per què ens demanen, dia sí, dia també, que retirem el recurs? De què tenen por, senyor Montilla?

No tinguin por que l'estat de dret funcioni, que el Tribunal Constitucional faci la seva feina. Si la culpa d'haver fet el recurs després del referèndum la té el seu soci, la té el senyor Zapatero, que podria haver plantejat la qüestió prèvia i no ho va fer –i no ho va fer.

I, per tant, senyor Montilla, anem amb compte. Plantejar un recurs d'inconstitucionalitat és legítim en democràcia, no estem fent res que no puguem fer. I vostè, li ho dic de debò, hauria de ser el primer interessat que el Tribunal Constitucional es pronunciés sobre com hem d'interpretar aquest referèndum, aquest Estatut.

Fa un any que es va aprovar l'Estatut d'autonomia, senyor Montilla, fa un any. I en aquest any amb un govern amic a Madrid hem tingut ja set conflictes de competències amb lleis que l'Estat i la Generalitat interpreten de manera diferent. Vostè creu que és normal? Vostè creu que és normal que el mateix partit amb el mateix Estatut interpreti de manera diferent el text? No creu que és bo que els catalans tinguem la seguretat jurídica que el Tribunal Constitucional ens expliqui i ens digui com és i com hem d'interpretar aquest Estatut?

Miri, vostè ha tornat a fer en la seva rèplica el que fa sempre. Si és que no sap fer una altra cosa! Vostè ha sortit aquí a dir que la culpa de tot és del Partit Popular. Per cert, li haig de dir una altra cosa, no?, que vostè no ha aprofitat l'estiu per fer rodes de premsa amb samarreta. Jo el que sí que li puc dir és que no vaig als aeroports a canviar-me de roba per poder fer una intervenció davant de TV3, això ho deixem per uns altres, no?

El que sí que li dic, senyor Montilla, –el que sí que li dic, senyor Montilla,– és que les xifres d'inversions de quan governava el Partit Popular de Catalunya són públiques i són les que són i no ens les inventem. Vostès surten..., no sé quines xifres treuen, però, escolti, senyor Montilla, li trauré la portada d'un diari, el qual respecto, però estic segur que no és sospitos d'avaluar les tesis del Partit Popular, no? És el diari *Avui*, la portada del diari *Avui* del 16 d'agost, on diu clarament que l'únic any on s'ha invertit el que diu l'Estatut és l'any 2003, amb un govern del Partit Popular, per cert, amb majoria absoluta.

Senyor Montilla, ja sé que vostè s'ofèn si li dic que no enganyi la gent, però és que, escolti, qui enganya? Qui està dient les coses que no són? L'alcalde de Cornellà, que a vostè ja li he dit abans que estic convençut que coneix, ha dit que el problema que tenen les infraestructures a Catalunya no és un problema de recursos, que no és un problema de diners, que és un problema de gestió. I, senyor Montilla, vostè ho podrà dir del dret i del revés, ho podrà dir sempre que vulgui com vulgui, però fa quatre anys que nosaltres no governem, fa quatre anys que estan governant vostès allà i aquí. De què estem parlant? Per què continuen fent el ridícul

dient que això sempre és culpa del Partit Popular? Vostè no creu que ha arribat l'hora de la responsabilitat? No creu que ha arribat l'hora d'assumir les seves pròpies responsabilitats? Jo li demano que ho faci, jo li demano que ho faci perquè vostè té la responsabilitat, a més a més, de fer-ho.

Que han fet coses en aquests quatre anys? És veritat. I en aquest darrer any han fet una cosa, jo crec que la més important d'aquest Govern tripartit, i li ho reconec. Vostès el que han fet en aquest darrer any és aprendre a autogovernar-se, això ho han fet. És veritat, ja no tenim soroll, no tenim Dragon Khan.

Però vostè, senyor Montilla, no està aquí per fer equilibris dintre del seu Govern, no pot guardar silenci davant dels excessos dels seus socis. Senyor Montilla, els catalans no volen, no volem que vostè baixi el cap mentre altres treuen pit, no volem que ho faci. Senyor Montilla, no es pot governar a qualsevol preu, no volem que governi a qualsevol preu. Vostè, senyor Montilla, ha defraudat molts catalans, molts catalans que el van votar i altres que, com jo, senyor Montilla, no el van votar, però que varem creure que amb vostè al capdavant del Govern les coses podien ser diferents, que vostè actuaria de manera diferent. I no ha estat així. I des de la distància ideològica que ens separa, senyor Montilla, jo ho lamento.

Vostè, senyor Montilla, ha deixat de ser l'alcalde proper, l'alcalde que es preocupava dels problemes de la gent, i ara vostè és una altra cosa. Vostè ja no parla amb la gent, no té problemes com la gent, no coneix els problemes de debò de la gent.

Senyor Montilla, no és normal que uns pares hagin d'esperar un any per poder portar els seus fills adoptats al Congo perquè el seu Govern i el d'Espanya no es posen d'acord sobre qui té la competència, no és normal. No pot venir vostè i dir que ja ha trucat al director de la Vall d'Hebron i que li ha dit que..., bé, que això se solucionarà de manera immediata. Vostè és el president de Catalunya, és que se n'ha d'adonar, vostè ha d'interioritzar que és el president de Catalunya. Vostè no pot limitar-se a dir que davant l'apagada de llum del primer hospital de referència de Catalunya vostè es limita a trucar per telèfon al director. No ho pot fer. I, senyor Montilla, jo li demano que no faci, no?

El president

Senyor Sirera, hauria d'anar acabant.

El Sr. Sirera i Bellés

Acabo, senyor president. Hem parlat d'identitat, vostè no ha estat capaç de respondre ni una sola de les preguntes que nosaltres li hem formulat.

Jo li vull ensenyar aquest llibre, senyor Montilla, és un llibre que s'està donant a tercer d'ESO, un llibre de llengua catalana i de literatura, senyor Montilla. Vostè diu que no s'adoctrina els nens a les escoles. Jo després li donaré aquest llibre, perquè el pugui veure, senyor Montilla.

Estem explicant als nens de catorze anys que hi ha un nen, hi ha un nen a Catalunya, de quinze anys que va ser

detingut per la Guàrdia Civil, va ser portat –la Guàrdia Civil amb una imatge certament lamentable– a un jutge, a una fiscal –que vostè veu perfectament quina és la impressió que dóna–, i aquest noi –que vostès estan posant com a model per als nostres estudiants de catorze anys– el que va fer és enviar un *mail* a una empresa que etiquetava en castellà, dient-los que si no canviaven l'etiqueta al català portarien un exèrcit del Fènix –que ningú sabia en aquell moment què era, aquesta empresa. I això, senyor Montilla, vostès ho estan posant com a exemple i com a model per als nens de catorze anys del nostre país.

Senyor Montilla, jo li demano si us plau que faci de president de tots i no només dels seus socis de Govern.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable president, el darrer debat de política general va tenir lloc l'octubre de 2005, fa dos anys. Per això voldria començar la meua intervenció recordant quatre fets destacats esdevinguts durant aquests dos anys.

El primer, el 18 de juny de 2006 el poble català va aprovar l'Estatut, amb una participació inferior a la desitjada, és cert, el 49 per cent, però nou punts per sobre de la registrada en el referèndum de la Constitució europea i tretze punts per sobre de la del referèndum de l'Estatut d'Andalusia. El suport a l'Estatut fou inapel·lable: 73,3 per cent de vots afirmatius i tan sols el 20,5 de vots negatius. Ara ha fet un any de la seva entrada en vigor, i s'està aplicant amb avenços i concrecions destacades.

Segon fet, l'1 de novembre de l'any passat es celebraren eleccions al Parlament, i d'aquelles eleccions en sorgí un govern d'entesa, legítim i legitimat per la voluntat

popular, ja que representa la majoria absoluta de vots de la ciutadania i d'escons d'aquest Parlament. Deu mesos després, el Govern ja pot presentar un balanç positiu.

Tercer fet, fa dos anys el debat de política general es centrà en una crisi de l'anterior govern. Sorpren com evolucionen les coses: dos anys després, qui es presenta en aquest debat en plena crisi és l'oposició. El PP participa en el debat una setmana després de la dimissió com a diputat del seu cap de llista, de la persona que va demanar el vot a la ciutadania en les darreres eleccions; i em sap greu que no hi hagi el senyor Sirera, perquè volia dir-li que avui li tocava haver fet esment del senyor Piqué. I, pel que fa a Convergència i Unió, seria bo recordar unes frases del senyor Mas en el debat de fa dos anys adreçades al Govern; deia: «Com que no hi ha projecte comú, cadascú defensa el seu projecte, i és clar, quan això passa, les coses fallen. No hi ha un projecte comú en el qual es cregui de veritat. Com que no hi ha confiança, no hi ha cohesió, cadascú conrea el seu hort.» És impossible definir millor la situació en què es troba avui Convergència i Unió. Així, doncs, el tercer fet destacat d'aquest període és que hem passat d'un govern amb problemes i una oposició a l'ofensiva, a un govern cada vegada més cohesionat i a una oposició cada vegada més afeblida.

I el quart fet destacable ha estat una crisi del model d'infraestructures del país que ha provocat i provoca encara a la regió metropolitana de Barcelona greus trasbalsos en la vida quotidiana de la ciutadania i en els seus drets al treball, a la mobilitat o al descans. Diem «crisi del model d'infraestructures» d'un país que ha patit manca d'inversió de l'Estat en tots els territoris de Catalunya i manca de previsió amb relació al que havia de ser el creixement i l'evolució de la societat, sense oblidar la tria d'opcions de desenvolupament, clarament equivocades.

Però, abans de parlar d'infraestructures, de l'acció de govern i de l'aplicació de l'Estatut, voldríem exposar unes consideracions generals.

De vegades s'acusa el Govern de no tenir un horitzó nacional definit; des de diversos sectors es reclama la necessitat de concretar objectius a mitjà i llarg termini, més enllà de la simple gestió. No volem defugir aquest debat i volem aportar-hi algunes reflexions des de la nostra perspectiva d'esquerra verda nacional, des del nostre catalanisme d'esquerres.

L'horitzó nacional de Catalunya, segons defensa el meu grup, no s'esgota ni s'acaba en el nou Estatut, però estem convençuts que avui la tasca prioritària del Govern, el Parlament i la societat civil és defensar i aplicar l'Estatut. Defensa davant els sectors centralistes i conservadors que pretenen utilitzar el Tribunal Constitucional per anul·lar-lo, però també davant d'altres sectors que, si creuen en el dret a decidir, han d'assumir que el poble català va decidir votar favorablement el nou Estatut. Tot debat de futur és legítim, però ha d'acatar el resultat del referèndum de juny de 2006 i ha de ser compatible amb la prioritat de desenvolupar l'Estatut; i el debat, a més, ha de contemplar totes les opcions.

El baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat del mes de juliol d'enguany ens aporta dues

dades destacades. A la pregunta «Què creu que hauria de ser Catalunya?», un 5,5 respon «una regió d'Espanya»; un 37,3, «una comunitat autònoma d'Espanya»; un 34, un estat dins una Espanya federal, i un 16,9, «un estat independent». I a la pregunta que plantejava si Catalunya ha assolit un nivell suficient d'autonomia, un 4,1 respon que «massa autonomia»; un 29,4, «un nivell suficient», i un 60,3, «un nivell insuficient».

Sembla, doncs, que la majoria vol continuar avançant en l'autogovern però que, com correspon a una societat plural, es contemplen alternatives diverses que no es poden reduir a un sol partit. I, encara dins la resposta d'un estat dins una Espanya federal, caldria diferenciar el federalisme pluralista, plurinacional, inequívocament europeu, que propugna el meu grup, d'altres suposats federalismes descafeïnats.

Però avui volem aportar un enfocament diferent sobre el futur de Catalunya. Aquest Parlament podria donar una imatge provinciana si no tingués clar que és el Parlament d'una nació. Però també existeixen altres formes de ser provincians, com la de no ser capaços de veure i entendre què passa al món, i més en concret a Europa, si no som capaços d'explicar per què volem decidir i per a què exigim més autogovern, si no sabem definir quin model de societat volem, per quin model productiu i de desenvolupament optem i si això no ho fem dins els debats globals, dins els reptes que avui té la humanitat.

Una enquesta inclosa en l'informe anual Transatlantic Trends de la Fundació German Marshall, realitzada a dotze mil ciutadans i ciutadanes europeus, indica que consideren els efectes del canvi climàtic, de l'escalfament global del planeta, com la principal amenaça a les seves vides. Les principals organitzacions mundials, començant per l'ONU, com hem tornat a comprovar aquests dies, situen avui aquest tema com a essencial. Líders polítics diversos, com Al Gore, Tony Blair o Angela Merkel, ho consideren una qüestió prioritària, encara que puguin donar-hi respostes diferents.

Però aquest és un debat que aquí molesta, perquè qüestiona el model de desenvolupament que ha tingut Catalunya durant els governs de Convergència i Unió. Potser per això el senyor Mas ni tan sols s'hi ha referit, fet insòlit en qualsevol marc de debat europeu en aquests moments. Perquè aquesta no és una qüestió més, una qüestió sectorial a què dedicar-hi unes línies o unes paraules, sense analitzar a fons els reptes que se'n deriven.

D'aquí a tres mesos, només tres mesos, l'1 de gener de 2008, comença el període de temps que culminarà en acabar el 2012 per donar compliment al protocol de Kyoto amb relació a les emissions de CO₂. L'informe extern de 2006 encarregat pel Govern britànic afirma que el canvi climàtic representa –textual– «el fracàs més gran i més generalitzat del mercat, mai vist al món». I el Parlament Europeu, el mes de febrer, va definir una estratègia europea contra el canvi climàtic, ratificada pels caps d'estat del Consell d'Europa. No entendre la importància del tema respon a una visió arcaica i suïcida. Les economies capdavanteres del món són les capaces d'internalitzar aquest repte, i no ridiculitzar-lo afirmant que és cosa de *hippies*.

De l'actuació contra el canvi climàtic es deriven una nova política energètica basada en l'eficiència i l'estalvi, canvis del model de consum, canvis del model de producció industrial i agrària, canvis del model territorial i en la mobilitat i canvis radicals, en molts àmbits de la societat, del model de desenvolupament.

L'Estat espanyol ha anat a remolc i és lluny de complir els compromisos de Kyoto, i Catalunya, fins a l'any 2004, encara hi ha anat més a remolc. Si a nivell mundial l'ONU posa en marxa les negociacions sobre una convenció sobre el canvi climàtic l'any 90 i la Unió Europea aprova l'any 91 una primera estratègia comunitària, no és fins al 98 que l'Estat espanyol crea el Consell del Clima i signa el protocol de Kyoto, i Catalunya no és fins a l'any 2004, amb el nou Govern, que atribueix competències en aquest sentit a la Direcció General de Qualitat Ambiental. Catorze anys de retard amb relació a l'ONU, tretze amb relació a la Unió Europea, sis amb relació a l'Estat espanyol.

Nosaltres volem una Catalunya capdavantera en l'elaboració d'una estratègia de país amb relació al canvi climàtic, que vol dir una redefinició dels objectius econòmics, de creixement, d'infraestructures, de mobilitat, d'ocupació del territori, de política energètica, és a dir, una acció global de govern. I ens oposarem a les visions antigues, no gens contemporànies, provincianes.

Tan sols un exemple: quan el Departament de Medi Ambient i Habitatge avança un pla contra la contaminació de l'àrea metropolitana de Barcelona, des de l'oposició –i avui ho ha tornat a fer el senyor Mas– es posa un crit al cel per una de les setanta-tres mesures previstes, la reducció de velocitat a vuitanta quilòmetres. Jo els convido a visitar Tolosa de Llenguadoc, una de les principals ciutats de França. Si hi van en cotxe per l'autopista que porta de Narbona a Bordeus, en passar a prop de la ciutat, no ja per entrar-hi, veuran que uns panells informen que, per tal de lluitar contra la contaminació, els vehicles que poden anar a cent trenta quilòmetres per hora per l'autopista han de reduir a noranta els cotxes i a vuitanta els camions. I veuran que els vehicles ho compleixen amb normalitat. Però també en poden veure exemple similars a Viena, a Berlín, a Munic, a París, a Rotterdam, a Frankfurt, a Hannover, a Estrasburg.

D'aquí a tres setmanes, el 17 d'octubre, comença la Convenció Catalana del Canvi Climàtic; aquesta és una bona oportunitat també per definir l'horitzó nacional i la modernització ecològica de Catalunya.

Totes aquestes reflexions tenen molta relació amb la crisi i l'esgotament del model d'infraestructures que ha patit Catalunya. Catalunya no és un país en decadència. En tan sols vuit anys ha augmentat la seva població en un milió d'habitants per l'arribada de població immigrant i per l'augment de la natalitat; ha passat de tancar escoles a obrir-ne de noves. Els darrers sis anys, l'ocupació a Catalunya ha augmentat en 662.000 persones. La producció industrial catalana ha crescut el 2006 al ritme més elevat dels darrers vuit anys. Catalunya és aquest país que creix i alhora és el país de l'angoixa dels treballadors i treballadores de Cantalou, de Vallirana, o de L'Agudana, de les Terres de Lleida, empreses destruïdes per incendis.

Perquè Catalunya té greus problemes, alguns citats pel president Montilla. Els salaris han patit un retrocés en termes reals del 4 per cent, mentre els beneficis empresarials han augmentat el 73 per cent. El 27 per cent dels treballadors manifesten que cobren menys de mil euros al mes, i es duplica el percentatge en cas de joves i dones.

L'elevada taxa de temporalitat del treball dels joves, l'actual increment de les hipoteques, que afecta nombroses famílies, o el fet que el 17 per cent de la població viu en risc de pobresa, és a dir, que qualsevol eventualitat econòmica no prevista el pot situar per sota del llindar de la pobresa, o el fet que existeixen sectors socials i econòmics amb dificultats per incorporar-se a la societat del coneixement. El Govern de la Generalitat ha de fer front i farà front a aquestes qüestions, en el marc de les seves competències.

Però, a més, en els darrers temps hem patit una greu crisi del model d'infraestructures, del qual nosaltres volem destacar el col·lapse del sistema de rodalies de Renfe i l'apagada elèctrica de Barcelona el mes de juliol. Han afectat milers de ciutadans i ciutadanes, molts d'ells treballadors, que necessiten desplaçar-se de casa a la feina.

La crisi es basa en tres causes. Primera, la manca indiscutible d'inversió de l'Estat a Catalunya. Segona, una manca de previsió sobre l'evolució real del país; l'Idescat de la Generalitat, en èpoques del Govern de Convergència i Unió, preveia la xifra de població actual de Catalunya per a l'any 2030 en l'escenari de major creixement. I tercera raó, un model d'infraestructures antic i equivocacat.

Parlem del ferrocarril, de rodalies de Renfe. La meua formació política s'ha trobat sovint massa sola reivindicant la millora del sistema de rodalies, i també de regionals, de Renfe. L'any 1990, fa disset anys, Iniciativa va proposar el traspass del servei de rodalies i regionals de Renfe a la Generalitat, una comissió conjunta de totes les forces polítiques per negociar-ho amb el Govern central i un increment considerable de la inversió fins a l'any 2000. Fa disset anys.

L'any 2001 vàrem fer públic un pla ferroviari per Catalunya, denunciant que teníem el mateix model de ferrocarril de fa cent cinquanta anys i que les inversions es preveien per a l'AVE quan –literalment– dèiem «la xarxa convencional està molt deixada». L'any 2004 l'Associació per a la Promoció del Transport Públic va advertir que seria temerari fer entrar l'AVE a Barcelona sense abans haver organitzat la xarxa de rodalies. L'any 2005 el diputat Joan Herrera va proposar al Congrés un pla de xoc que la ministra Magdalena Álvarez va convertir en una comissió d'estudi, les conclusions del qual s'havien de conèixer el 2007. I tant, si les hem conegut: les hem patit. No ens han fet cas. I així, de cada cent euros invertits en ferrocarril, noranta-set han anat a l'AVE. Si aquesta descomunal inversió s'hagués repartit entre tot el sistema ferroviari, com es fa arreu d'Europa, ara Catalunya tindria una xarxa de ferrocarril amb molta capacitat, sense congestions i sense tantes avaries.

L'aposta del tot o res a favor de l'AVE ha fet molt mal als milions de persones que es desplacen en ferrocarril

convencional i als que podrien fer-ho si en tinguessin, perquè fins i tot mantenint l'aposta de l'AVE –retardada, crec, de forma sectària per Felipe González– el procés s'hauria hagut de fer de forma que no ho pagués la xarxa de rodalies.

Dues dades més. Mentre el nombre de passatgers de rodalies s'ha incrementat el 107 per cent, la inversió només ho ha fet un 3 per cent. Mentre Ferrocarrils de Catalunya gasta catorze euros el quilòmetre per assegurar el bon funcionament de la xarxa, Renfe gasta vuit euros, gairebé la meitat. I això ens porta al model de creixement, al model de desenvolupament, al model d'infraestructures. Aquest agost, a la Diputació Permanent, el conseller Nadal ens deia: «Ara no és ferrocarril sí, carretera no. És molt més ferrocarril que abans, i totes les carreteres que calguin.» Nosaltres sabem de la importància de la millora de la xarxa de carreteres, en especial a la geografia rural, i de la necessitat d'invertir-hi per contribuir, a més, a eliminar accidents de trànsit, però advertim d'un model insostenible que creu o pot creure que l'augment d'autopistes i autovies és l'única solució quan acostuma a ser l'avantsala de nous col·lapses i cues. Per això nosaltres diríem: «Molt més ferrocarril que abans, d'acord. I a partir d'aquesta aposta, les carreteres que calguin, un cop definit aquest model i creure'ns la importància del ferrocarril.»

En tot cas, ho diu el document programàtic de l'Entesa Nacional de Progrés, un model de mobilitat més sostenible a través de la potenciació del transport públic i el ferrocarril que inclou aspectes tan essencials com construir la xarxa de tramvies a les àrees de Girona, Camp de Tarragona i regió metropolitana de Barcelona o un programa d'accés als polígons industrials en transport públic.

I apostem pel transport de mercaderies per ferrocarril. Parlin amb els directores de SEAT o Sony o amb els directius del port o del Consorci de la Zona Franca. La manca d'un transport potent de mercaderies per ferrocarril escanya l'economia catalana. La solució, alhora, és inexcusable des d'una perspectiva mediambiental i també des del punt de vista de la disminució dels accidents de trànsit.

Defensem una visió de la mobilitat i les infraestructures que contempli com a prioritària la vertebració del territori de tot Catalunya i que, en aquest sentit, la prioritat de rodalies no ens faci perdre de vista ara la prioritat del sistema de trens regionals de Renfe.

I una referència a l'apagada de Barcelona. Compartim l'objectiu del Govern d'incrementar el control sobre les companyies que gestionen l'electricitat, tal com preveu el Projecte de llei de garantia i qualitat del subministrament elèctric, i sobre totes les que presten un servei públic. Sovint sembla que l'objectiu d'aquestes companyies, que actuen en règim de monopoli, sigui tant sols que les seves accions cotitzin al màxim per fer plusvàlues i que la retribució dels seus directius sigui la més alta possible. Només cal llegir el diari d'ahir amb relació a la venda d'Endesa: «És normal que els dirigents de l'empresa, incapaç d'atendre les necessitats de Barcelona, rebin ara uns ingressos exorbitants gràcies a una operació econòmica?»

Enfront d'aquesta situació, l'Administració té la responsabilitat de defensar els interessos dels ciutadans i ciutadanes i de fer-ho amb contundència. Així doncs, nosaltres reclamem la reorientació de la inversió des d'una perspectiva social i mediambiental que inclogui la promoció de les energies renovables, perquè si volem que el que ha passat a Catalunya no es repeteixi mai més necessitem més diners, i gràcies l'Estatut els tindrem, però també necessitem una sensibilitat diferent dels poders públics que faci possible l'aposta per un model diferent de creixement i per atendre la proximitat i la vida quotidiana de la gent.

Aquesta reflexió ens porta a analitzar la tasca de govern i les seves prioritats. En som coresponsables i volem contribuir que l'acció de govern acabi beneficiant la majoria de la ciutadania, faciliti la seva vida quotidiana i atengui els drets dels sectors socials que més ho necessiten. Davant la impossibilitat de repassar-ho tot, hem escollit quatre aspectes que el meu grup sempre ha considerat prioritaris, tant quan érem a l'oposició com ara.

Primer, el benestar social, la lluita contra la pobresa i per la igualtat. Catalunya i l'Estat espanyol tenen una de les despeses socials més baixes de la Unió Europea, per això no compartim l'obsessió d'alguns sectors de què l'Estat disposi d'un superàvit elevat, quan existeixen tantes necessitats socials, i valorem amb esperança que experts com Vicenç Navarro constatin un augment de la despesa pública social en els darrers anys, d'una manera molt notable més a Catalunya que a Espanya. Cal continuar avançant, i l'aprovació la setmana vinent de la Llei de serveis socials suposarà un pas endavant... (*remor de veus*) –veig que fer referències a professors universitaris els posa nerviosos–, i no oblidem les polítiques d'igualtat de gènere, tot desplegant el primer pla nacional i legislatiu i actuant contra la violència masclista o la pobresa femenina.

Segon, l'educació. Resta molt per fer, però les dades de l'ensenyament públic són indiscutibles. En el període que va del curs 2003-2004 al 2006-2007, mentre el nombre d'alumnes d'infantil i primària ha crescut un 21,5 per cent, el nombre de mestres ha crescut un 32,7. Mentre el nombre d'alumnes de secundària ha crescut un 3,8, el de professors ha crescut un 9,4. Però més enllà del Pacte nacional per a l'educació, ara caldrà considerar prioritari atendre les necessitats de l'ensenyament a secundària i passar d'atendre les demandes de quantitat a tenir per objectiu la qualitat que ens exigeixen les noves realitats socials.

Tercer, la sinistralitat laboral, els accidents en el treball. Aquest és un aspecte en què mai no es farà prou, però en què el Govern està efectuant una actuació decidida. Els darrers anys es percep una baixa de la sinistralitat, del nombre total d'accidents i del nombre d'accidents mortals. Però un sol accident laboral greu ja és massa, i cal continuar treballant colze a colze amb sindicats i empresaris.

Quarta prioritat, l'habitatge. El Pacte nacional 2007-2016 i la Llei del dret a l'habitatge volen respondre a un dels principals problemes de la ciutadania. Hem passat d'una absència total de política d'habitatge en

l'època de Convergència a què l'habitatge sigui una de les prioritats fonamentals del Govern. El Pacte nacional per l'habitatge i la Llei del dret a l'habitatge són dues peces essencials que estableixen un grau de compromís, tant en idees com en diners, nou en les polítiques públiques d'aquest país. I si algú se'n despenja per motius partidistes, ho haurà d'explicar a la societat, que li exigirà responsabilitats; més si tenim present que el nostre Govern ha escollit la via de la concertació i la recerca d'un acord ampli en lloc de fàcils anuncis de mesures unilaterals que fan altres.

Hem escollit aquests quatre temes però pensem que l'acció global del Govern és positiva. Des de l'enfocament de les polítiques culturals, en estret contacte amb la societat civil, la política de seguretat, que viurà un nou pas endavant d'aquí a un mes quan l'1 de novembre es despleguin els Mossos d'Esquadra al Baix Llobregat, Garraf, Alt i Baix Penedès, fins a la política de salut pública, l'acció decidida pel foment de les polítiques d'igualtat de gènere o aposta solidària per la cooperació pel desenvolupament, una acció de govern en què el món rural ha de ser objecte d'especial atenció per part de totes les conselleries, com a peça essencial del nostre concepte de país, en què l'atenció als municipis també sigui prioritària.

Les polítiques de govern han d'afectar, totes elles, de forma transversal, el fenomen de la immigració, un dels reptes fonamentals que té plantejats Catalunya i sobre el qual cal assolir el pacte nacional anunciat pel president. L'aproximació transversal ha d'estar basada en el reconeixement dels drets i els deures de les persones immigrades i ha de tenir com a eix prioritari l'actuació des del territori en els municipis, que és on se situen les problemàtiques de concentració i segregació urbana, i des d'on poden articular-se mesures concretes, des de l'aplicació de la Llei de barris o plans educatius, tal com assenyala l'anuari sobre l'estat de la immigració de la Fundació Jaume Bofill. Volem destacar també l'activitat legislativa: 10 lleis aprovades i 17 més en tramitació –algunes tan innovadores com la del Memorial Democràtic, la dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, la de l'Institut Català Internacional per la Pau, o d'altres–, i la propera aprovació, la setmana vinent, després de nou anys, de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Aquest Govern governa, i ho fa des d'una posició catalanista i d'esquerres, donant resposta a demandes de sectors socials que els governs de Convergència i Unió no havien atès.

I, finalment, l'aplicació de l'Estatut. El nou Estatut no és una vareta màgica, però ens aporta instruments competencials i recursos econòmics per exercir la tasca de govern. Avui, un any després de la seva entrada en vigor, bona part de les crítiques que va rebre han quedat superades.

El Partit Popular continua entestat en un discurs de confrontació territorial estèril, però tothom sap ja que allò que no acceptava per Catalunya ho ha votat en altres territoris, i que allò que considerava inconstitucional a Catalunya ho accepta en altres territoris, i quan es concreten els avenços derivats de l'Estatut, s'accentu-

en les seves contradiccions. Ara el PP de la Comunitat de Madrid exigeix el traspàs de Rodalies i inversions similars a les derivades de la disposició addicional tercera. Però no ens havien dit que l'Estatut seria inútil i no serviria per a res? Sembla que la senyora Esperanza Aguirre s'ho està repensant. Ahora continuen acusant l'Estatut d'intervencionista, de promoure que la Generalitat vulgui controlar el que la gent ha de fer, parlar i gairebé pensar, segons la senyora Sáenz de Santamaría. Però no consideren intervencionisme la dèria del Govern valencià per impedir que els ciutadans i ciutadanes del País Valencià puguin exercir la seva llibertat de veure TV3.

Convergència i Unió, que va donar suport a l'Estatut, s'ha passat mesos afirmant que no s'aplicava. Han arribat a l'extrem de considerar modèlica l'etapa d'inici del desplegament de l'Estatut del 79. No té molt sentit comparar etapes tan diferents, però els vull recordar un cas: tots els terminis de l'Estatut de 2006 que fixaven la creació de comissions i organismes s'han complert. En canvi, una de les principals previsions de l'Estatut del 79, que establia que la Junta de Seguretat s'havia de constituir tres mesos després del nomenament del primer govern de la Generalitat, no va poder ser; tocava fer-ho a l'agost del 80, es va constituir el gener de 1981 amb cinc mesos de retard. Van tenir problemes amb el govern de Madrid, com ara. Més val no idealitzar èpoques passades.

L'Estatut s'està aplicant. Pel que fa a la tasca de la Generalitat, s'ha aprovat la Llei de l'Agència Tributària de Catalunya, i la ponència conjunta encarregada de confeccionar la Llei del Consell de Garanties Estatutàries és a punt d'acabar la seva feina a partir del projecte enviat pel Govern. S'estan desenvolupant també lleis que tiren endavant drets reconeguts a l'Estatut. I l'Estatut s'ha començat a aplicar en la seva part més complicada: la de les relacions amb l'Estat. No és ni serà fàcil, però s'està avançant perquè els dos consellers encarregats de les negociacions –el conseller Saura, com a president de la part catalana de la Comissió Bilateral, i el conseller Castells, com a president de la part catalana de la Comissió d'Afers Econòmics– estan sabent combinar rigor en els plantejaments, voluntat d'acord i fermesa. El Govern de la Generalitat no acceptarà acords a la baixa. I això és vàlid pel que fa als traspassos aconseguits, com el reivindicat durant vint anys de l'Hospital Clínic; pel que fa als traspassos dels quals s'han obert ponències, com el de Rodalies de Renfe, i pel que fa als acords en relació amb les inversions de l'Estat a Catalunya, derivats de la disposició addicional tercera. Aquest acord recent és positiu per les quantitats establertes, superiors per a l'any 2008 a les que demanava Convergència i Unió en mocions presentades als ajuntaments, per la diferència derivada del 2007 i els mecanismes per rebre'n la compensació, i també pel que fa al control de l'execució de la inversió.

L'octubre del 2006, el senyor Duran i Lleida demanava al Congrés «una fórmula para hacer el seguimiento del grado de ejecución de los compromisos presupuestarios en Catalunya derivados de la disposición adicional tercera». I també: «Las medidas oportunas en el caso de que esa ejecución no se corresponda con las

previsiones de obras o inversión en Cataluña.» Ja ho tenim i l'acord ha estat valorat de forma positiva pels sectors econòmics i socials representatius de la societat catalana. Seria bo per al país que Convergència i Unió estigués a l'alçada de les circumstàncies i ho reconegués.

I tornem al principi. Tenir més competències i més recursos és un acte de justícia que l'Estatut ens permet començar a solucionar. Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa vol que la gestió de les noves competències i dels nous recursos econòmics ens permeti un canvi en les prioritats del país en què la cohesió social, la sostenibilitat i el foment del transport públic ocupin el primer lloc. Aquesta és i serà la principal aportació d'Iniciativa al Govern de la Generalitat. Qui ha paralytitzat el país han estat les velles polítiques. Les noves polítiques ens permetran construir una Catalunya moderna, més justa i sostenible.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

Té la paraula el senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Disculpin, però les al·lusions a diputats absents i contradiccions han estat reiterades. Li demanaria un petit torn d'intervenció.

El president

Té exactament trenta segons, i seran trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Li demanaré una mica més de trenta segons, senyor president.

El president

No la hi donaré, senyor Puig. Trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Doncs ho lamento, però amb trenta segons no tindrè temps de dir el que havia de dir perquè les al·lusions a Convergència i Unió repeteixo que han estat constants al llarg de tota l'estona. Ha fet esment el senyor diputat a l'actuació del senyor Mas de fa dos anys. De fa dos anys, miri, el país va patir una crisi de govern que vostè no sé si recorda –eleccions anticipades, la defenestració d'un president–, i des de fa dos anys a ara l'oposició té dos diputats més i el tripartit en té quatre menys. Per tant, no estigui tan cofoi.

Disculpi'm senyor president. Ha parlat que no hem parlat de desenvolupament sostenible. Hem parlat de l'energia i de la interconnexió, hem parlat del quart cinturó, hem parlat d'equilibri territorial, hem parlat de congestió, i en qualsevol dels casos, parlant d'aquest desenvolupament, del desenvolupament sostenible, avui hem sabut que fa quatre anys es van aturar les obres de la depuradora de l'Alt Maresme, dient que tot això era

un nyap dels governs de Convergència i Unió, quatre anys parada la depuració de les aigües residuals de l'Alt Maresme, per acabar al mateix lloc on ja les obres s'havien començat amb Convergència i Unió.

I acabo. En tot cas, es parla molt dels acords de finançament i del desenvolupament de l'Estatut. Molt em temo que una vegada més tornarà a tenir raó el senyor Chaves, i no el senyor Montilla: «Andalucía va a recibir muchísimo más dinero en total que Cataluña...» (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Perdonin...

El president

S'ha acabat el...

El Sr. Puig i Godes

...declaracions d'aquest mes de setembre.

Moltes gràcies.

El president

S'ha acabat el temps. I en qualsevol cas... (*Pausa.*) En qualsevol cas, si m'ho permet, senyor president, un segon, si m'ho permeten –abans demanava la paraula la senyora Mejías–, això és un debat que està reglat pel Reglament de manera molt clara i molt directa; estan permeses les al·lusions i les contradiccions, efectivament. Jo no entraré ara a valorar si han estat o no al·lusions, perquè el tarannà d'aquesta cambra sempre ha estat intentar el màxim de diàleg, però sí que els demano que, quan demanin la paraula per al·lusions, siguin al·lusions de veritat.

La senyora Mejías vol la paraula també per al·lusions, potser?

La Sra. Mejías Sánchez

Sí, senyor president; per algunes al·lusions directes que ha fet el senyor Bosch...

El president

Que siguin al·lusions, i trenta segons.

La Sra. Mejías Sánchez

Sí. Només comentar-li, senyor Bosch, que el Partit Popular en els seus discursos fa referència a aquelles persones que considera oportú quan ho considera oportú.

Segon, que, respecte als estatuts, caldria que vostè se'ls llegís per entendre que..., de la lectura podria deduir que hi han diferències considerables entre uns estatuts i altres i que, a més a més, el Partit Popular és també lliure de decidir quins voten a favor i quins voten en contra, en funció de l'esperit i de la inspiració que té cadascun dels estatuts.

En tercer lloc, respecte a la TV3 –a la TV3–, no ens demani a nosaltres responsabilitats, les pot demanar al ministre Clos.

I en quart lloc, la senyora Esperanza Aguirre és molt lliure de demanar i defensar les competències per a la seva comunitat, sempre que cregui que s'ha trencat aquest equilibri territorial que hi ha entre diferents comunitats autònomes.

Gràcies.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig, ara ja no hi ha més al·lusions...

El Sr. Puig i Godes

No, senyor president, només per, en tot cas, acceptant la seva observació...

El president

No, jo no em referia a vostè, senzillament era una reflexió en general...

El Sr. Puig i Godes

Sí, moltes gràcies, gràcies per la seva deferència, però, en tot cas, només fer-li constar que repassant la intervenció del senyor Bosch les al·lusions a l'acció política de Convergència i Unió han estat constants, no pas adreçades al debat de política general. I només li haig de dir que m'han quedat encara tres al·lusions concretes que vostè no m'hi ha deixat intervenir. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

En fi, qualsevol dia d'aquests discutirem, fora d'aquí, què són al·lusions, contradiccions, etcètera.

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bosch, el Govern d'entesa va fixant-se objectius i marcant fites en el progrés social i econòmic de Catalunya, no?, del conjunt del país, certament, però això vol dir directament dels nostres conciutadans i conciutadanes. Qualsevol comparació dels indicadors de l'estat de les polítiques i dels serveis d'avui i de fa cinc anys demostra que l'empremta de l'acció del nostre Govern, a partir d'un projecte compartit, està sent positiva per a la Catalunya del present i per a la seva projecció futura.

Vull agrair l'aportació prudent, constructiva i també positivament crítica que el seu grup ha realitzat durant aquests anys, a diferència d'altres grups, d'aquells que continuen, doncs, provocant l'enfrontament territorial al qual he fet referència en algunes intervencions aquest matí, no? Jo he deixat clara, aquest matí, no?, la meva repulsa per les campanyes atiadades pel Partit Popular contra Catalunya durant els darrers anys.

Per desgràcia, el Partit Popular segueix insistint en la seva estratègia de confrontació. Avui mateix n'hem tingut un nou exemple, no? La portaveu del Partit Popular al Parlament andalús –no està present i no es podrà donar per alludida, per tant– ha afirmat que els pressupostos generals de l'Estat per al 2008 es destinen –i ho llegeixo textualment– «a pagar el separatismo de Cataluña, de los que queman las fotos del Rey y de los que no quieren la bandera de España».

També ha dit que el Govern central, amb els pressupostos generals de l'Estat, «había comprado la voluntad del tripartito catalán con dinero de los andaluces», textualment. Ha acusat el president de la Junta d'Andalusia de ser la coartada dels interessos de Catalunya i li ha retret que es conformés a «mantener una conducta de palmero político», cita textual, davant el Govern de Zapatero, mentre que el president de la Generalitat «ha pedido muchísimo más y lo ha conseguido». Crec que aquestes declaracions tan desafortunades són el *colmo* de la demagògia malintencionada i un exemple il·lustratiu de quina és la consideració que el Partit Popular en aquest cas d'Andalusia té cap a Catalunya.

Miri, aquesta és la realitat, no? Malgrat això, de tot el que estem fent i al que he fet referència, i que vostès, des d'Iniciativa per Catalunya, hi han col·laborat de manera molt activa i molt positiva, se n'ha beneficiat l'agenda social del Govern, tal com vaig afirmar durant la meua intervenció d'ahir.

Comparteix amb vostè també el diagnòstic de la Catalunya d'avui, en els seus avanços, en les seves oportunitats i també en els reptes, els riscos i els problemes als quals hem de fer front els propers anys.

Em sento especialment interpel·lat per les dificultats que ocasiona als ciutadans i ciutadanes el funcionament de determinats serveis públics, que ha de millorar, i el Govern treballa perquè així sigui. Ja ho he manifestat en altres ocasions durant aquest debat: res del que afecti el funcionament de la nostra societat pot ser-nos aliè, com a responsables polítics. Als ciutadans no els interessa, normalment, de qui és la competència d'un servei determinat. El ciutadà el que vol és que els serveis siguin competents i funcionin de manera més eficient, i també tenen una certa idea que, si es gestionen des de la proximitat, funcionen millor.

I el Govern de la Generalitat té l'obligació i la determinació de respondre a aquesta exigència, i, per tant, per enfortir l'autogovern, per desplegar l'Estatut, però també perquè tenim el convenciment que gestionant determinats serveis ho farem millor; per això també és una raó més per anar ràpids en determinats traspassos.

Bé, dels temes que vostè ha tractat en la seva intervenció, m'agradaria comentar-ne dos d'especial rellevància pel Govern: la mobilitat i el transport públic, d'una banda, i, d'una altra, la política mediambiental del Govern.

Vostè ha parlat en profunditat de transport públic i de mobilitat, i no en tinguí dubte, el Govern dóna prioritat absoluta a la millora de la mobilitat, amb una aposta decidida pel transport públic i, especialment, per l'extensió del ferroviari. Amb aquest objectiu, senyor diputat,

el Govern està treballant per posar en marxa un seguit d'actuacions d'impuls del transport públic i de millora de les infraestructures.

Vull remarcar-ne unes quantes, com a prioritàries. En primer lloc, la tramitació del Pla director urbanístic del tren orbital, que ha d'unir Mataró, Granollers, Sabadell, Terrassa, Martorell, Vilanova i Vilafranca, perquè sigui sotmès a informació pública el primer semestre del 2008... (*Veus de fons.*) Vilafranca i Vilanova. Durant l'any vinent, un cop aprovat el pla director, es redactarà l'estudi informatiu que hauria de ser aprovat a principis del 2009, amb l'objectiu que després es pugui fer el projecte constructiu i poder licitar i iniciar les obres al més aviat possible, i amb la intenció d'acordar el seu finançament també amb l'Administració de l'Estat, perquè s'incorpori al Pla de rodalies.

En segon lloc, l'impuls de l'acord entre Ferrocarrils de la Generalitat i Renfe per crear i explotar conjuntament el servei de rodalies entre la Pobla, Balaguer, Lleida i Cervera.

En tercer lloc, l'encàrrec a Ifercat i a Ferrocarrils de la Generalitat de l'estudi informatiu i el projecte constructiu d'adaptació de les línies de Súria i Sallent al transport de viatgers, per tal que aquests projectes estiguin finalitzats el 2008 i, per tant, després poder licitar i iniciar les obres.

En quart lloc, també estan previstes per a aquest any les obres de perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell, i la incorporació en el Pla director d'infraestructures i en el Pla territorial metropolità d'una nova línia que connecti Sabadell i Granollers per Polinyà, així com una nova connexió entre Sabadell, Terrassa i Barcelona.

Ja vaig parlar ahir, també, de la gran millora que suposarà la freqüència de pas entre Martorell i Barcelona, en hores punta, que serà cada sis, set minuts; una millora amb un impacte similar al que va tenir en el seu dia l'anomenat «metro del Vallès». I durant l'any 2008 també sortirà a informació pública l'estudi informatiu de la cua de maniobres de la plaça Catalunya, que entre altres coses farà possible incrementar la capacitat de les línies dels Ferrocarrils de la Generalitat de Sabadell i Terrassa.

Aquest conjunt d'iniciatives, conjuntament amb la millora de qualitat que estic convençut que es produirà en el servei de rodalies de Renfe, signifiquen un impuls per al transport públic ferroviari, sense precedents en les darreres dècades.

I, en cinquè lloc, el Govern vol seguir potenciant el bus interurbà. Per això durant l'any 2008 es realitzarà la licitació i l'inici de les obres de la construcció dels carrils bus - VAO –vehICLES d'alta ocupació–, a la C-58, entre Ripoll i Terrassa, i a la C-31, entre Barcelona i Montgat. Es tracta de donar resposta a les necessitats de mobilitat en el territori, allà on el ferrocarril no resulta possible o no és eficient, o no és suficient.

I, finalment, vull assenyalar que he encarregat al conseller de Política Territorial una primera formulació del que seria el segon pla d'eixos viaris de gran capacitat de Catalunya, que incorpori l'eix de l'Ebre; el desdo-

blament de Lleida a Balaguer; la millora integral de la C-14, des de Ponts fins a la Seu d'Urgell, i l'eix Besalú - Banyoles - Girona - la Bisbal d'Empordà - Palamós - Santa Cristina d'Aro; l'eix Tàrraga - Balaguer - Alfaràs; l'eix de la B-500, entre Badalona i Mollet del Vallès; el desdoblament del tram Castellbell i el Vilar - Manresa, el que seria el tram sud de l'eix del Llobregat, i el desdoblament de la B-224, entre Martorell, Masquefa, Piera i Vallbona d'Anoia.

Crec, senyor diputat, que, després de molts anys, estem planificant i executant un programa ambiciós d'infraestructures ferroviàries i viàries que necessitava i que ha de dotar al conjunt del territori d'una millor mobilitat, un major equilibri i de millors perspectives de creixement, també, i d'un creixement més ordenat.

Miri, un altre dels temes en què vostè ha posat l'accent, en la seva intervenció, ha estat el canvi climàtic i la política mediambiental. Vull dir-li, senyor Bosch, que el Govern està desenvolupant una acció responsable i compromesa, que respon a la nostra voluntat de créixer avui sense hipotecar de manera irreversible el país que han d'heretar les generacions futures. El que ens estimula és deixar un país millor i no pas més exhaust als nostres fills; no en tingui cap dubte. Catalunya ha de fer seu i ha de fer la seva aportació, també, a aquest repte global. El Govern, com vostè ha assenyalat, ha constituït l'Oficina Catalana de Canvi Climàtic. S'ha creat la comissió interdepartamental en què participen onze departaments de la Generalitat. S'ha iniciat el procés per a la primera convenció catalana del canvi climàtic, que se celebrarà d'aquí a tres setmanes. Serà l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic la que transformarà les conclusions que surtin de la convenció en les bases del pla d'acció; un pla d'acció de mitigació del canvi climàtic, del 2008 al 2012, que serà finalment proposat al Govern per aquesta comissió interdepartamental.

Amb posterioritat i a partir de les aportacions de l'oficina, la convenció i la comissió, s'elaborarà una estratègia catalana de canvi climàtic, amb l'horitzó del 2020, i s'abordarà un pla d'adaptació en què el Govern ja ha començat a treballar, iniciant estudis per a algunes de les zones més vulnerables del nostre país, com és el delta de l'Ebre.

Li ben asseguro que el Govern no està abaixant el llisó ambiental. Estem preparant una nova llei, una nova normativa que substituirà la legislació ambiental del 98, evidentment no com un pas enrere, ben al contrari; és un nou text que ha d'incorporar els requeriments derivats de les modificacions de la normativa ambiental europea i espanyola. I no només això, s'incrementaran també els mecanismes de participació ciutadana, potenciant la informació pública, regulant el dret a l'accés a la informació i a la justícia en matèria de medi ambient.

Ara bé, dit això, creiem també que hem de ser capaços d'assolir aquests objectius, però d'una manera més eficient, minimitzant el cost administratiu de les normes. Per tant, el Govern ha de trobar un equilibri, oferint una protecció adequada del medi ambient però assegurant-se alhora que l'impacte en allò que regula és proporcional i amb els menors efectes negatius possibles. Per això, simplificar i racionalitzar i agilitzar els

procediments no vol dir saltar-se'ls, senyor diputat, de cap manera. És a dir, resumint, el Govern es proposa establir regulacions clares, serveis d'inspecció eficients i mecanismes sancionadors que siguin també fiables i rigorosos.

Pel que fa a la qualitat ambiental, voldria destacar l'aprovació de les mesures del Pla d'actuació per restituir la qualitat de l'aire dels quaranta municipis als quals vostè ha fet referència, declarats zona de protecció especial, i l'exposició pública de l'avantprojecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats que derogarà la Llei 3/98.

En el desenvolupament de la política de l'aigua, també treballem per donar continuïtat a les iniciatives posades en marxa en l'anterior legislatura per executar les obres alternatives al transvasament de l'Ebre, al qual em vaig referir en el discurs d'ahir, garantint al mateix temps les obres d'emergència que siguin necessàries per afavorir l'abastament, i, com explicava també ahir, continuarem desenvolupant aquelles actuacions i enllestirem el Pla nacional de gestió de l'aigua a Catalunya, per a finals del 2009, en compliment també de la Directiva marc de l'aigua.

En el període 2004-2006, com vostè sap, s'han executat 325 milions d'euros en noves infraestructures, i només aquest any, l'any 2007, se n'han pressupostat 220 milions. A més a més, ja hem iniciat les licitacions i les adjudicacions que permetran optimitzar la connexió de les xarxes del Ter i del Llobregat, per valor de 107 milions d'euros, i l'any 2009 entrarà en funcionament la dessalinitzadora del Baix Llobregat.

En matèria de residus, és important fer ressaltar que molt aviat tindrem acabat el pla territorial sectorial d'infraestructures de residus, que també està prevista la tramitació parlamentària de l'avantprojecte de llei de la modificació de la Llei de mesures de finançament de les infraestructures de tractament de residus, i l'avantprojecte de llei de modificació de la Llei reguladora de residus, que el Govern va aprovar el juliol passat, i que en els propers mesos aprovarà, el Govern, el nou programa de gestió de residus municipals, industrials i de la construcció, també.

I amb relació al medi natural, de manera molt breu, s'ha avançat també en la definició d'una nova política forestal, consensuada amb el sector –precisament el conseller ha vingut del congrés que celebra el sector a Tarragona. Una política consensuada amb el sector que ha de permetre una millor gestió i organització dels nostres boscos, la consolidació de la plantilla d'agents rurals, la finalització de les ampliacions del Parc Natural de Montserrat i el Parc Nacional d'Aigüestortes - Estany de Sant Maurici. I al llarg de la legislatura també iniciarem projectes legislatius de gran envergadura, com el pla territorial sectorial de connectors ecològics, la llei de biodiversitat i espais naturals, i la llei de pesca i la llei de caça, que permetran una millor coordinació, protecció i gestió del medi natural, no?

Crec, senyor diputat, que el balanç de la gestió i del compromís d'aquest Govern amb dos dels temes a què vostè ha fet referència, la mobilitat i el transport públic, per una banda, i la sensibilitat mediambiental, per altra,

són raonablement positius i, a més a més, crec que estan en bones mans.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Dues referències molt breus a les al·lusions que després se'ns han fet a la meva intervenció.

Amb relació al Partit Popular. Hi ha diferències entre els diversos estatuts, sí, és cert; però ja els ho vaig dir un dia i els ho torno a dir: pel PP el problema és que la principal diferència de l'Estatut de Catalunya és que és de Catalunya, i això explica moltes coses.

I amb relació a Convergència i Unió, a mi em sap greu que s'hagin molestat, però, clar, ens demanen que parlem d'horitzó nacional i que no ens quedem purament en la gestió; nosaltres definim el nostre model nacional i de país, és diferent del seu, i quan ho diem llavors s'enfaden perquè fem referències a dir que és diferent del seu. Però és que és evident que el nostre model de país i de desenvolupament és diferent del de Convergència i Unió, i per tant ho hem de dir.

En tot cas, jo vull agrair les referències que ha fet el president. Coincidim en la importància d'aquestes dues qüestions que van íntimament lligades amb un model de país: el tema de la mobilitat i el transport públic, i el tema de la lluita contra el canvi climàtic i de les polítiques mediambientals.

Però jo voldria aprofitar aquesta segona intervenció, perquè a nosaltres, que se'ns acostuma a acusar de paràlitzar el país i de ser portaveus de la cultura del no, parlant..., després d'haver explicat quina és la nostra aposta de model de país, jo voldria fer una referència sobre això. Perquè sovint coincidim tots els grups a destacar la importància de la participació de la societat civil en la definició del futur del país, però també observem, sovint –i nosaltres ho observem amb preocupació–, que s'aplica un concepte reductiu, limitat, de societat civil, especialment en determinades qüestions, per exemple quan es parla d'infraestructures. Llavors sembla que societat civil vulgui dir tan sols Foment del Treball, Cambra de Comerç o Reial Automòbil Club de Catalunya. I a nosaltres ens interessa molt l'opinió d'aquests sectors, però també la de Comissions Obreres, UGT, la USO, de les universitats, la de l'Associació per la Promoció del Transport Públic, de les ONG, d'Òmnium Cultural, de les organitzacions en defensa del territori, els grups feministes, el Consell de la Joventut... La riquesa de la societat civil catalana s'ha de traduir també en la pluralitat del mateix concepte de societat civil.

I en aquest sentit, nosaltres voldríem defensar, avui, el paper dels grups i entitats que consideren essencial la preservació del territori i que són titllats, de forma despectiva, com a part de la cultura del no. Em permeto citar l'obra *Per una nova cultura del territori*, elaborada per un grup de recerca de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques de la Universitat Autònoma de

Barcelona, publicat aquest any per Icària Editorial, i en el qual s'analitzen les principals mobilitzacions i conflictes territorials que ha viscut el nostre país.

L'any 2005, el president Pujol va publicar un article titulat «La cultura del no». Aquesta opinió i d'altres pretenen assimilar els moviments en defensa del territori a la síndrome Nimby, acrònim de «no al meu pati». És evident que en la nostra societat existeixen accions que podríem qualificar d'egoistes que es neguen a la instal·lació d'un determinat equipament prop de casa seva, des d'una residència d'avis a una narcosala, per exemple, però la trampa està a voler assimilar a aquest concepte els moviments que defensen una cultura de preservació del territori.

S'atreviria avui algú a qualificar com a simple cultura del no els que han dit prou a la destrucció incontrolada del territori? S'atreviria algú a qualificar, de forma despectiva, de cultura del no la Plataforma en Defensa de l'Ebre?, els que varen salvar els aiguamolls de l'Empordà, la platja de Castell, la via verda de Cerdanyola o el delta del Llobregat? Per cert, senyor Sirera, el delta del Llobregat ja hi era abans de fer l'aeroport, i li asseguro que no és un obstacle que hagi anat a posar Iniciativa per frenar el progrés.

Suposem que ningú no deu considerar cultura del no el positiu acord de l'Ajuntament de Barcelona de no permetre el pas d'una línia d'alta tensió per Collserola. O l'exigència de la Unió Europea amb relació a la Xarxa Natura 2000, que ha sancionat Catalunya per culpa de la manca d'actuació dels governs de Convergència.

Els moviments en defensa del territori formen part indistricable de la Catalunya actual, i seria bo que les forces polítiques ens hi acostuméssim, més quan algunes d'aquestes mobilitzacions han passat de l'oposició a un projecte –per exemple, el transvasament de l'Ebre–, a generar en positiu una nova cultura de l'aigua. I aquesta sensibilitat ja és pertot arreu.

En els documents de les jornades «Lleida, compromís de futur», celebrades l'abril d'enguany i organitzades per Segre i la Universitat de Lleida, el president de l'Institut d'Estudis Catalans, Salvador Giner, que no és un ecologista radical, afirmava: «De vegades, potser el medi ambient l'estem fent malbé nosaltres amb aquesta alegria que ens caracteritza, amb aquesta indiferència. Aquest país està ple de nacionalistes, però no hi ha patriotes» –deia–; «patriota és el que no embruta una vall o construeix un pegot a la costa o no destrueix els pobles del Pirineu.»

La nova cultura del territori és una dada que ha de tenir present el conjunt del Govern i el Parlament; és un fenomen positiu que ha generat el país com a resposta a una degradació constant del territori i el paisatge. Són uns moviments amb què cal dialogar, encara que pugui haver-hi moments de desencontre –i més si s'està en el Govern–, perquè són un element fonamental per mantenir la identitat del país i apostar per la seva modernització ecològica. Per això estem convençuts, tal com escrivia fa pocs dies en Salvador Milà, que el futur pacte sobre infraestructures i l'actuació global del Govern assumirà que el patrimoni natural, els boscos, els rius i les masses d'aigua superficial o subterrània, les costes,

no són obstacles a sacrificar en nom del progrés, sinó que són la més important infraestructura del país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, molt honorable president de la Generalitat..., hoy, en nuestra intervención, me gustaría hacer primero mención a cosas que hasta la fecha se han dicho..., pero hasta la fecha también hay que decir que en esta cámara nadie se ha encargado de decir y de aclarar.

Una de ellas es en relación a las competencias, al sistema competencial de un estado. En Cataluña, por desgracia, hemos asumido que de cualquier competencia, no importa cual sea, no importa su eficacia sino que importa que la tenga la Generalitat. Por tanto, nosotros, en esa línea que se ha escuchado, sobre todo este último verano, de tirar pelotas fuera y echar la culpa a los demás de todo lo que sucede en Cataluña, en primera instancia queremos hacer una reflexión respecto a la gestión de las competencias de la Generalitat. Hoy estamos en el debate de política general de Cataluña, por tanto es importante que hagamos mención a aquello que hace referencia a cómo gestiona la Generalitat sus competencias. Por eso, mi primera parte de la intervención va a estar destinada a explicar aquello que creemos que debería mejorar, aquello que creemos que no funciona y aquello donde la Generalitat está cometiendo graves errores.

Y por otro lado, también, en la segunda parte de la intervención, no puedo evitar y no podemos evitar hacer referencia a los últimos acontecimientos que han tenido lugar en Cataluña, a la situación de incivismo por parte de algunas personas, a la situación de comportamientos que nada tienen que ver con la sociedad catalana, pero que, por desgracia, si nadie les pone freno, si nadie dice nada, pueden ser, en un futuro, un peligro de convivencia en nuestro país, en nuestra comunidad autónoma.

Bien, en cuanto a competencias, yo creo que las infraestructuras, sin duda, han sido uno de los temas, por desgracia, estrella de este verano. Y desde luego, el Estado tiene buena parte de la culpa, sobre todo el Gobierno central, y, desde luego, la ministra de Fomento, en la gestión de esos trenes de cercanías y de la situación de caos que se ha producido en algunas mañanas, tardes y noches en Cataluña con esas infraestructuras. Ahora bien, eso, por supuesto, entiendo que se debe debatir en el Congreso de los Diputados, que es donde tiene que pasar cuentas la ministra de Fomento o tiene que pasar cuentas el Gobierno de Zapatero, que además pasará cuenta en el próximo mes de marzo en las urnas, también, en Cataluña.

Pero, desde luego, hoy aquí hay que hablar de aquello que compete a Cataluña, aquello que es responsabilidad del Gobierno de la Generalitat. Y por eso hay que

preguntarse qué situación tienen las infraestructuras que son gestionadas por la Generalitat de Cataluña. Y, a lo mejor, los ciudadanos que nos ven, pues no saben qué competencias son de la Generalitat y cuáles son del Estado, porque, sin duda, si siguen los periódicos o las declaraciones del Gobierno, pues parece ser que Cataluña no tiene ninguna competencia, Cataluña no tiene ninguna responsabilidad, y que todo lo que funciona mal es culpa de los demás. Bueno, pues bien, hay cosas que no funcionan en Cataluña y son responsabilidad del Gobierno.

Una de ellas que nos preocupa, en infraestructuras, y que no se ha dicho y no se ha hecho especial mención en esta tribuna, es la calidad de las infraestructuras, los puntos negros donde mueren muchísimos catalanes cada año, y esa situación incluso de desatención del mantenimiento de algunas carreteras.

Y hago mención expresa a una de las carreteras que sin duda representó lo que tenía que ser una de las joyas de las infraestructuras en Cataluña, que evidentemente fue responsabilidad en su día de Convergència i Unió, la apertura de la C-25, lo que es el *eix* Transversal, pero que hoy, sin duda, gestiona la Generalitat de Cataluña, desde hace ya cuatro años por otro gobierno y de otro color: el tripartito.

Pues bien, esa carretera en concreto, que ha producido 162 muertos en tan solo diez años, que es una de las más siniestras de toda España, esa carretera es responsabilidad de la Generalitat de Cataluña. Y esa carretera hoy en día depende de la Generalitat. Y a esa carretera aquí no se hace mención cuando se habla de infraestructuras; nadie dice qué pasa con esa carretera, nadie se hace responsable de esos puntos negros donde mueren, como he dicho, y tienen accidentes muchos catalanes. Pues bien, de eso también hay que hablar. Y nosotros queremos que el presidente nos explique cuáles son las situaciones de las carreteras en Cataluña, entre otras esta C-25.

Todos hemos vivido también..., y la gente que coge el coche, como decía algún otro portavoz, sabe lo que se sufre en las carreteras de la Costa Brava en verano. Muchos catalanes que nos están viendo han estado haciendo colas en las carreteras, este verano, en la costa catalana. Pues bien, a esos ciudadanos también hay que darles explicaciones y no hay que echar siempre pelotas fuera, no hay que culpar siempre al Gobierno central. Aquí hay responsabilidades y aquí nunca se asumen responsabilidades. Por tanto, hoy queremos destacar, desde Ciutadans, que aquí, en Cataluña, se tienen competencias que se gestionan mal, desatendidas, y, por tanto, que se perjudica a la calidad de vida de los catalanes. Y eso debe quedar claro, vuelvo a decir, porque la dinámica habitual de esta cámara, de siempre, tradicionalmente, ha sido culpar a los demás de las cosas que se gestionan mal.

Por otro lado, también, quiero hacer mención a los peajes. Otro de los grandes mitos: los peajes..., es culpa de los demás. Aquí en Cataluña parece ser que no ha habido un gobierno durante veintitrés años que renovaba peajes. Bien, ya se que usted, señor Montilla, no era el responsable durante esos veintitrés años, pero desde

hace cuatro sí que lo es su partido, y desde hace diez meses su Gobierno. Nosotros les solicitamos, desde esta tribuna, que no se renueven concesiones administrativas para las barreras de peaje en Cataluña, como ya se hizo en épocas anteriores. Ya está bien de hacer victimismo con los peajes, de hacer pitar a la gente en los peajes, y luego resulta que los gobiernos, cuando hay cambio de gobierno y entra otro color de gobierno, no asumen esa responsabilidad, quizá porque hay que enfrentarse a determinadas empresas, quizá porque hay que enfrentarse a determinado capital. Pues bien, solicitamos desde aquí que no se haga más demagogia con eso y se sea responsable.

Y además queremos también que cuando haya colapsos en esos peajes, desde luego se renegocie por parte de la Generalitat el levantamiento de esas barreras. No puede ser que uno esté pagando por algo que está siendo claramente un fraude; un fraude porque pago un dinero por un servicio y desde luego está haciendo un colapso, como el que se ha producido también en la operación salida este verano. Por tanto, responsabilidad en peajes. Hay peajes que dependen de la Generalitat; no todos los peajes son del Estado, hay peajes de la Generalitat, y ahí hay que hacer especial hincapié.

Otro de los puntos negros, digamos, de las carreteras catalanas, de las infraestructuras: los guardarraíles, algo que en esta tribuna tampoco se ha escuchado nunca, algo de lo que no se ha hecho mención nunca. Hay un colectivo importante en Cataluña, que son los usuarios de motocicletas, que son muchísimos catalanes, que vienen reivindicando en las carreteras catalanas, desde hace años, que se tenga en cuenta su opinión, que mueren en un 20 por ciento de los accidentes..., un 20 por ciento de los muertos de esos accidentes son solo por la mala gestión, por no invertir en esos guardarraíles famosos en Cataluña. En Navarra, en Madrid, en otras comunidades ya se está haciendo la inversión; hace falta que en Cataluña se tome posición. Eso es responsabilidad también de la Generalitat de Cataluña.

Hablemos también del cuarto cinturón. Se ha nombrado, se ha citado en esta tribuna, pero no hemos recibido ninguna respuesta por parte del *president*. Yo entiendo y comparto la sensibilidad ecológica y el impacto medioambiental que puede tener una obra, lo entendemos, desde Ciudadanos entendemos eso. Ahora bien, lo que no entendemos es el bloqueo porque sí. Lo que no entendemos es que porque hayan divergencias dentro de un gobierno se bloquee una obra necesaria para una comunidad autónoma; eso es lo que no entendemos.

Usted decía que es responsabilidad del Gobierno. Bien, usted gobierna o su partido gobierna en Madrid. Por tanto, no tire pelotas fuera, porque usted ha sido ministro, además, con ese Gobierno. Por tanto, yo creo que alguna responsabilidad tiene y alguna fórmula de.. Igual que va a solicitar aeropuertos, igual que solicita un cheque de inversión, solicite que se invierta en esa obra. Pero, como todos sabemos, no puede hacerlo, porque las divergencias de su Gobierno no permiten que los catalanes, cuando van a trabajar por las mañanas, puedan tener unas obras en condiciones y puedan tener infraestructuras..., las necesarias, ni más ni menos.

Otra de esas obras importantes, otras de esas desatenciones que ha habido: en energía. Aquí, cuando ha habido un apagón este verano, resulta que hemos hecho una comisión, se ha hablado en la Diputación Permanente, pero aún no sabemos quiénes son los responsables. Unos dicen que el Gobierno central, otros que las empresas, y la Generalitat, en sus últimos presupuestos..., había un incremento, según los presupuestos, en materia energética, en materia de mantenimiento. La Generalitat tiene que inspeccionar, controlar esas empresas que invierten en Cataluña; tanto la Generalitat, como con la colaboración del Estado, con el Gobierno central. Esto no se ha realizado desde Cataluña, y por tanto, como siempre, vamos poniendo parches después.

Ahora queremos sacar una ley para hablar de esa problemática energética. No es el momento. El apagón ya ha sido y los ciudadanos de Cataluña, 350.000 ciudadanos, han sufrido eso sin que el Gobierno apareciera, sin que el Gobierno asumiera su parte de responsabilidad.

Por otro lado, queremos hablar del Estatuto y de la disposición adicional tercera. Está claro que hay una cláusula que habla de inversión en Cataluña. Pero nosotros queremos hacer un paréntesis en esto y explicar lo que ha sido y creo que ha venido siendo esta mañana, y durante el día de hoy, un espectáculo de cheques.

Aquí estamos con la filosofía del cheque. Algunos sacando recortes de periódico de lo que dicen los andaluces, otros de lo que dicen los catalanes, otros de lo que dice la señora Esperanza Aguirre. Oiga, yo pensaba que esto era un estado donde el ministerio distribuía la riqueza en función de las necesidades. Y, si el ministerio no cumplía, los españoles, los catalanes y las urnas penalizaban a ese ministerio. Pero no, resulta que estamos abriendo la caja de Pandora de la Cataluña, en este caso la España, de los cheques; la España «qué hay de lo mío», la España tribal, es decir, la España del señor que aparece en Cataluña, el señor andaluz, el señor madrileño, que reclama lo suyo. Ahora Cataluña pide –y tenemos un 18, otros dicen un 14,9..., me da exactamente igual– un cheque, Andalucía otro. Cuando hayan diecisiete comunidades autónomas que tengan un cheque, ¿qué tendremos?, ¿un 300 por ciento a repartir? ¿Cómo lo va a hacer el ministerio, cómo lo va a hacer el Gobierno? Eso es un dilema, eso es un tema que se ha abierto en esta cámara, sin pensar, desde luego, en cómo redistribuir riquezas en el Estado, entre otras cosas, porque en esta cámara importa bastante poco lo que es la redistribución de riquezas en el Estado.

Pues bien, nosotros queremos reivindicar el sentido común en eso y que, evidentemente, somos los primeros..., que no 4.000 millones: si hacen falta 8.000 millones en Cataluña, que se inviertan, que se haga presión al Estado para que también invierta, porque en Cataluña hoy hay una necesidad de infraestructuras. Lo que no queremos son cheques en blanco. Que además debo decir, señor Montilla, que usted ni siquiera nos ha dicho en qué se va a invertir. ¿Qué vamos a hacer con el cheque? ¿Ponerlo en el banco para que nos dé intereses? No, señor. Aquí tiene que especificarse en qué se invierte, cuáles son las prioridades...

El señor Mas, portavoz de Convergència i Unió, *president*, le ha dado la oportunidad, brindada en esta tribuna, de que explique usted en qué se va a invertir, y usted ha pasado el turno de réplica; lo hemos visto todos. No saben en qué se debe invertir. Es más, asumimos que el señor Zapatero no sepa en qué se debe invertir, lo asumimos, porque ya sabemos que él lo deja en manos de la Generalitat. Pero es que la Generalitat tampoco lo sabe. Es decir, los catalanes ahí tenemos un drama, porque ni el señor Zapatero quiere asumirlo, ni el señor Montilla, en este caso el *presidente*, quiere decirle o sabe en qué debe invertirse. Oiga, cheques en blanco guardados en el cajón, no. Cataluña tiene unas necesidades, pero las tiene en función de infraestructuras, de proyectos, no en función de una España de cheques.

Por otro lado, también queríamos hacer mención a la vivienda. Se ha hablado y se ha pasado de puntillas. Todos sabemos que hay una ley de vivienda, donde dentro del tripartito hay diferentes posiciones; aquí no se ha dicho nada. Y los que hemos dicho ya sí al Pacto Nacional de Vivienda, los que estamos de acuerdo en que se apruebe eso sabemos –y no se ha dicho en esta cámara– que hay diferentes posiciones. De todo aquello de la expropiación forzosa de las viviendas que tan polémico ha sido y que los ciudadanos no han entendido según las encuestas, aquí no se ha hablado nada, aquí no se ha dicho cómo va a quedar eso. ¿Va usted, finalmente, señor Montilla, a aceptar que en esa ley se expropian los pisos vacíos? ¿Sí o no? Quiero que lo responda en esta tribuna para explicárselo a los catalanes. Si es que sí porque sus socios de Gobierno han ganado, dígaselo a los catalanes.

Ya le digo yo que el voto de Ciutadans, si eso continúa así, no va a ser a favor de esa ley. Queremos una ley..., queremos que hayan alquileres, que hayan viviendas sociales, no queremos ir por esa política; y creo que hay otros grupos de la cámara que tampoco. Es más, incluso creo que su propio partido tampoco lo quiere, según lo lleva en su programa.

Por otro lado también, queremos hablar de otra de las grandes joyas de la corona, que son los medios de comunicación. Cataluña, usted ha dicho que quería unos medios de comunicación, con la nueva Ley de la Corporación, más autónomos, más libres, más plurales... Bueno, pues, son palabras muy bonitas que yo suscribo, que nuestro grupo suscribe. Ahora bien, le voy a leer una resolución del CAC que a lo mejor no refleja del todo bien esa pluralidad de la que habla ni esa situación. Y dice lo siguiente, una resolución del CAC, una resolución del CAC que ha llegado al señor Majó, el director general de la Corporación; dice... Hace referencia –y usted lo sabrá– a un reportaje que nuestro partido denunció en la cámara, denunció en la comisión de control del audiovisual, que hacía referencia a un reportaje emitido sobre Terra Lliure, ¿eh?, y nosotros denunciábamos que nos parecía totalmente parcial y subjetivo y, desde luego, que no era digno de ser considerado un reportaje de uso social.

Pues bien, el CAC, que, como saben, no es santo de mi devoción, pero debo decir que el CAC, que ustedes dicen que es muy útil, le dice al señor Majó, le dice: «L'informe assenyala que la veu en *off* que serveix de

fil conductor utilitza el mateix vocabulari que els exdirigents de l'organització. A tall d'exemple es parla d'"accions armades" i no d'"atemptats", d'"activistes" i no de "terroristes", d'"independentisme armat" i no de "terrorisme".» I es diu: «La majoria de testimonis pertanyen al mateix sector ideològic, i per tant hi ha un manca de pluralitat de visions i d'opinions.» I diu que hi han trenta-un actors que hi intervenen, i només un és una víctima. Això és una resolució del CAC respecte a la gran pluralitat dels mitjans de comunicació a Catalunya. Això ho han de saber els ciutadans de Catalunya. Quan algú veu un reportatge per TV3 i li sona que allò no és imparcial, ho diu també el CAC. Per tant, això és una prova de la falta de pluralitat. I no ho diem nosaltres des de Ciutadans: és una resolució del CAC al senyor Majó.

Li'n posaré un altre exemple: la carta de principis famosa de la Corporació, una carta que per alguns era massa laxa, per alguns no era massa contundent. Doncs bé, sembla que aquest estiu s'han posat les piles, hi ha hagut un pacte, i aquesta carta ja té les primeres víctimes. Aquesta carta, per si no ho saben els ciutadans que ens estan veient, és una carta que diu als periodistes de TV3 com han d'actuar, i diu com s'han de comportar i quin llenguatge han d'utilitzar. Quan algú veu TV3, que ningú es pensi que tothom diu el mateix, tothom parla sempre de «nació» o tothom parla la mateixa llengua o posen el mapa de l'imperi per casualitat. No. Allò té una carta, un reglament aprovat per la Corporació. I aquesta carta diu: «Els locutors, conductors, entrevistadors i col·laboradors fixos, així com persones contractades per la Corporació, utilitzaran sempre la llengua catalana quan estiguin en antena. L'ús d'altres llengües serà excepcional, motivat, i recomanat, sempre que sigui possible, la traducció simultània.» Jo crec que a això del *pinganillo* no hi hauríem d'arribar; és allò bastant ridícul a Catalunya, quan algú parla en castellà –suposo que hi deu haver gent que ens està veient que hi estarà d'acord.

Doncs bé, s'ha cobrat la primera víctima, hi ha hagut el primer acomiadament per motius lingüístics a Catalunya Ràdio. Avui tenim sobre la taula una persona que està acomiadada per l'aplicació d'aquesta Carta de principis. Nosaltres demanarem la derogació de la carta a les propostes de resolució, i allà veurem quina és la posició de cada grup. Si vostès estan d'acord que s'acomiadi gent que poden aportar professionalment..., escriptors, gent preparada per estar en aquella tertúlia, poden acomiadar gent per qüestions lingüístiques, quina Catalunya estem fent? La Catalunya plural que vostè deia, senyor Montilla? O la Catalunya que divideix la societat en funció de la llengua que parla? Doncs, no la divideixi vostè; deixi que els bons professionals treballin amb la llengua en què són més bons professionals i amb què poden ser més competents.

Això és quant a mitjans; però és que no es queda aquí. La Corporació té un pressupost –que ho sàpiguen tots els ciutadans– de quasi 90.000 milions de pessetes l'any, és a dir, 504 milions. És, juntament amb la Comunitat Valenciana –que després en parlarem també quant al model de televisió–, curiosament que governa el PP, la comunitat que més destina i més inverteix en mitjans.

Tenim sis canals de televisió, quatre emissores... I tot això, evidentment, no és casualitat.

Nosaltres creiem que una inversió de 504 milions és exagerada. El pressupost que es va aprovar en aquesta cambra proposat pel Govern porta aquestes xifres. Nosaltres no hi estem d'acord, creiem que hi han altres prioritats. Escolti'm, en comptes de sis canals, i si en tenim dos o tres, com la gent normal, com les comunitats que poden emetre? Hem de tenir sis canals? Hem de tenir quatre emissores? Home, jo sé que quan s'està al Govern..., suposo que a vostès, amb aquest comportament, evidentment, si el que volen és emetre aquests reportatges i acomiadar gent en funció de la llengua, jo suposo que els interessa tenir aquests canals. Però és que els catalans potser amb aquests 90.000 milions invertirien en aquestes infraestructures de què hem parlat, o potser –i hi entraré després– reduirien la llista d'espera de quatre mesos i vint-i-cinc dies, la voldrien reduir una mica, o invertir més en metges, o en educació. Doncs, nosaltres, des de Ciutadans, preferim invertir en aquestes coses, tot i mantenint, evidentment, sempre que tingui una finalitat pública, els canals de televisió. És totalment exagerat, una comunitat que té moltes carencies socials, que inverteixi quasi 90.000 milions de pessetes l'any en televisions públiques.

I, parlant d'això també, vull fer referència per sobre, perquè no tindrè temps, a les subvencions, subvencions a mitjans de comunicació; parlem-ne clar, s'ha de parlar clar. És a dir, la Generalitat atorga milers –en aquest cas, depèn del mitjà– d'euros, o milions d'euros fins i tot, si ho sumem, a mitjans de comunicació privats. Jo tinc claríssim que, si parlem d'un mitjà de comunicació privat i volem que sigui lliure, la millor fórmula no és atorgar-li 1.800 milions de pessetes cada any. I vostè, senyor Montilla, sap que m'estic referint a mitjans de comunicació..., dels principals mitjans de comunicació de Catalunya, que estan subvencionats.

Nosaltres li proposem que, si de veritat vol un model plural, un model lliure, de mitjans, no subvencioni els mitjans privats; ja en tenim prou amb els 504 milions d'euros que es gasten a la Corporació. Deixi vostè que els mitjans siguin lliures, no els condicioni amb les subvencions milionàries cada any. S'ha d'acabar aquesta política que els mitjans no siguin lliures a Catalunya, perquè després els ciutadans resulta que s'han d'assabentar de les coses per altres mitjans, o per internet, o per mitjans europeus. I això no és la fórmula. La fórmula és que els mitjans siguin lliures i els mitjans públics estiguin a la disposició de la pluralitat, que, com he demostrat, no funciona a Catalunya.

Per altra banda, també, parlant de competències de la Generalitat, volia fer referència a l'educació. Resulta que a l'educació tenim la comunitat autònoma, la segona, empatada amb una altra comunitat autònoma, on tenim un fracàs escolar més ampli els darrers sis anys, és a dir, amb l'evolució del fracàs escolar més gros de totes les comunitats autònomes. És a dir, Catalunya no funciona a l'àmbit escolar. Estem tenint cada cop més fracàs escolar i ens acostem a la xifra del 30 per cent. Estem ara mateix com la desena comunitat, però la segona per la cua en l'evolució dels darrers sis anys.

Nosaltres volem que s'hi inverteixi més. Estem per sota de la mitjana del PIB en inversió en educació. Catalunya necessita posar més fitxes, més diners a la inversió, a la inversió en educació. Per nosaltres és prioritari. Estem convençuts que per molts pares, per molts catalans, també és prioritària, l'educació. No en tenim prou amb ser la segona comunitat amb més fracàs escolar.

I una altra cosa –i és aquí el senyor Maragall–, parlant de model: jo sé que vostès amb altres consellers van anar a Finlàndia. Ara, jo no sé què van anar a fer a Finlàndia, perquè el model finès educatiu no té res a veure amb el model català. Perquè el model finlandès, que a nosaltres ens sembla bé, és un model en què hi ha bilingüisme; però un bilingüisme real, eh?, no el bilingüisme aquest que diem a la tribuna, sinó un bilingüisme real. I a més a més en aquell viatge segurament li devien explicar que a Finlàndia la immersió lingüística és voluntària i ningú pot acollir-se a un procés d'immersió lingüística si no controla, si no domina l'altra llengua. Aquí a Catalunya no només no és voluntària, sinó que és obligatòria. I això, en un sistema on tenim bilingüisme i hem d'anar cap a un trilingüisme, resulta que vostès s'omplen la boca parlant de trilingüisme, però obliguen la gent a estudiar en una sola llengua com a llengua vehicular. Això s'ha d'acabar. Si volem assemblem-nos a Finlàndia en alguna cosa, assemblem-nos-hi en això. I en el seu model social i en una socialdemocràcia que funciona. El que no podem fer és anar a Finlàndia de viatge i no aprendre un model educatiu.

Per tant, jo, des d'aquí, Ciutadans demana que aquí, des de Catalunya, des de la Generalitat, ens assemblem més a aquest model i no ens assemblem a un model d'imposició d'un model lingüístic. Una cosa és, evidentment, incentivar, conèixer, protegir un patrimoni cultural, una llengua; no seré jo, catalanoparlant, qui digui aquí que no s'ha de fer això. Ara, el que no volem és l'obligatorietat, i això, i aquesta és la principal diferència amb el model finlandès.

Per altra banda, i parlant de seguretat ciutadana, evidentment –que he de dir que no s'ha comentat en el seu discurs, senyor Montilla–, dels Mossos d'Esquadra i del desplegament, sap que el nostre partit ha mantingut la posició que han mantingut els sindicats majoritaris dels mossos d'esquadra: es necessiten més places de mossos d'esquadra, són insuficients. Vam demanar des d'aquesta tribuna que si es continuava amb el procés de desplegament es ralentitzés i, evidentment, es fes cas d'aquests sindicats i aquestes necessitats; que, si acabàvem el 2011, el 2011; que no hi ha pressa; que no és tan important el model i qui en sigui titular com tenir seguretat a les cases, a les llars, les persones. Però resulta que aquí la pressa és tenir el model propi, tenir la pròpia policia. Doncs, escolti'm, als ciutadans els és absolutament igual l'uniforme amb què vingui algú a protegir-los, els és absolutament igual; el que volen és seguretat i llibertat. I, per tant, amb aquest sistema..., nosaltres continuarem insistint que no continuïn amb el problema, que si s'ha d'aturar aquest model s'aturi, però que hi hagi seguretat per als catalans.

Per altra banda, també celebri, senyor Montilla, i li ho dic sincerament, la mesura a l'àmbit laboral per a la gent jove, perquè es puguin contractar, i aquest pas

de contractació temporal a fixa. Crec que és un avenç, i el nostre partit –i ho sap i ho he comentat altres vegades–..., sempre tindrà el nostre suport per a mesures d'aquest tipus, quant a contractació laboral de persones que tenen problemes per tenir una contractació de qualitat. Però ho torno a dir, tampoc és suficient. És a dir, si això va en la línia dels xecs del senyor Zapatero d'abans de les eleccions, no ens convenç. Si això va en la línia de plantejar un model seriós laboral, on s'arreglin aquests problemes, on la gent jove pugui ser contractada i tinguem un mercat laboral de qualitat, allà hi estarem nosaltres. Si respon a una mesura electoralista, no compti amb nosaltres. És a dir, si anem en la línia dels xecs, no compti amb nosaltres.

A l'àmbit fiscal, s'ha parlat de l'impost de donacions i successions. Nosaltres no som partidaris de suprimir l'impost, i ja ho saben, perquè és la posició que ha mantingut Ciutadans en aquesta cambra. Creiem que l'impost té un sentit. L'impost té un sentit i, a més a més, és un impost que en aquest cas recapta, té un recaptament important. I, per tant, nosaltres, amb la nostra posició, creiem que s'ha de mantenir.

Ara bé, sí que li diem –i ara aprofito que està el senyor Castells aquí–, home, que espavilem una mica. És a dir, l'oposició, i sobretot les postures conservadores han demanat que aquest impost es suprimeixi. Nosaltres diem que estarem amb vostè perquè no es suprimeixi. Però portem deu mesos i encara no sabem..., i no tenim el model a sobre la taula ni res per aprovar en aquesta cambra. Per tant, tindrà el nostre consentiment i el nostre suport per a aquest model, sempre que sigui un model progressiu, que sigui un model on es garanteixi d'alguna manera, doncs, que en aquest cas les persones que contribueixin siguin persones de rendes altes, no siguin persones de rendes mitjanes o baixes que es veuen perjudicades en la seva renda.

I bé, un altre àmbit del qual volia parlar és el de la Fira de Frankfurt. Vostè, al seu discurs, va fer elogis a la Fira de Frankfurt i al que ha ocorregut. Nosaltres ho considerarem un absolut fracàs. És a dir, tant parlar de la Fira de Frankfurt, tant parlar de pluralitat, tant parlar de respecte a la pluralitat lingüística catalana, tant parlar que hi aniran els millors autors, i ara resulta que per les formes, per la fórmula, per fer-ho malament, molts dels millors autors catalans no van a aquesta fira. O sigui, quan anem a aquella fira, faltarà gent. Faltarà gent per la mala gestió, per com s'han portat les coses i perquè aquests escriptors no se'ls ha valorat o no s'han tingut en compte a l'hora de portar-los.

Catalunya –vostè ho ha dit al seu discurs– és plural. Efectivament, és plural. I com és plural, en aquesta fira hauria de ser-hi tothom, no només una part de la cultura catalana. Per tant, nosaltres considerarem un fracàs aquesta negociació, aquesta gestió que s'ha fet per a la Fira de Frankfurt, i tornarem a tenir una representació internacional on no es reflecteixi la veritat, la cultura catalana que tenim i que llegeix tothom quan surt al carrer. Catalunya nosaltres estem convençuts que és plural, i per tant al carrer la gent llegeix llibres d'escriptors catalans en una llengua o en una altra. No, només per qüestions lingüístiques, vetem o no convidem certes persones. No hi han escriptors de primera i de segona.

Hi han escriptors catalans, i ens és absolutament igual en quina llengua escriguin.

Per altra banda, en aquesta mateixa línia hem de dir també que vostès, quant a política lingüística –que ja s'ha vist amb altres exemples–, doncs, no canvien la seva forma de veure. És a dir, ara han fet un decret on s'arriba al punt de dir que els estudiants, que els nois que estan a les aules, quan s'hagin de dirigir als professors, quan hagin d'estar fora de les aules, també han d'estar sota el procés d'immersió. És a dir, arribarem al ridícul de veure com un nen, quan estigui al pati menjant un entrepà o parlant amb un altre..., també hauran de vigilar en quina llengua parla. Home, jo crec que això és ridícul. I això està a l'article 4.2 del decret. Per tant, no em diguin que això no és així i no em diguin que això no succeeix, senyor Maragall, perquè això està a l'article 4.2 del decret.

Per tant, actualment el model català dintre de l'escola és un model obsessionat per la qüestió lingüística; un model que en comptes d'anar a la pluralitat, vol buscar divisió, vol qüestionar la gent segons la llengua que parla al pati. Això no és el model plural del qual parla vostè al seu discurs. Són molt maques les paraules de pluralitat, de diversitat, però s'han de complir, i vostè, els seus fets, i no paraules, estan demostrant que va en la línia contrària.

I què dir respecte a l'esport. No vull entrar a la polèmica que s'ha generat sobre les seleccions, perquè, home, jo li demanaria que no divideixin la societat amb les seleccions. Hi ha una llei, hi ha una llei de l'esport i una selecció. Juguem amb la selecció, i si algú vol fer plataformes, partits al marge, que els faci, però que la legalitat i la situació, doncs, actual a Catalunya no s'intenti canviar per la via dels fets, per la via de saltar-se el que diu el ministeri, per la via de saltar-se la Llei de l'esport. Si algú vol aconseguir això, que ho aconseguixi a les Corts. Perquè, a més, el seu partit, el PSC, aquí vota una cosa i allà vota una altra cosa. I veiem allà el PSC amb la guerra de les samarretes –absurda, per una altra banda–, i anem allà al Congrés a votar diferent del que es vota aquí.

Per tant, vull saber també, m'agradaria saber, quina és la posició del president respecte a aquesta polèmica, que no hauria d'existir: tenim una selecció on juguen els catalans. S'ha demostrat al darrer mundial, on tenim..., els millors jugadors espanyols són catalans i allà estan. Per tant, no fem polèmiques on no n'hi ha, no divideixin la societat en funció de sentiments. La legalitat és la que és, la selecció és la que és, la Llei de l'esport és la que és, i si la volen canviar, la canvien al Congrés dels Diputats.

Finalment, a mi m'agradaria parlar en aquests últims minuts de la situació política a Catalunya. Jo crec que, al marge d'aquestes competències, que s'ha demostrat, doncs, que no és el millor del món..., gestionar-les per la Generalitat, que es poden tenir errades, que hi han coses que falten, que s'ha de responsabilitzar aquest Govern del que és responsable. Després de demostrar que Catalunya no som els millors sempre, sinó que fem coses malament, que es gestionen coses malament des de la Generalitat, després de demostrar això, m'agradaria parlar de la situació política.

Miri, jo crec que Catalunya necessita un lideratge d'algué que tingui clar un model. Aquí s'ha parlat, en aquesta cambra, de diferents models. Des de Convergència i Unió se li ha exigit un model. Vostè no ha sabut dir tampoc el model que tenia. Jo sí que sé el model que volem. Jo sí que sé que volem treballar dintre d'Espanya, liderant Espanya, en una Espanya de les autonomies. Evidentment, amb les competències que es necessitin per ser més eficaços. El que no pot ser és que vostè faci com a l'anunci, si em permet la broma, del «Fujitsu de Montilla», és a dir, allò..., el silenci absolut davant del que ha succeït a Catalunya.

Escolti'm, que es cremin fotos del cap d'Estat a Catalunya és una cosa que li competeix. Vostè, segons l'Estatut de Catalunya, és el màxim representant de l'Estat a Catalunya. Això és el que diu l'Estatut. Per tant, vostè, si passa alguna cosa d'aquest tipus a Catalunya, d'ordre públic, ha de sortir i dir el que pensa. Vostè no pot estar callat. És el president dels catalans i, a més a més, és representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Per tant, ha de dir alguna cosa.

El que no pot ser és que hi hagin amenaces a càrrecs públics i vostè no surti a dir alguna cosa. Vostè necessita aquí, a Catalunya, que tots els catalans sentin que vostè és el president de tots els catalans. I, per això, necessita actuar. I no ha de tenir cap complex. Té tot el poder i tota la potestat per fer-ho, i l'obligació. Per tant, li demanem des de Ciutadans que sigui conseqüent amb la seva responsabilitat. Si té por a sortir, pel que puguin dir els seus companys de viatge o els seus companys de Govern, vostè potser no pot governar amb aquests companys de viatge. O potser no pot governar vostè, no ho sabem. El que està clar és que vostè no pot sempre fer equilibris, silencis administratius, davant de les situacions que estan tenint lloc a Catalunya.

A Catalunya no millorarem ni amb referèndums, ni amb cremada de fotos –com vostè va dir ahir, i evidentment estic d'acord amb aquesta visió–, ni amb amenaces, ni molt menys entrant als plens dels ajuntaments a penjar i treure banderes com diu la legalitat. Escolti'm, ho torno a dir: no entrin en aquesta dinàmica, compleixin la legalitat i n'hi ha prou. El president de la Generalitat ha de fer complir la legalitat a Catalunya. Vostè té la responsabilitat també a Catalunya de fer complir aquesta legalitat. Per tant, li demanem sincerament que actuï i que faci alguna cosa amb el que està passant. Si no ho fem ara, d'aquí a un temps pot ser pitjor. Si ara tenim aquí fins i tot persones i personatges que es dediquen a buscar la crispació, la confrontació, vostè ha de posar fre a això. I no ho està fent, senyor Montilla. Aquí, alguns piròmans, també, que cremen fotos, fins i tot tenint càrrecs públics pagats per tots..., això, aquests són companys de Govern, aquests estan aquí amb vostè. I aquest Govern està marcat per aquesta línia. Vostè no està marcant la línia, l'està marcant Esquerra Republicana i els diputats que li donen suport.

Nosaltres li diem que té dos camins: el camí de ser el primer president de Catalunya progressista que diu no al nacionalisme, que vol governar pensant en una Catalunya plural i de tots i justa –pot agafar aquest camí–, o pot agafar el camí de ser el president que, per tal de mantenir-se al poder, per tal de tenir aquesta situació

de president de la Generalitat, no mira pels seus principis ni per la ciutadania de Catalunya, ni per l'estabilitat, ni pel benestar, i només mira per aquest manteniment. I accepta i calla i atorga en tot el que fan els seus socis de Govern i les declaracions d'aquest partit. No és de rebut que un diputat d'aquesta cambra digui que la feina de Terra Lliure va ser útil; no és normal que diputats d'aquesta cambra facin aquest tipus de declaracions. I vostè les ha de frenar. Si no les frena, vostè en serà còmplice. Si vostè no frena aquest tipus d'actituds, vostè també en serà responsable d'aquí a quatre anys.

Jo crec, senyor Montilla..., i a nosaltres ens agradaria que agafés l'altre camí, el primer que li hem dit: el camí d'una Catalunya moderna, d'una Catalunya progressista, d'una Catalunya que no s'acomplexa davant del nacionalisme, que no, per tal de fer pactes només pel poder, atorga i calla..., sinó que voldríem que fos un altre tipus de president.

Li ho dic sincerament i personalment: pensàvem que podia haver-hi un canvi, pensàvem que l'entrada de vostè al Govern podia representar un canvi. Però li dic també que ara mateix no tenim cap confiança que vostè representi aquest canvi. Vostè està col·laborant i sent còmplice de tot això. D'aquestes polítiques de les quals hem parlat, això dels mitjans de comunicació, l'escola, les competències que no es gestionen bé, vostè n'és l'últim responsable. I no pot eludir aquesta responsabilitat només perquè hi ha cinc consellers d'altres partits. Perquè, en definitiva, és vostè qui té la responsabilitat de fer govern i no els consellers que en formen part, amb tots els respectes, evidentment, pels consellers.

Per tant, senyor Montilla, a nosaltres, a Ciutadans, ens tindrà al seu costat sempre que agafi la primera opció. La segona opció, la d'amagar-se, la de ser covard, la de no afrontar la realitat, la de no posar ordre a Catalunya i la de no ser respectuós amb les institucions en aquesta comunitat autònoma, mai serà el nostre camí, mai ens hi trobarà, aquí, senyor Montilla.

Moltes gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor Rivera, miri, tenia pensat que les meves primeres paraules fossin per manifestar la meua repulsa i condemna pels insults i amenaces que vostè ha rebut. Les amenaces contra la vida d'una persona no són un joc i no tindran mai la més mínima justificació. I li demano, això sí, tota la seva col·laboració, tota, la seva i la del seu partit, per aclarir aquests fets.

Dit això, i entrant al que ha estat l'objecte de la seva intervenció. Vostè ha parlat del tema de les competències, que l'Estat té unes competències, i nosaltres, altres, i que ens hem de limitar a exercir les competències que tenim, i res més. Bé, és la seva opinió, no és la meua. La meua ja l'he expressat en un parell d'ocasions, com

a mínim, en aquesta cambra, al llarg d'aquest debat. Al Govern de Catalunya, tot el que passa a Catalunya l'interessa, tot el que passa a Catalunya; sobre tot el que passa a Catalunya ha d'actuar; tot el que passa a Catalunya és de la seva competència malgrat no hi hagi un text legal que hi doni recolzament.

Miri, per tant, per això mai trobarà el president de la Generalitat parlant exclusivament dels temes que són competència de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Perquè no som tampoc una comunitat autònoma més. No ho som. Catalunya és una nació. Per això, doncs, tampoc puc compartir la comparació que vostè feia quan parlava de les televisions. Per cert, li haig de dir que destinem un percentatge, que podrien dir que està en la mitjana baixa europea, de recursos públics per a mitjans audiovisuals.

Però bé, miri, vostè ha començat parlant de les infraestructures. I ha dit..., parlant, donant-nos aquest missatge: la Generalitat s'ha de preocupar de les seves i l'Estat de les seves. Ha començat parlant d'una infraestructura..., que en podia haver agafat una altra, perquè, francament, segurament vostè no va estar atent ahir o no coneix bé la geografia catalana, però no em posi l'eix Transversal com un exemple, perquè tot just el Govern de Catalunya fa uns mesos ha posat en marxa el mecanisme pel qual tot just dintre d'uns mesos començarà una obra de més de 800 milions d'euros que comporta el desdoblament de l'eix Transversal. Per tant, miri, portem deu mesos, però ja hem posat en marxa aquest projecte. Ja s'estan fent les expropiacions, en aquest moment, i les obres començaran els propers mesos. Per tant, podia haver escollit un altre exemple.

Dit això, escolti, de l'any 2000 a l'any 2007 els accidents mortals en aquest eix viari al qual vostè fa referència s'han reduït en un 43,5 per cent; dades presentades precisament fa uns dies, un parell de dies, pel conseller Saura, parlant de la sinistralitat en la xarxa viària catalana.

Vostè ha parlat també de peatges, eh?, ha parlat de peatges, dels que depenen de la Generalitat, de l'Estat..., no sé si sap molt bé quins són els que depenen de l'Estat i els que depenen de la Generalitat. Per cert, on es va produir la cua, aquest estiu, és un peatge que no depèn de la Generalitat, depèn de l'Estat, tot i que qui va prendre la decisió d'aixecament de barreres, de tanques, va ser precisament la Generalitat de Catalunya, el Servei Català de Trànsit.

Miri, certament a la xarxa viària hi ha punts negres a millorar, però també li he de dir, i són dades també d'una enquesta d'aquesta última setmana, d'aquesta setmana que encara estem, que hi ha un 50 per cent de la població que pensa que ha millorat la seguretat viària. Una enquesta que pot tenir vostè a la seva disposició; no és una enquesta amagada, és pública.

Vostè ha parlat també –a la vegada que ens diu que ens hem de preocupar dels nostres projectes d'infraestructura i no dels de l'Estat– de la B-40, i parla de desavinences polítiques, de paralització. Miri, desavinences polítiques, vostès que són un partit jove, que té tres diputats i que ha ocupat els titulars els darrers mesos, no precisament com a mostra d'excessiva unitat i de co-

hesió segurament no és vostè la persona més autoritzada per parlar de cohesió d'un col·lectiu, en aquest cas, del Govern, senyor Rivera.

Miri, aquest vial és de l'Estat, ho està fent l'Estat, de fet: hi ha tres trams que estan adjudicats i altres que s'han de fer amb una altra filosofia, com he explicat també aquest matí. Són trams que si vostè els coneix segur que..., són els trams que fan referència a Abrera - Olesa, Olesa - Viladecavalls, Viladecavalls -Terrassa, eh?, aquests trams estan en obres, d'aquest projecte que vostè parla, que és de l'Estat a més a més, per tant..., i que repeteixo que hi ha aquests trams en execució i altres que es faran amb una altra concepció més actual, més d'acord amb les necessitats del territori i respectant, evidentment, més el medi.

Vostè ha parlat també d'inspeccionar les empreses. Segurament també pel seu desconeixement del que diu la legislació. Miri, nosaltres tindrem ara més capacitat per inspeccionar les instal·lacions. Les tindrem perquè tenim un nou Estatut. Les instal·lacions elèctriques, he entès –parlava vostè de l'apagada... Ara perquè tenim un Estatut que ho preveu, perquè hi ha una llei que tot just ha entrat en vigor el mes de juliol, que és la del mercat interior de l'electricitat, que dona més competències també en aquest cas a la Generalitat, i això i l'experiència que hem tingut amb l'apagada és el que ha propiciat, entre altres coses, que el Govern presentés ja a la cambra, després de la seva aprovació en l'últim Consell de Govern, una llei per millorar la qualitat i la garantia del subministrament elèctric. Per tant, estem fent el que ens pertoca d'acord amb les nostres competències, ara sí que desplegadas mitjançant aquesta llei presentada a la cambra.

Vostè ha parlat, també, de la disposició addicional tercera i dels xecs. Miri, la disposició addicional tercera no té res a veure amb els xecs. Perquè vostè m'entengui, la disposició addicional tercera figura a l'Estatut, és llei orgànica, el que passa és que en el llistat d'inversió hi ha més de 3.600 milions que tenen noms i cognoms de projectes, no és que tot siguin diners que estan allà..., en fi, que ens enviaran un taló. No, res d'això. Hi ha altres recursos que no tenen en aquest moment un projecte signat –cosa que no vol dir que no hi hagi projectes–, i una part d'aquests recursos, també, evidentment, hi ha l'atenció, com he dit també aquest matí, que es pugui destinar al tema de peatges. Per tant, no té res a veure amb els xecs de què vostè ha parlat.

Miri, llei d'habitatge. Hi ha un projecte que va aprovar el Govern, que el van aprovar els tres grups del Govern. És una llei que està aquí al Parlament, que s'està discutint. Escolti, deixi fer el Parlament. El Govern ja ha fet el que havia de fer, que és aprovar un projecte i enviar-lo al Parlament. Ara és cosa dels grups parlamentaris. I, evidentment, el que sí que és cosa del Govern i del conseller és tractar d'aconseguir un gran acord respecte al tema de l'habitatge, que és un tema no diferent de la llei, però molt més ampli; molt més ampli perquè té altres objectius, que van més enllà d'un instrument formal, normatiu, que és sempre una llei, que és el que s'està concertant amb els agents, amb les partits polítics, amb els sindicats, amb els empresaris, amb el col·legis professionals. Evidentment, no és tant la llei,

diguem, com sí que en aquest cas aquest pla que té uns objectius a mig i llarg termini també.

Reportatge del CAC. Miri, jo crec que el que podem dir és que això és una mostra que el CAC funciona i que té independència. Vegi l'aspecte positiu de les coses, vostè. Suposadament, si hagués dit el contrari a l'informe del CAC, dirien: «El CAC està controlat, manipulat, està lligat de...» Bé, ja veu, el CAC, que és un organisme de què es va dotar aquest Parlament, que va aprovar mitjançant una llei, preveu i té un funcionament, un consell que té aquesta virtualitat, que és independent, i una prova és precisament és aquest informe a què vostè fa referència, i d'altres que s'han produït i d'altres que segurament es produiran. Per tant no és..., ha de veure vostè l'aspecte positiu, que és el de la independència, que som capaços de crear organismes que realment tenen independència i, per tant, independència de criteri. I, per tant, no sempre necessàriament coincideix amb el Govern o amb els partits representats en aquesta cambra.

TV3. Miri, ja he dit que els recursos que destinem als mitjans audiovisuals estan en la mitjana baixa d'altres països europeus. La televisió catalana és una televisió en català. Escolti, d'oferta televisiva en castellà, Déu ni do la que hi ha, eh? O sigui, si vostè agafa i fa zàping, d'oferta televisiva en la llengua pròpia del nostre país en trobarà poca, però en castellà molta. I la nostra obligació és defensar la llengua pròpia del país. Jo ja sé que en això no ens posarem d'acord, no ens posarem d'acord perquè aquesta forma part una mica de les seves obsessions, i només cal repassar les seves intervencions al llarg d'aquests deu mesos.

Miri, l'oferta de televisió en castellà és majoritària a Catalunya, i afortunadament els poders públics, en aquest cas el Govern de Catalunya és una garantia, i TV3, d'una presència, no majoritària, però d'una presència de la televisió en català. Nosaltres, en aquest sentit ho tenim molt clar.

Subvenció a mitjans privats que limiten la seva pluralitat. Bé, miri, es donen aquí, es donaven abans, es donen en altres llocs. No som una excepció, no ho hem inventat nosaltres, no és un patrimoni exclusiu de Catalunya. Va lligat normalment a projectes que tenen les empreses de caràcter cultural, d'utilització de la llengua pròpia de Catalunya i de molts altres aspectes. Vostè sap també que també hi ha entitats que reben subvencions, també hi ha empreses que reben subvenció, que no són de mitjans de comunicació, no és un tema que sigui exclusiu nostre.

Fracàs escolar. Miri, jo d'això sí que he de dir que nosaltres òbviament no estem satisfets amb la situació que ens trobem, i ens hem marcat objectius per millorar aquesta situació. Amb dificultats afegides, també, que tenim, que no tenen altres territoris; entre altres nosaltres tenim el 22 per cent de la immigració de tot Espanya, per tant no faci la comparació amb altres comunitats que perden població i que no tenen immigració. Entre altres coses això comporta dificultats, també, per al nostre sistema educatiu. Això ha comportat, entre altres coses, miri, que tinguem més de 1.200 aules d'acollida. Vostè sap què és, no? Entre altres coses, per a facilitar

la integració dels immigrants, entre altres coses per a facilitar la integració dels immigrants que no tenen un domini de la llengua ni catalana ni castellana i que precisament tenen més dificultats, segurament, per assolir, d'entrada, si més no, un bon resultat acadèmic.

Bé, ja he dit que respecte al tema de la llengua vostè i jo no ens posarem d'acord. Vostè ha citat un exemple a més a més d'un país que precisament té una tradició, d'un país on hi ha un multilingüisme, més bé, el trilingüisme a què nosaltres aspirem, que té dues llengües que són el finès i el suec, i per tant segurament no és el millor exemple, l'exemple que vostè ha escollit. I ho he dit aquest matí, que la Comissió Europea i el comissari Orban ha posat d'exemple a Catalunya pel que respecta al nostre sistema d'immersió. Un model referent per a altres països d'Europa, per alguna cosa deu ser.

Desplegament policial, aturar el model. No ho farem. Ja hem tingut aquesta discussió en una altra ocasió. El que es tracta és de mantenir els terminis del desplegament; del que es tracta és que el novembre de l'any 2008 els Mossos d'Esquadra hagin arribat a tot Catalunya. El novembre d'aquest any hauran arribat al territori on viuen el 91 per cent dels ciutadans de Catalunya i el novembre del 2008 a tot Catalunya.

Miri, les subvencions per a la contractació de joves no són xecs ni són electoralistes, i a més a més els farem amb recursos europeus, eh?, o sigui que tampoc és... Cal dir-hi tot com és.

I a la Fira de Frankfurt, miri, no hi van els millors autors, hi van els que hi han volgut anar. N'hi ha molts que no tenen interès d'anar-hi, perquè ja hi han anat moltes vegades també, que els hi han portat les seves editorials; és normal. I nosaltres teníem especial interès, com vostè es pot imaginar, que hi vagin aquells que tenen més dificultats per anar-hi, els que altres vegades no hi han pogut anar. Perquè representen una literatura minoritària –n'hi ha d'altres molt més minoritàries a Europa, però com és la catalana...–, i per tant és la literatura catalana la convidada, no Catalunya en el sentit ampli ni la cultura catalana, tot i que hi haurà una representació important de la cultura catalana, sinó la literatura catalana.

Miri, vaig acabant, vostè ha parlat també de les seleccions. Nosaltres donarem, hem donat i donarem suport a les seleccions catalanes i a la projecció de les federacions, des del respecte a la seva autonomia, sense polititzar l'esport.

I, miri, respecte al que ha dit dels incidents de Girona, més solemnement que en aquest debat no he pogut fer, no?, manifestar-me respecte als fets produïts de manera molt clara en un acte en què, per cert, jo hi era present amb el rei, com algunes altres persones presents aquí, entre elles el senyor Mas... (*veus de fons*) –en el sopar, sí, per això ho dic, en el sopar–, i altres persones presents aquí.

Miri, jo no sóc el president del no, eh?, ni del no al nacionalisme. Vostè ha reclamat que jo sigui el president del no al nacionalisme. Ni el no al nacionalisme..., sinó..., jo sóc el president del sí, del sí a la Catalunya que he manifestat al llarg, fonamentalment, de la meua prime-

ra intervenció, de la Catalunya plural i integradora, de la Catalunya amb futur, de la Catalunya amb empenta, de la Catalunya que sap mirar endavant, d'aquesta Catalunya és de la que sóc president, no de la Catalunya del no. I, escolti, vostè diu que..., ha vingut a reclamar una mica que –també en l'estil en què ho ha fet, quan parlava de la cohesió– posi ordre. També, miri, Catalunya afortunadament no és un quarter –afortunadament no és un quarter.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor president, vostè ha parlat d'obsessió, però jo no sóc el que vaig darrere els nens al col·legi a veure com mengen els entrepans i en quin idioma ho fan; són vostès. (*Remor de veus.*) Són vostès els que fan un article..., l'article 4.2 diu que no només a l'escola, sinó que fora de l'escola i fora de les aules també s'haurà de controlar la llengua en què parlen els nens. Per tant, l'obsessió, la divisió lingüística dels bons i els mals catalans la fan vostès.

Vostè ha reivindicat avui que no es fessin divisions de bons i mals catalans, i, a més, ho ha fet també el seu partit i el seu grup. Hi estic d'acord. Però vostès ja han començat a repartir carnets, ja han acomiadat una senyora que treballava a Catalunya Ràdio, ja diuen als nens com han de parlar a l'escola, ja diuen qui té obsessions i qui no té obsessions. Per tant, vostè, senyor Montilla, ha adoptat i ha assolit absolutament el llenguatge i el comportament que el senyor Pujol va portar durant vint-i-tres anys donant carnets, i vostè està tornant a repartir carnets. A vostè ja li van donar d'entrada el carnet el senyor Maragall, i ara torna a repartir cartells de catalanitat.

Doncs, miri, la veritat és que molts no necessitem carnets per ser catalans; aquí ningú és més català que ningú per repartir aquests carnets o per obligar o no a parlar en una llengua. Deixin de crear divisió en funció de la llengua, deixin de condicionar la gent i deixin llibertat a les persones per escollir quina llengua volen parlar, com volen pensar, com volen desenvolupar-se.

Vostè parlava de la Catalunya plural, de la moderna. Escolti'm, aquestes paraules són molt maques, però els seus fets van al contrari, van a la Catalunya en miniatura. La Catalunya en miniatura és la que estem buscant amb aquest format, no la Catalunya que es preocupa de conèixer l'anglès, de modernitzar-se, d'obrir fronteres, no, estem a la Catalunya en miniatura, la petita, la de la tribu, la Catalunya petita. No, doncs, aquesta no és la Catalunya que volem molts catalans. Ja sé que vostè o l'han convençut o està convençut o té l'obligació d'estar convençut amb els seus socis de Govern, molt bé, però a la resta no ens obligui a ser així, no obligui a tothom a ser d'aquest tarannà.

Per altra banda, ha parlat del CAC. Home!, em sembla cínica, fins i tot, que vostè digui que és una notícia positiva que es condemni aquest reportatge de Terra Lliure, dient que el CAC és independent. Això és com si algú el condemnen per violador i diuen: «Home, això és molt

bona prova que funcionen els jutjats!» Home, doncs, què vol que li digui? El greu és que sigui un violador, no que funcionin els jutjats, que ho donem per fet. Per tant, escolti'm, vostès, dient això..., ja sé que vostè mai contesta, mai dóna resposta, però, escolti'm, tot i que no li ho hagin escrit, contesti si us plau i digui què li sembla aquest reportatge.

Per altra banda també vull que em digui, així de clar: està vostè d'acord amb aquest acomiadament de què parlem, sí o no? I si no contesta, ho donem per sí, que li sembla bé que acomiadin les persones... (*Rialles.*) Com que abans el senyor Mas li ha preguntat una cosa i vostè no ha pujat a la tribuna, m'imagino que no puja, per tant, ja li dic que, si no contesta, ho donarem per sí, que vostè està d'acord amb aquest acomiadament. (*Remor de veus.*)

Si us plau! Per altra banda, vostè ha parlat de cohesió i a més ha fet referència, com també ha fet amb Convergència, que quan veu problemes a casa seva mira cap a un altre costat. Doncs, miri, sap què passa? Que per molts problemes que pugui tenir jo amb el meu veí o amb el meu company d'escó, hi ha una diferència: que no en depenen de les cues que fan els ciutadans al matí. I depèn de vostè i de la vostra falta de cohesió, de la seva falta de cohesió, el benestar dels ciutadans de Catalunya. Aquesta és la diferència entre la seva actitud i la que pugui tenir Convergència o Ciutadans. És una petita diferència de responsabilitat.

I per altra banda també, senyor Montilla, vostè ha fet referència al model finlandès. No l'he posat per casualitat; l'he posat, primer, perquè el conec, perquè he viscut a Finlàndia, perquè he estudiat aquell model, i perquè el seu conseller va anar de viatge allà a no sé què fer. I resulta que el model aquell... Li ho explico perquè és vostè el que no coneix el model finlandès. El model finlandès és un model que garanteix la pluralitat, garanteix el bilingüisme, amb la llibertat d'escollir, els pares, i amb la llibertat que no s'estudiï una immersió lingüística sense garantir abans el coneixement de l'altra llengua provada i testada. Per tant, no té res a veure el model, i ja m'agradaria a mi que Catalunya tingués el nivell educatiu de Finlàndia, el pluriculturalisme i el multilingüisme de Finlàndia, i no el sistema que estan imposant vostès aquí.

Per altra banda ha parlat vostè de xecs. Miri, digui-li com vulgui, digui-li xec, digui-li norma, digui-li document, digui-li acord, com vostè vulgui, però vostè..., i el que s'ha fet amb el Govern central és una quantia, és una quantitat d'inversió. Jo li he demanat que digui en què s'inverteix; no he estat l'únic que li ho ha demanat, li ho han demanat uns quants portaveus. Vostè se'n va avui d'aquí sense dir als catalans en què s'invertiran aquests diners. I se'n va així! I se'n va tan ample! No ho explica a ningú. Per tant, aquesta és la realitat: el president de la Generalitat no sap en què s'inverteixen els diners que arribaran del Govern central, dels supòstos generals.

Per altra banda, també vostè ha parlat de la realitat, de parlar de coses reals... Què pensa fer davant de la situació amb les hipoteques? Aquest Govern té algun plantejament? Té algun pla de xoc? Ha pensat vostè que

tot i que les dades macroeconòmiques poden semblar molt maques, els catalans que ens estan veient avui saben perfectament que la butxaca «apreta», saben perfectament que la situació econòmica no és bona a la microeconomia?

Vostè avui no ha dedicat ni un segon a parlar de quin pla té, de quina preocupació té el Govern respecte als tipus d'interès. Hi han hagut propostes, i no s'ha pronunciat. Vostè no afronta els problemes reals dels catalans, està esquivant les inversions i dient que s'inverteix, no està parlant d'hipoteques; no parla d'allò que preocupa la majoria de catalans. Ha parlat vostè de literatura catalana. Vostè sap perfectament que a Frankfurt hi va la cultura catalana; no s'escapi, sabem tots que vostè volia que hi anessin alguns autors. El que passa, que, com li he dit, per les seves formes i pel seu comportament, li han donat l'esquena! Que ja hi han anat altres vegades? Home, és una bona excusa! El que passa és que, clar, ningú s'ho creu. Com que vostè sempre esquivava aquest tipus de preguntes, ja li dic jo que molts d'aquests autors amb els quals fins i tot hem parlat ens han dit perfectament que el seu tracte, a última hora, per intentar aconseguir la foto, no és la fórmula de convidar autors catalans. Per tant, assumeixi que ha sigut un fracàs l'intent de convidar certs autors.

Miri, senyor Montilla, senyor president, jo sé que vostè té una situació complicada dintre del Govern; sé que vostè, amb trenta-set escons, no havent guanyat les eleccions, ha d'intentar formar un govern. No és fàcil; m'imagino que no ha de ser fàcil. Però, home, el que passa és que des de fora canta tant, es veu tant que vostès tenen interessos diferents, es veu tant que vostès, per molt que digui que és culpa del Govern central, no poden fer el quart cinturó, es veu tant que en promeses electorals el conseller Saura havia dit que no anirà amb ningú que fes el quart cinturó... Doncs, home, jo crec que, en aquest sentit, senyor Saura, ha sigut vostè..., doncs, ha sortit guanyador d'aquesta situació. Però miri, la resta de catalans no en tenim la culpa. La resta de catalans no tenim la culpa que vostès no es posin d'acord. I..., si hi han persones dels partits que formen govern que es dediquen a fer crides a referèndums i a la independència el 2014, i fins i tot hi ha persones que ocupen escó que es dediquen a cremar fotos del cap d'estat, si tenim declaracions fetes i crides a la vaga, a sortir al carrer, com les del senyor Huguet: «Sortim tots al carrer per protestar per la situació!» Escolti'm, és el primer senyor que crida a sortir al carrer quan és responsable del que passa. És increïble! O sigui, que encapçali una manifestació un senyor que és cò-responsable del que succeeix. Per tant, això no té cap tipus de precedent; són vostès els reis d'evitar sempre la responsabilitat.

Per tant, ho torno a dir, entre els seus consellers i vostè sé que hi han diferències, sé que hi han dificultats, però li ho torno a repetir per si se li acudeix tornar a l'argument dels altres partits: vostès..., les seves divergències tenen conseqüències al carrer, a la vida dels ciutadans. Per tant, els seus no-acords o les seves divergències tenen conseqüències fora. I si veuen que no poden governar perquè pensen diferent o perquè no hi ha manera de posar-se d'acord, siguin responsables.

Vostè, senyor Montilla, si no hi estigués d'acord i si creu que el que està fent un altre membre del Govern no és coherent amb la seva política..., el responsable seria dir-ho.

Aquí hi han altres grups parlamentaris, en aquesta cambra..., hi han alguns grups que manifesten..., aquí han manifestat que des del Govern no estan treballant ni pel benestar ni per la cohesió ni per la consciència de cohesió social, sinó per la independència. I vostè es queda tan ample! És la seva opinió? Vostè creu que aquest Govern està treballant per la independència, sí o no? I volem una resposta. Li ho torno a dir: si no contesta, donarem per fet que sí, perquè ja sé que no pujarà a aquesta tribuna. Per tant, ja li dic que, per la sensació, implícitament, vostè hi està d'acord, i vostè..., és més, més greu encara, no només hi està d'acord o no, sinó que li és absolutament igual; per tal de ser president de la Generalitat, li és absolutament igual.

Ja veurem si els ciutadans de Catalunya i les persones que confien en la seva formació, en aquest Govern pensen el mateix. Ja veurem si molts ciutadans progressistes consideren que la millor fórmula per fer aquesta Catalunya social és fer proclames d'independència, cremar fotos, dir que Terra Lliure era útil. Jo tinc la sensació que hi ha molts ciutadans progressistes a Catalunya que no pensen així. Per tant, li dic que vostè pot seguir per aquesta línia, però jo tinc la sensació que vostè està enmig d'una situació on no pot sortir, on ha de fer equilibri i no pot governar com hauria de fer un president de la Generalitat.

Finalment acabaré amb una dada que ha arribat avui. Parlava vostè de subvencions a entitats privades i tal. Avui tenim una notícia als mitjans que diu que des de conselleria del senyor Bargalló es va donar una subvenció de seixanta mil euros a la fundació d'Esquerra Republicana. Aquestes són les subvencions d'ajudes socials, d'ajudes per al benestar a Catalunya? Ens podrà explicar algú com es donen i s'autoatorguen subvencions els consellers de la Generalitat? El senyor Bargalló suposo que ho haurà d'explicar. A la sindicatura ja li ho ha explicat, perquè ja ha dit que és una situació irregular. Però ja veurem si ho explica en aquesta tribuna o si ho explica algun membre del seu Govern. Vostè ha elogiat la feina de l'Institut Ramon Llull; jo, com li he dit, no hi estic d'acord, amb aquest elogi, però és que no només això, sinó que la persona que n'està al capdavant haurà d'explicar aquestes autosubvencions, que després resulta que són per a polítiques socials i resulta que són per a les fundacions dels membres..., les fundacions del Govern.

Jo crec que això mereix una explicació. I, sens dubte, aquest, precisament, és l'exemple que no totes les subvencions, com vostè deia, van a política social, a benestar... No; Catalunya està pagant, i molt car, aquest tipus de subvencions interessades de clientelisme. No és la fórmula de treballar. Amb els diners dels catalans no s'hi juga, amb els diners dels catalans no s'inverteix en això, s'inverteix, com li deia, en sanitat...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...en educació –sí, acabo, senyor president–, en sanitat, en infraestructures, a millorar aquest fracàs escolar, que he vist que comparteix el criteri que no estem en la millor situació. Aquí és on s'han de posar les fitxes, els diners, i no en aquest tipus de subvenció o en els 500 milions que ens gastem en televisions públiques.

Senyor Montilla, crec que la situació política de Catalunya mereix un punt d'inflexió, mereix que vostè, després de deu mesos, prengui, d'alguna manera, la iniciativa. Li he de dir que, si vostè no és capaç de liderar Catalunya, evidentment, el responsable serà vostè; no ho seran els seus consellers ni les sortides de to que facin des del seu Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

El senyor Ridao demana la paraula. Alguna altra al·lusió? *(Pausa.)* Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Per al·lusions, en aquest cas, en la intervenció del senyor Rivera, que ha fet referència a una...

El president

Trenta segons.

El Sr. Ridao i Martín

...subvenció a la Fundació Josep Irla. Només per precisar que aquesta va ser una subvenció atorgada l'any 2003 pel Govern de Convergència i Unió, signada pel secretari del Govern aleshores, el senyor Antoni Vives, i que finalment es va formalitzar o materialitzar quan

el senyor Bargalló era, aleshores, conseller en cap del Govern de la Generalitat.

A més, aquesta és una subvenció que es va fer efectiva simultàniament a altres subvencions atorgades a totes les fundacions, i pel mateix procediment, de la resta de formacions polítiques. El que lamento, en qualsevol cas, és que la Sindicatura de Comptes hagi fet una filtració interessada i a més a més parcial.

El president

Senyor...? *(Pausa.)*

El debat s'ha acabat i aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent.

El termini per presentar les propostes de resolució acabarà a les nou del matí de demà, per tant, serà de vuit a nou del dematí; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes d'esmenes es farà a les nou i cinc; el termini per presentar les propostes transaccionals s'acabarà a dos quarts d'onze. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts i cinc d'onze, i la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris voldran que es votin separatament s'hauria de fer, per anar bé, a dos quarts de dotze.

Si tots aquests horaris es compleixen, la sessió del debat i votació de les propostes la reprendríem a dos quarts d'una del migdia, que és a l'hora que queden vostès convocats.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i quatre minuts.